

မောင်ညိုမှိုင်း (သစ်နှစ်ချစ်)

လွမ်းသလေမောင်ကြီးဖော်ကွာဝေး

အဝါအဝါ

ကမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန့်လျင်)၊ ထောင်ဖျူးကြီးသိန်းဝင်း၊ သံတံဆိပ်တင်စောပင်း၊ အောင်ကျော်၊ နုတ်လူ့

ဦးတာဝန်အရေးသွေးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ မေတီမီဖွဲ့ပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတီဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဝိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်ညိုမြိုင် (သရုပ်ဆွဲ)

လွမ်းသလေမောင်ကြီးဖော်ကွာဝေး

အပိုင်အဝင်
ကုန်စုံဝတ္ထုတိုများ

မောင်ညိုမြိုင် (သရုပ်ဆွဲ)၊ မောင်ညိုမြိုင် (သရုပ်ဆွဲ)၊ မောင်ညိုမြိုင် (သရုပ်ဆွဲ)၊ မောင်ညိုမြိုင် (သရုပ်ဆွဲ)၊ မောင်ညိုမြိုင် (သရုပ်ဆွဲ)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၉၅၀၂၁၀
အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၃၂၀၃၁၀

■
စီစဉ်သူ ■ ကိုတင်ထွန်း

■
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ■ ၂၀၁၀၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်စု ■ ၅၀၀
မျက်နှာပုံ ■ မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာပီ ■ Welfare
အတွင်းဖလင် ■ Quality

■
ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)
အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း။
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ဖုသိမ်လမ်း။
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ကျပ်

၅၉၅ • ၇၃

ညှိနှိုင်း၊ မောင် (သန်လျင်) (စီစဉ်သူ)

လွမ်းသလေမောင်ကြီးဖော်ကွာဝေး အပါအဝင်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ /
မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)။ - ရန်ကုန်၊

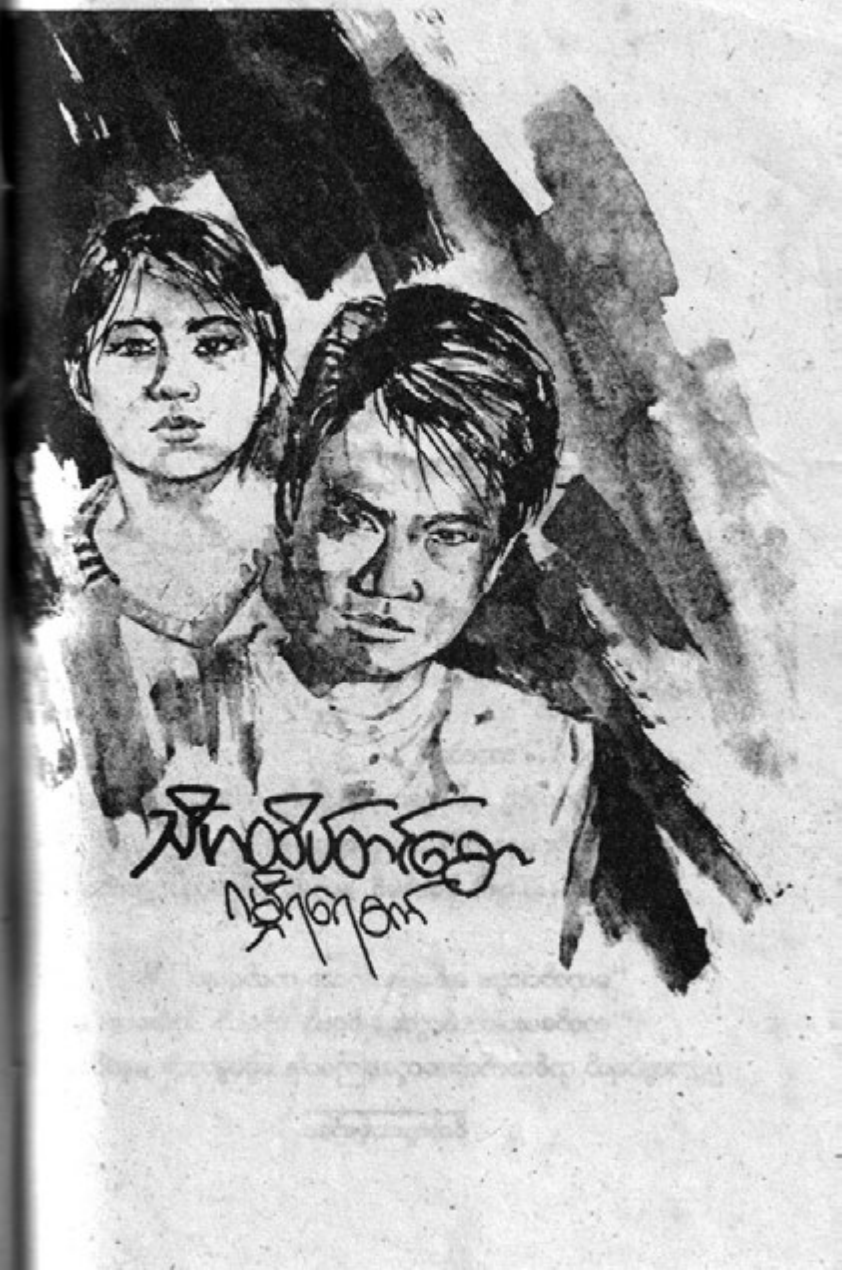
စိတ်ကူးသစ်စာပေ ၂၀၁၀။

၂၀၆-စာ ၂၁၂စင်တီ * ၁၈၈စင်တီ။

(၁) လွမ်းသလေမောင်ကြီးဖော်ကွာဝေးအပါအဝင်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	ဂန္ထီရရေစက် သီဟထိပ်တင်စော	၁
၂။	လွမ်းသလေ မောင်ကြီး . . . ဖော်ကွာဝေး မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)	၃၅
၃။	ပတ္တမြားကျောက်ကို ဆန်ခြောက်ပြည်နဲ့လဲစားတဲ့လူညံ့ နှတ်လူဦး	၆၆
၄။	တောမှဆိုးချင်းတိုက်ပွဲ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း	၁၂၅
၅။	နောင်ကြီးတစ်မျှင် သံယောဇဉ် မင်းအောင်ကျော်	၁၅၆

วิษณุวิวัฒน์
วิษณุวิวัฒน์

“ကိုအုတ်”

“ဟင် ... ဘာလဲချစ်”

“တကယ်လို့ ချစ်မရှိတော့ရင်လည်း ကိုအုတ် ချစ်ကိုဆက်
ချစ်နေရမယ်နော်။ နောက်မိန်းမ မယူရဘူးနော်”

“ဟာ ... ချစ်၊ ဒိုပိတ်မရှိ နမာမရှိ ဘာတွေလျှောက်ပြော
နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်ပြောတာသာ ကတိပေးပါ”

“ကတိပေးပါတယ်ကွာ။ ချစ်ရယ်၊ ကိုရယ်၊ သမီးလေး နှင်း၊
ဥက္ကာလွင်ရယ် တစ်သက်လုံးအတူနေကြမယ်။ မခွဲမခွာပေါ့။ နောင်ဘဝ

ရှိရင်လည်း ချစ်နဲ့ကိုအုတ်နဲ့ သမီးလေးနဲ့ မိသားစုအဖြစ် ပြန်ဆုံကြဖို့ ဆုတောင်းမယ်”

“ချစ်ကတော့ ချစ်အရင်သေသွားရင်လည်း လူဝင်စားအဖြစ် ခွဲပြန်လာပြီး ကိုအုတ်ကိုယူမှာပဲ”

“ဟော... ပြောပြန်ပြီ ပေါက်ကရတွေ။ တော်ပြီကွာ...။ မဟုတ်တာတွေ လျောက်မပြောနဲ့”

“ချစ်က ရင်ထဲရှိတာပြောတာပါ။ ချစ်သေသွားရင်...”

“တော်ပြီဆို”

ကိုဥက္ကာက မြသက်နှင်း၏နှုတ်ခမ်းများကို ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့်ဖြစ်သည်။ ပြောခွင့်မပေးနိုင်၍ ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ကိုဥက္ကာနှင့်မြသက်နှင်းတို့ ဒိပ်ထောင်သက်တမ်းက မကြာလှသေးပါ။ သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်ထဲမှာပင် ရှိပါသေးသည်။

နှစ်ဦးသား ချစ်သူဖြစ်၊ ချစ်သူသက်တမ်း သုံးနှစ်ကြာပြီးမှ မိဘများ သဘောတူလက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုဥက္ကာကလည်း မြသက်နှင်းကိုချစ်၊ မြသက်နှင်းကလည်း ကိုဥက္ကာကိုချစ်။ အချစ်တွေ ကဲလွန်းသည်။ ဝိုလွန်းသည်ဟု အပေါင်း အသင်းတွေက ပြောခဲ့ကြသလို ကိုဥက္ကာမိဘများကပင် ‘မင်းတို့က လွန်လွန်းပါတယ်’ဟု ထုတ်ပြောရသည်ထိ။

“ဒါကတော့ ရှေးဘဝအဆက်ဆက်က ဖတ်သက်ဖူးခဲ့တဲ့ သစ္စာ တရားကြောင့် ဒီဘဝမှာ ဒီလိုချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့”

ကိုဥက္ကာက ဖြေတတ်သလို...

“နောက်ဘဝလည်း ဆက်ချစ်ကြဦးမှာ”

ဟု မြသက်နှင်းက ရယ်၍ ပြောတတ်သည်။

သမီးကလေးနှင်းဥက္ကာလွင်ကို မွေးဖွားလာတော့လည်း လင်
မယားနှစ်ဦးစလုံး အသည်းတုန်အူတုန် ဖြစ်ခဲ့ကြ၊ ချစ်ခဲ့ကြပြန်၏။

“အားကျတယ်ကွာ”

ကိုဥက္ကာ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုသီဟကပြောတော့ ...

အားကျရင် ငါတို့လိုဖြစ်အောင် ကြိုးစား။ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့
ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမနေနဲ့။ အချိန်တန်လို့မှ မသီးမပွင့်တာ မျိုးစေ့မမှန်
ပင်မသန်လို့ပဲ”

ကိုဥက္ကာက ပြန်နောက်တတ်၏။

“ဟ ... အပင်ကတော့ သန်တယ်ကွ။ စိုက်စရာ မြေမရှိ
သေးတာ”

ကိုသီဟကလည်း အားကျမခံ။

“နှင်းတို့ရှာပေးရမလား”

မြသက်နှင်းက အပြုံးဖြင့်စ၏။

“နေပါကွာ ...။ မြသက်နှင်းလို ပိန်းမမျိုးတော့ ငါဘယ်လို
မျှ မရနိုင်ပါဘူး”

“မှန်တယ် သူငယ်ချင်း။ ငှက်ဖြစ်ရင် တစ်ကိုင်းတည်းနားမှာ
အိပ်ရာဝင်ရင် တစ်ခြင်ထောင်တည်း အိပ်မှာ။ ဟား ဟား ဟား”

“အို ... ကိုအုတ်ကလဲ”

ကိုဥက္ကာ၏ အနောက်အပြောင်ကြောင့် မြသက်နှင်းပျက်နှာ
နီသွားသည်။ ကိုဥက္ကာကတော့ သဘောကျစွာ တဟားဟား။

ဇေယျဒိပ် နိမိတ်ထွန်း၏။

မြသက်နှင်းပြောသောစကားတို့သည် မြသက်နှင်းကို နိမိတ်
ဖတ်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ကိုဥက္ကာထင်သည်။

ကြည့်ပါ။

မြသက်နှင်းတစ်ယောက် နယ်မှအဒေါ်တစ်ဦး၏ နာရေးကိစ္စ
အသွားတွင် သူမစီးသွားသောကား တိမ်းမှောက်သွားရာ ကံဆိုးသော
မြသက်နှင်းတစ်ယောက် နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့ရ၏။
ကိုဥက္ကာတစ်ယောက် အရှူးမီးငိုင်းခံစားလိုက်ရသည်။

သမီးကလေးနှင့် ဥက္ကာလွင်ကိုဖက်ကာ ကိုဥက္ကာဖြေမဆည်
နိုင်ဖြစ်ရ၏။ မိဘများနှင့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများမှာ မြသက်နှင့်၏နာရေး
ကိုစွဲကိုဆောင်ရွက်ရင်း ကိုဥက္ကာအား နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျရ၏။ သို့တိုင်
ကိုဥက္ကာမပျာ အရှုံးကြီးပမာ။

“ညက မြသက်နှင့် ကျွန်တော့်ဆီလာတယ်။ သူ ကျွန်တော့်
ကို ခွဲမသွားဘူးလို့ပြောတယ်”

ကိုဥက္ကာစကားကြောင့် ကိုသီဟစိတ်မကောင်း။

“တရားခွဲဖြေပါ ကိုဥက္ကာ။ မြသက်နှင့်က သူ့ခရီးသူဆက်
သွားပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ မြသက်နှင့် ဘယ်မှမသွားဘူး။ သမီးလေးနဲ့
ကျွန်တော့်အနားမှာပဲနေတယ်”

“အစွဲအလမ်း မကြီးပါနဲ့ဗျာ။ အရာရာကို စိတ်အလိုလိုက်
နေရင် ကိုယ်ပဲဒုက္ခများရမှာ”

“စွဲလမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ကို မြင်ရတာ။
ညဆိုရင် ကျွန်တော့်နဲ့လာအိပ်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ။ ခင်ဗျားစိတ်က လှည့်စားနေတာ မြစ်မှာ
ပါ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ရှုနေတယ်ထင်လို့လား”
ကိုသီဟ သက်ပြင်းချရ၏။

မိဘများကလည်း ဖျောင်းဖျမနိုင်တော့၍ လက်လျှော့ထား
လိုက်သည်။ ကြာလျှင်အချိန်က ကုစားသွားလိမ့်မည်။ လောလောဆယ်
ဆယ်မှာတော့ သံယောဇဉ်ကြို့က အပူမီးကို ဖွေးနေသည်ပဲ။ တရား
ရေပင်ဖျန်းပက်၍မနိုင်သော တဏှာမီး။

သို့ဖြင့် ...

ရက်မှသည်လ ...

လမှသည်နှစ် ...

ပြောင်းလဲ ရွေ့လျားလာခဲ့သည်။

၂၅၂

... လေလို့

... နှစ်ပတ်လည်ခန့် အလုပ်လုပ်ပြီးမှ အလုပ်လုပ်ရတာကို
... နှစ်ပတ်လည်ခန့် အလုပ်လုပ်ရတာကို

... နှစ်ပတ်လည်ခန့် အလုပ်လုပ်ရတာကို

... နှစ်ပတ်လည်ခန့် အလုပ်လုပ်ရတာကို

... လေ

... နှစ်ပတ်လည်ခန့် အလုပ်လုပ်ရတာကို

... နှစ်ပတ်လည်ခန့် အလုပ်လုပ်ရတာကို

... လေ

သို့သော် ...

ကိုဥက္ကာတစ်ယောက်သည်ကား အနည်မထိုင်နိုင်။

သမီးကလေး နှင်းဥက္ကာလွင်ပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်းကြီးလာ

ခဲ့ရာ ကျောင်းနေရွယ်ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်ထိ ကိုဥက္ကာ မြသက်နှင်းကို မမေ့သေး။ မမေ့
သေး။

“ကိုသီဟ ညက ကျွန်တော်အိပ်မက်မက်တယ်ဗျ။ မြသက်
နှင်းက ကျွန်တော့်ကို လာပြောတယ်။ သူ့ကိုပေးထားတဲ့ကတိ မဖျက်
ပါနဲ့တဲ့”

ကိုဥက္ကာ၏အပြောကြောင့် ကိုသီဟ ရင်မောရပြန်သည်။

“ဘာကတိလဲ”

“နောက်မိန်းမ မယူဘူးဆိုတဲ့ကတိလေ”

“မြသက်နှင်းဆုံးတာ ကြာပြီလေဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး။ ကတိဟာကတိပဲ။ ကျွန်တော် မြသက်နှင်းကို ချစ်တယ်။ အခုလည်း ချစ်နေဆဲပဲ”

“အဲဒါဆို ပြီးတာပဲဗျာ။ ခင်ဗျားရင်ထဲကချစ်နေတာ ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို မိန်းမပေးစားချင်နေ လို့ဗျ”

မြသက်နှင်းဆုံးခဲ့သည်မှာလည်းကြာ သမီးကလေးတစ်ယောက် နှင့် ဗျာလည်းများနေခဲ့ပြီး အရွယ်ကလည်း ရှိနေသောကြောင့် ကိုဥက္ကာ ၏စိတ်အနာဒဏ်ရာများ ပြေစေချင်သည်ကတစ်ကြောင်းမို့ မိဘများ က စိစဉ်ခြင်းဖြစ်၏။

မိဘများက သူတို့၏စိစဉ်မှုကို ကိုသီကိုပါ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့ သည်မို့ ကိုသီဟသိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စဉ်းစားသင့်တဲ့အချက်ပဲ။ စိတ်ကူးယဉ်မနေဘဲ လက်တွေ့ကျကျ အဖြေရှာဖို့သင့်တယ်ကိုဥက္ကာ” ကိုဥက္ကာ လက်မခံ။

“သစ္စာတရားဆိုတာ နှစ်ကာလကြာလည်း မပျက်ရဘူးဗျ။ ကျွန်တော်နောက်မိန်းမယူရင် မြသက်နှင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်ရာရောက် သွားမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ပေးထားခဲ့တဲ့ကတိကလည်း ရှိတယ်လေ”

“သမီးလေး နှင်းဥက္ကာလွင်ကို ထိန်းကျောင်းဖို့ ပိခင်တစ်

ယောက်လိုတာအမှန်ပဲ ကိုဥက္ကာ။ သမီးဆိုတာ မိခင်အုပ်ထိန်းရတာမျိုး”

“ကျွန်တော့် အဖေရော၊ အမေရော ရှိနေတာပဲဗျာ။ သူ့အဘိုး အဘွားရှိနေမှတော့ ဘာပူစရာလိုလဲ။ တော်ကြာ မိထွေးလက်ရောက်မှ သမီးကလေး စိတ်ဆင်းရဲရမှာ”

မိဘများက မည်သို့နားချနားချ၊ မိတ်ဆွေများက မည်သို့ တိုက်တွန်းတိုက်တွန်း ကိုဥက္ကာလက်မခံ။

“သမီးလေးကို မိထွေးလက် လုံးဝမအပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲက မြသက်နှင့်နေရာမှာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ အစားမထိုးနိုင် ဘူး။ ကျွန်တော်ရယ်၊ မြသက်နှင့်ရယ်၊ သမီးကလေး နှင်းဥက္ကာလွင် ရယ် ဒီမိသားစုလေးကို မဖြိုခွဲကြပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့မသိပေမဲ့ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုထဲမှာ မြသက်နှင့်ရှိနေတယ်”

ကိုသီဟ လက်လျှော့လိုက်သည်။
နေပါစေဦး...။

အနာတက် ဆေးချက်မရှိဖြစ်နေဆဲပဲဟု သဘောပိုက်လိုက် သည်။ တစ်နေ့တော့ ကိုဥက္ကာ၏စိတ်ဒဏ်ရာများ ပြေသွားမှာပါဟု တွေးလိုက်၏။

သို့ဖြင့်ပင် ကိုဥက္ကာ၏မိဘများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါး သွားကြသည်။ ယခုတော့ ကိုဥက္ကာနှင့်သမီးကလေး နှင်းဥက္ကာလွင်နှစ်ဦး တည်း ကျန်ရစ်သည်။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝ။

ကိုဥက္ကာကတော့ မြသက်နှင့်ရှိနေဆဲပါဟု အခိုင်အမာပြော နေဆဲ။

.....

...အလေးအနက်ထား၍ စီမံကိန်းပြုစုခြင်းဖြင့်
...အကျိုးရှိစေရန် အားပေးခြင်းဖြင့်
...အကျိုးရှိစေရန် အားပေးခြင်းဖြင့်
...အကျိုးရှိစေရန် အားပေးခြင်းဖြင့်

| ၉ |

...အကျိုးရှိစေရန် အားပေးခြင်းဖြင့်
...အကျိုးရှိစေရန် အားပေးခြင်းဖြင့်
...အကျိုးရှိစေရန် အားပေးခြင်းဖြင့်
...အကျိုးရှိစေရန် အားပေးခြင်းဖြင့်

အချိန်ဆိုသည်က ရပ်တန့်မနေ။ နွေမှိုးဆောင်း အလီလီပြောင်း
သွားသလို နှင်းဥက္ကာလွင်ကလေးပင် အပျိုဖားဖားဖြစ်လာပြီ။ တက္ကာသိုလ်
ကျောင်းသူဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

သို့တိုင် ကိုဥက္ကာလွင်နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနိုင်သည်
ကို ကိုသီဟကိုအပေါင်းအသင်းတွေ အားကျဖွယ်၊ လေးစားဖွယ် တွေ
ရှိလာရ၏။ ချီးကျူး၍လည်း မဆုံးနိုင်။

ကိုဥက္ကာကသာမက နှင်းဥက္ကာလွင်ကပါ ကိုဥက္ကာဘက်က ရှိ
လာ၏။

“သမီးရဲ့ဖေကြီးကို မိန်းမ မပေးစားတော့ဘူးလား”
တစ်ခါတစ်ရံ ကိုသီဟက နှင်းဥက္ကာလွင်ကို စ,တတ်သည်။
ထိုအခါ ...

“ဟင့်အင်း ... ဖေကြီးကလည်း ဘယ်မိန်းမမျှ ထပ်ယူမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဖေကြီးထပ်ယူမယ်ဆိုရင်လည်း သမီးက သဘောမတူဘူး။
ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

နှင်းဥက္ကာလွင်က မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူ့ကိုပြုရဖို့ လိုသေးတယ်လေကွယ်။ သမီးရဲ့ဖေကြီးက
အသက်ကြီးလာပြီလေ”

“သမီးပြုရမှာပေါ့။ အခုလည်း သမီးပြုရနေတာပဲဟာ”

“သမီးပြုရတာ ဦးတို့သိသားပဲ။ သမီးအရမ်းလိမ္မာပြီး အလွန်
သိတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ဦးလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့
ကျရင် သမီးကချစ်သူတွေ့ပြီး ...”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... သမီး ဖေကြီးကို ဘယ်တော့
မှခွဲမသွားဘူး။ ချစ်သူလည်း မရှာဘူး”

ကိုသီဟ ပြုံးနေမိသည်။

သူတို့သားအဖမှာ တကယ်ပင် ထူးခြားလှပါသည်။ ကိုဥက္ကာ
ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဆွေမျိုးများက မိန်းမယူရန် လာရောက်စပ်ဟပ်
ဆွေးနွေးသည့်အခါတိုင်း ကိုဥက္ကာကရော၊ နှင်းဥက္ကာလွင်ကပါ ခါးခါး
သီးသီးငြင်းဆန်ကြသလို ...

နှင်းဥက္ကာလွင်ကိုချစ်သည်ဟု ချဉ်းကပ်လာသည့်လူငယ်တိုင်း
လည်း အဆုံးတွင် အလံဖြူထောင်ကာ အရှုံးပေးသွားကြရသည်။

သူတို့သားအဖ၏ နှောင်ဖွဲ့မှုထဲသို့ မည်သူမျှကြားမဝင်နိုင်။

ထိုသို့ကြားမဝင်နိုင်သည်မှာ မြသက်နှင်းက ရစ်ပတ်ထားသောကြောင့်
ဟု ကိုသီဟတို့လက်ခံထားခဲ့ကြ၏။

“မြသက်နှင်းရဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းမမှ အစား
မထိုးနိုင်ဘူး”

ကိုဥက္ကာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြေညာသလို ...

“မေမေ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အစားမထိုးနိုင်ဘူး”

နှင်းဥက္ကာလွင်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ထုတ်ဖော်ပြော
ခဲ့၏။

ကိုသီဟတို့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

“ရှာမှရှား တကယ့်မေတ္တာသမားတွေပဲ”

သည်သို့ မှတ်ချက်ပြုခဲ့ကြရ၏။

ဒါကတော့ မဟာမိတ်တွေရဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့။ အဲဒါတွေကို ကျွန်ုပ်တို့က သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။
ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။
ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။
ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။
ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။
ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။
ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါတွေကို သိရင် အရေးကြီးပါတယ်။

| ၅ |

ယခုတော့ အနောက်က နေထွက်ခဲ့ပြီ။ ကောင်းကင်က ခြေလွှာ
ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဝသုန်က ကောင်းကင်နေရာ ရောက်သွားပြီ။

ကြည့်ပါဦး...။

“ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းနေမိပြီဗျာ”

တဲ့။

ကိုဥက္ကာဏ်စကားကြောင့် ကိုသီဟကြက်သေသေကာ မယုံ
နိုင်သလို ပြန်ကြည့်နေမိ၏။ အံ့ဩလွန်း၍ ရုတ်တရက် စကားပင်မပြန်
နိုင်။

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာဗျာ။ ခင်ဗျားမယုံဘူးလား။”

“နားရှိလို့သာ ကြားရတာများ။ မယုံတာအမှန်ပဲ”

“အမှန်ပါ ကိုသီဟရာ။ ကျွန်တော်နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားပဲ ကြေညာခဲ့တာလေ။ မြသက်နှင်းနေရာမှာ ဘယ်မိန်းမမှ အစားမထိုင်းနိုင်ဘူးလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကံကြမ္မာက မျက်လှည့်ပြတယ်ပြောရမလား။ နှလုံးသားက ဆန်းကြယ်တယ် ပြောရမလား တစ်ခုခုပါပဲ။ အဲဒီမိန်းကလေးကိုတွေ့ပြီး ကျွန်တော်သိပ်ကို လှုပ်ရှားခံစားသွားရတယ်”

ကိုသီဟက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျား မြသက်နှင်းကို မေ့လိုက်ပြီလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား မြသက်နှင်းနေရာမှာ အစားထိုးတော့မယ်ပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား မြသက်နှင်းကို ပေးထားတဲ့ကတိ ဖျက်တော့မယ်ပေါ့”

“အဲဒီလို ဖြစ်နေပြီ”

“ခင်ဗျား မြသက်နှင်းကို သစ္စာဖောက်တာပဲ”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ”

ကိုဥက္ကာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ်သွားသည်။ တောင်ပန်ကြည့် ကြည့်သည်။ ကိုသီဟ တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်က အတည်နဲ့နောက်နေတာပါ ကိုဥက္ကာ။ ကျွန်

တော် ခင်ဗျားကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ အမျိုးသမီးက ဘယ်ကလဲ။
ခင်ဗျားတို့ရုံးကလား။ ခင်ဗျားတို့ ရပ်ကွက်ထဲကလား”

ကိုဥက္ကာ ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ မန္တလေးက ...”

“ဟ ... နဖူးစာရွာလည်ပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မန္တလေးသူကို
တွေ့ပြီး ကြိုက်လာတာလဲ”

ကိုဥက္ကာ ရှက်မျက်နှာဖြင့် ...

“တစ်လောက ရုံးကိစ္စနဲ့ မန္တလေးသွားရင်း တွေ့လာတာ”

ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“တော်တော်လှလို့လား”

ကိုသီဟအမေးကို မဖြေဘဲ ...

“ဘယ်သူလဲဆိုတာသိရင် ခင်ဗျား သိပ်အံ့ဩသွားမယ်”

ကိုဥက္ကာက သူ့စကားသူဆက်သည်။

“ပြောပါဦး”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုစိန်တင်ရဲ့သမီးလေး

ပဲ”

“ဗျာ ...”

“ဟိုဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ရုံးကနေ မန္တလေးကိုပြောင်းသွား
တဲ့ ကိုစိန်တင်လေးဗျာ။ ခင်ဗျားမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ မြသက်နှင်း
ဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ပြောင်းသွားတာလေ”

“ကိုစိန်တင်ကို မှတ်မိပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်အံ့ဩတာက
ခင်ဗျားသဘောကျတာ ကိုစိန်တင်သမီးဆိုလို့ပါ။ ကလေးမလေးက
အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ကျွန်တော့်အထင် ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်ကိုးပေါ့ဗျာ”

“ဟာဗျာ ...”

ကိုသီဟ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ကိုဥက္ကာကိုသာ
ငေးကြည့်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။

“အင်း ... ကျွန်တော့်သမီး နှင်းဥက္ကာလွင်ထက်တောင် ငယ်
မှာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားသမီး နှင်းဥက္ကာလွင်က ဘယ်လိုမှသဘောတူမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ကိုစိန်တင်တို့ကရော လက်ခံမတဲ့လားဗျာ”

“အဲဒါလည်း သိပါတယ်”

“ကောင်မလေးကရော ခင်ဗျားလို မုဆိုးဖို၊ သူ့အဖေအရွယ်
လောက်ကြီးကို ပြန်ချစ်မတဲ့လား”

“အဲဒါလည်း သိပါတယ်”

“ဒါနဲ့ဗျားဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမသိဘူး ကိုသီဟရာ။ ကျွန်တော်ပဲ သိတယ်။
သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်စွဲလမ်းသွားတာ”

ကိုသီဟက ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်သ
ဖြင့် ...

“ဘာလဲ အဲဒီကလေးမလေးက မြသက်နှင်းနဲ့တူလို့လား”
မေးလိုက်သည်။

ကိုဥက္ကာ ပိုငေးသွားသည်။ အတန်ကြာမှ ...

“အင်း ... မြသက်နှင်းနဲ့ တူတော့မတူပါဘူး။ ဆင်တောင်

မဆင်ပါဘူးများ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရုပ်ရည်ကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ်မျိုးပဲ။ စိတ်ကဖြစ်သွားတာ”

“ခင်ဗျားတို့ တွေ့ခဲ့ပုံလေး ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မန္တလေးသွားတယ်ဗျ။ အလုပ်ကိစ္စပြီးလို့ မပြန်ခင်မှာ ကိုစိန်တင်နဲ့တွေ့လို့ အိမ်ကိုအလည်ခေါ်လို့ လိုက်သွားတာ။ အိမ်ရောက်လို့ သူတို့လင်မယားနဲ့ စကားပြောနေတုန်း သူတို့သမီးလေးက ကော်ဖီလာချပေးတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးပဲ။ ကော်ဖီချပြီး ‘သောက်ပါဦး’ လို့မော့အပြောမှာ သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော်ဆုံတယ်။ ဆုံဆုံချင်း ရင်တွေခုန်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားလိုက်ရတယ်။ သူ့ကို ရင်းနှီးပြီးသားလို့ စိတ်ကထင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူကလည်း မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီမျက်လုံးအဲဒီအကြည့်တွေကတော့ မြသက်နှင်းမျက်လုံး။ မြသက်နှင်း အကြည့်မျိုးပဲ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားရောဂါဟောင်း ထလာတာပဲ”

“မြသက်နှင်းဆုံးစဉ်က ခံစားရတာနဲ့ မတူဘူး။ မြသက်နှင်းနဲ့စတင်ပြီး ဆုံတွေ့စဉ်က ဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုးပဲဗျ”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ပန်းယွန်းတဲ့”

“သူ့ကို မန္တလေးမှာ မွေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက သူတို့မှာ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လေ။ အဲဒီကောင်ကြီးက အခုစစ်ခိုလ်ဖြစ်နေပြီး ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းမှာ တာဝန်ကျနေတယ်။ ပန်းယွန်းက ရန်ကုန်မှာကိုယ်ဝန်စ၊ ရှိပြီး မန္တလေးကျမှ မွေးတာတဲ့”

“ခင်ဗျား ပန်းယွန်းနဲ့ စကားပြောခဲ့ရလား”

“တစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး”

ကိုသီဟ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ ကိုဥက္ကာ”

ကိုဥက္ကာ၏အဖြေက အဆင်သင့်ရှိပုံရ၏။ မဆိုင်းမတွ ထွက်

လာသည်။

“ပန်းယွန်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဒုက္ခော . . .”

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုသီဟထံသို့ နောက်ထပ်ရောက်လာသူမှာ နင်းဥက္ကာလွင်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာအပျက်ပျက်၊ မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့် ...။

“ဦး ... ဖေကြီးကို ကြည့်ပြောပါဦး”

ပန်းယွန်းကိစ္စဖြစ်မှာပဲဟု ကိုသီဟ တွေးလိုက်မိသော်လည်း မသိဟန်ဖြင့် ...

“ဘာများလဲ သမီးရဲ့”

“ဖေကြီး ဖောက်ပြန်နေပြီ”

“ဟေ ...”

“ဖေကြီးလေ မန္တလေးက ပန်းယွန်းဆိုတဲ့ ကောင်းမလေးကို လက်ထပ်ယူမယ်တဲ့”

“နောက်တာနေမှာပါ သမီးရာ”

“မဟုတ်ဘူး ဦးရဲ့၊ အတည်ပြောတာ၊ သမီး သဘောတူလား တဲ့။ သမီးကိုမေးတယ်”

နှင်းဥက္ကာလွင် မျက်ရည်တစ်စ မျက်လုံးအိမ်မှ စီးကျလာသည်။ သူမကိုကြည့်၍ ကိုသီဟစိတ်မကောင်း။ ကိုဥက္ကာ၏ခံစားမှုသည် ယခင်က ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေသော မိသားစုလေးကို အပူသောကများ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပေပြီ။

“သမီးကတော့ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဦး... စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဲဒီပန်းယွန်းက သမီးထက်တောင်ငယ်သေးတာ”

“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့”

“မေမေ့နေရာမှာ သမီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ နေရာမပေးနိုင်ဘူး”

“သမီး မပူပါနဲ့။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူလက်ထပ်ချင်ပေမဲ့ ပန်းယွန်းက လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းယွန်းမိဘတွေကလည်း သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဖေကြီးက အသည်းအသန်ဖြစ်နေပုံပဲ။ နောက်တစ်ပတ်တောင် မန္တလေးတက်မလို့တဲ့”

“သမီးက မလွှတ်ခဲ့ပေါ့”

“ရမှာ မဟုတ်ဘူးဦးရဲ့။ မရတဲ့အတူတူ သမီးပါလိုက်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ သမီး ကျောင်းလည်းပိတ်ထားတာပဲလေ။ သမီးလိုက်သွားပြီး ပန်းယွန်းနဲ့ပါတွေ့မယ်။ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်မယ်”

“သမီးဖေကြီးက စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“ဆိုးပေစေ။ မေမေ့နေရာမှာ အစားထိုးရအောင် ပန်းယွန်းက ဘာမို့လို့လဲ။ အို . . . ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပါ။ မေမေ့နေရာကို လုံးဝ မပေးနိုင်ဘူး။ သမီးကတော့ အပြတ်ပဲ”

“တကယ်လို့ . . . ဦး မေးမယ်နော်။ ပန်းယွန်းနဲ့ သမီးဖေကြီး အဆင်ပြေသွားတယ်ဆိုရင် သမီးဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

နှင်းဥက္ကာလွင် မျက်ရည်များနှင့် ပြုံး၏။ နာကျင်ပြုံး။

“သမီး ဖေကြီးနဲ့ အပြတ်ပဲ”

ကိုသီဟတစ်ယောက် ကြားမှရင်ပူနေရလေပြီ။

ကိုဥက္ကာက ပန်းယွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မလျှော့တော့မည့် သဘော။ နှင်းဥက္ကာလွင်ကလည်း ပန်းယွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လျှော့မပေးမည့်သဘော။ သူတို့သားအဖ လွန်ဆွဲနေကြလေပြီ။

ကိုဥက္ကာကမလျှော့လျှင် နှင်းဥက္ကာလွင်နှင့် ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ကြတော့မည်။ သူတို့သားအဖကို သူစိမ်းတစ်ဦးကြောင့် စိမ်းစိမ်းကားကား မဖြစ်စေလိုပါ။

ကိုသီဟက ကိုဥက္ကာကို နားချကြည့်ပါသေးသည်။

“နှင်းဥက္ကာလွင်က ပန်းယွန်းကိစ္စကို လုံးဝသဘောမတူဘူး လို့ပြောသွားတယ် ကိုဥက္ကာ”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတယ်”

“ခင်ဗျားနောက်မဆုတ်ရင် ခင်ဗျားသမီးက ခင်ဗျားကိုအပြတ်
ပဲလို့ သူ့သဘောကို ပြောသွားတယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောတာပဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ။ စိတ်အလို သိပ်မလိုက်
ပါနဲ့ဗျာ။ သမီးအတွက်လည်း ထည့်စဉ်းစားပါ”

“ကျွန်တော်ပန်းယွန်းကို မပေးနိုင်ဘူးဗျ”

“ခင်ဗျား နောက်မဆုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

ကိုဥက္ကာမဖြေ။ သူ့မျက်နှာမှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်က အထင်း
သားပေါ်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့သားအဖရဲ့ ချစ်ခင်မှုကို မပျက်ပြားစေချင်ဘူး
ဗျာ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိုက်မိုက်မဲမဲတော့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

ပြောသာပြောရသည်။ ကိုဥက္ကာ နားဝင်ပုံမပေါ်။ ထင်သည့်
အတိုင်းပင် ကိုဥက္ကာ မန္တလေးတက်သွားသည်။ ပန်းယွန်းနှင့်တွေ့ရင်
လက်ထပ်ဖို့အတွက် ကြိုးစားရန်။

နှင်းဥက္ကာလာလွင်လည်း လိုက်သွားသည်။ ပန်းယွန်းနှင့်တွေ့
ရန်၊ ဖခင်နှင့်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ကိုဥက္ကာနှင့်ပန်းယွန်း လက်ထပ်ရေးကို
ဖျက်ရန်။

ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ။

အဖြေ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ။

ကိုသီဟ ရင်မောစွာ ကျွန်ရစ်၏။

မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုသီဟထံသို့ ကိုဥက္ကာ
အပြေးရောက်ချလာသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖိုရသလို၊ ရွှင်ပျဖြူးတူးစွာ။

“မင်္ဂလာသတင်းဗျို... ကိုသီဟရေ”

စစချင်း ကိုဥက္ကာ ပြောသည့်စကား။

“ဆိုပါဦး ကိုဥက္ကာ ဘယ်လိုမင်္ဂလာသတင်းလဲ”

“ပန်းယွန်းပေါ့ဗျာ”

“ပန်းယွန်းဘာဖြစ်လဲ၊ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ပန်းယွန်း မင်္ဂလာ
ဆောင်တော့မှာတဲ့လား”

ကိုသီဟက အရွှန်းအပြက်သဘောမျှ ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ကိုဥက္ကာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ပေါက်ကရတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့။ ကျွန်တော်က စကားအကောင်းပြောမှာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ပြောပါ ... ပြောပါ”

“ပန်းယွန်းနဲ့ကျွန်တော် လူကြီးတွေကွယ်ရာမှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တားမရဆီးမရတဲ့စိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ပန်းယွန်းကို လက်ထပ်ပါရစေပေါ့”

“ပန်းယွန်းက ဘာပြောလဲ”

“သူ့ကို လက်ထပ်ချင်ရင် သူ့မိဘတွေကိုပြောပါတဲ့”

“သူ့သဘောကိုရော ခင်ဗျား မမေးဘူးလား”

“မေးတာပေါ့ဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို မငြင်းပါဘူး”

“တကယ် ... ”

“တကယ်ပေါ့ဗျာ”

“နှင်းဥက္ကာလွင်ကရော ဘာပြောလဲ”

“သမီးနဲ့ပန်းယွန်းကို တွေ့ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ သမီးကကျွန်တော့်ကို ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ သဘောမတူတာ ခင်ဗျားသိသားပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ...။ အခု မန္တလေးကိုလိုက်တာတောင် ခင်ဗျားနဲ့ပန်းယွန်းကိစ္စ ဖျက်ရအောင်လိုက်တာပဲဟာ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားကို သမီးကအဲဒီလို ပြောသွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း ... ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရရင် ခင်ဗျားသိပ်အံ့ဩ

သွားမယ် ကိုသီဟ။ သမီးက ပန်းယွန်းနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြော
တယ်။ ဖေကြီး ပန်းယွန်းကိုလက်ထပ်ချင်ရင် လက်ထပ်ပါတဲ့။ သမီး
လည်း ပန်းယွန်းကိုချစ်တယ်တဲ့”

“ဗျာ ...”

ကိုသီဟအံ့ဩမှုက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဘယ်
လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ ...။ ဘာကြောင့်လဲ ...။

ကိုသီဟရင်မှာ သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းထန်သွားခဲ့၏။

“သမီးက ကိုဥက္ကာကို ပန်းယွန်းနဲ့သဘောတူလိုက်ပြီဆို”
သိချင်စိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် ကိုသီဟ နှင်းဥက္ကာလွင်နှင့်
သွားတွေ့ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဦး”

နှင်းဥက္ကာလွင်၏မျက်နှာ ကြည်လင်သန့်စင်စွာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သမီးပဲ သမီးမေမေရဲ့နေရာကို ဘယ်သူမှ
အစားမထိုးနိုင်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် အခု ဘာကြောင့်...”

နှင်းဥက္ကာလွင် မဝံ့မရဲမော့ကြည့်၏။

“သမီးက ပန်းယွန်းကို မေမေ့နေရာမှာ ထားနိုင်လို့ပေါ့”

ကိုသီဟ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သမီးနားလည်သလို ပြောရရင် သမီး ပန်းယွန်းကိုတွေ့တော့ ချစ်သွားတယ်။ သမီးချစ်သွားတာက သူငယ်ချင်း လို ညီအစ်မလိုမဟုတ်ဘူး။ အမေတစ်ယောက်လို ချစ်သွားတာ ဦးရဲ့။ အဲဒါကြောင့်...”

“ဦးတော့ ခေါင်းရှုပ်နေဆဲပဲ”

“ပန်းယွန်းကလည်း သမီးကိုချစ်တယ်တဲ့”

ကိုသီဟခမျာ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်မရသူကဲ့သို့ပင်။

အဖြေရှာလေ ရှာမရလေ။

နှင်းဥက္ကာလွင်မျက်နှာမှာတော့ ကိုဥက္ကာလိုပင် ကြည်လင်ရှင်ပျ နေ၏။ တကယ်ပင် သူမကျေနပ်ကြည်နူး ပြုံးပျော်နေသည့်ဟန်။

“ကောင်းပါတယ် သမီးရယ်။ ဒါလက်တွေ့ကျတဲ့ ဆုံးဖြတ် ချက်ပါပဲ”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရ၏။။ သူတို့တစ်တွေအတွက် ဝမ်းသာရ သည်ကတစ်ဖက်၊ သူတို့တစ်တွေ၏ ရေစက်ဆန်းကြယ်မှုကို ဉာဏ်မမီ သည်ကတစ်ဖက် ကိုသီဟခေါင်းထဲမှာ လွန်ဆွဲနေဆဲ။

မကြာမီမှာပင် မန္တလေးမှဆင်းလာသောကိုစိန်တင်နှင့် ကိုသီဟ တွေ့ဆုံရသည်။ ကိုစိန်တင်ဆင်းလာသည်က ကိုဥက္ကာနှင့်ပန်းယွန်း မင်္ဂလာ ကိစ္စဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုမှတော့ မထင်ခဲ့ဗျာ ကိုစိန်တင်။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျား သမီးပန်းယွန်းကို ကိုဥက္ကာနဲ့ သဘောတူတာပဲလား။”

မေးခွန်းက မသင့်လျော်မှန်းကို ကိုသီဟသိပါ၏။ သို့သော် ရင်းနှီးသောသူများမို့ အားမနာပါးမနာ မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစိန်တင်က လေအေးအေးဖြင့် ရှင်းပြ၏။

“ခင်ဗျား မေးမယ်ဆိုလည်း မေးသင့်ပါတယ်။ ရိုးရိုးသားသား ပြောရရင် ကျွန်တော့်သမီးနုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ကလေးတစ်ယောက် အဖေ၊ မုဆိုးဖို၊ အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်ပေးစား ချင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုယ်တိုင်က ကိုဥက္ကာဘက်က ပါနေပြီဆို တော့”

“ကိုဥက္ကာဘက်ကပါတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုသီဟ။ ကိုဥက္ကာက အိမ်ထောင်ရှိဖူးတဲ့သူပို့ စည်းရုံးကောင်းသွားလို့ မဟုတ်ဘူး။ သမီးကိုယ်နှိုက်ကိုက ကိုဥက္ကာကို မေတ္တာရှိနေတာကိုးဗျ”

“ကျွန်တော် အဲဒါကို သိပ်သဘောမပေါက်တာ”

“ဆန်းကြယ်တဲ့ဖူးစာလို့ပဲ မှတ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနား လည်အောင် ပြောရရင်တော့ ဒီလိုဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးကိုပြောင်းတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်ဝန်ကို မန္တလေးမှာမွေးတယ်။ အဲဒီကလေးဟာ ပန်းယွန်းပဲ။ ပန်းယွန်း နှစ်နှစ်ကျော်သုံးနှစ် စကားပြောတဲ့အခါ တစ်ခါတစ်ခါ ထူးဆန်းတာ တွေကို ပြောတယ်”

“ဘာတွေပြောလဲ”

“သူ့အိမ်က ဒီအိမ်မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်တို့၊ သူ့မှာ သမီးရှိတယ်တို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ပန်းယွန်း ဟာ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်စားတာပဲလို့ အကြမ်းဖျင်း တွေးမိခဲ့ကြ တယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါတော့ မခန့်မှန်းမိခဲ့ကြဘူး။ ပန်းယွန်းကြီးလာ တော့လည်း အဲဒါတွေ ထပ်မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိ

တယ်ဗျ။ ပန်းယွန်းကိုချစ်လို့ လာရောက်တောင်းရမ်းကြသူတွေရှိတယ်။ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်တွေပါပဲ။ ပန်းယွန်းက လက်မခံဘူးဗျ။ လုံးဝကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့တာချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ခုကျမှဗျာ ...။ ကိုဥက္ကာက သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်ဆို တော့ လိုလိုလားလားလက်ခံတယ်။ အဲဒါ မဆိုးဘူးလား။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန် တော်တို့လင်မယားက သဘောတူလိုက်ရတာ။ ပန်းယွန်းဟာတစ်ချိန် က ကိုဥက္ကာရဲ့ဇနီး မြသက်နှင်းဝင်စားတာလားတော့ မဖြေတတ်ပါဘူး ဗျာ”

ကိုသီဟစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ရှင်းသွားသည်ဟု ဆိုရ မည်။

“ကိုဥက္ကာက သူ့ဇနီးမြသက်နှင်းရဲ့ပခုံးမှာ အမှတ်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်လို့ပြောတယ်ဗျ။ အဲဒါ သမီးမှာလည်း ပခုံးမှာ အမှတ်ကြီးတစ် ခုရှိတယ်လေ”

ကိုစိန်တင်၏ နောက်ဆက်တွဲစကား။

ကိုဥက္ကာနှင့် ပန်းယွန်းတို့ပင်လာပွဲ အောင်မြင်ပျော်ရွှင်စွာ ပြီး
မြောက်သွားခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကိုဥက္ကာတို့မိသားစုလေးမှာ သုံးယောက်
ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် သီရိဂေဟာလေးပါ။

ကိုဥက္ကာကလည်း ပန်းယွန်းကို ချစ်၊ ပန်းယွန်းကလည်း
ကိုဥက္ကာကိုချစ်။ ပန်းယွန်းကို နှင်းဥက္ကာလွင်ကလည်းချစ်၊ နှင်းဥက္ကာလွင်
ကို ပန်းယွန်းကလည်းချစ်။ အချစ်အိမ်ကလေး ဖြစ်နေလေသည်။

ကြည့်ပါဦး...။ ကိုသီဟအလည်ရောက်သွားတော့ ကိုသီဟ
ကို အပြုံးဖြင့်ကြိုဆိုရင်း...

“ကိုဇုတ်ရေ... ဒီမှာ ဧည့်သည်လာတယ်၊ ဘယ်သူလဲ ထွက်
ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပေါ်တော်မူကြီး”

ပန်းယွန်းက အိမ်ထဲကို လှမ်းပြောသည်။

ဟိုတုန်းက မြသက်နှင်းက ကိုဥက္ကာကိုခေါ်သလို 'ကိုအုတ်' တဲ့။ ဟိုတုန်းက မြသက်နှင်းက ကိုသီဟအလည်သွားတိုင်း (အလာကွဲ တတ်သော ကိုသီဟ)ကို နောက်ပြောင်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း 'ပေါ်တော်မူ ကြီး' တဲ့။

“ကိုသီဟမဟုတ်လား ချစ်ရဲ့။ လာပြီ ... လာပြီ”

ကိုဥက္ကာ အပြင်ကိုထွက်လာသည်။ ဟိုတုန်းက မြသက်နှင်း ကိုခေါ်သလို ယခုပန်းယွန်းကို 'ချစ်' တဲ့။

“သမီးလေးရေ ... ဦးသီဟဖို့ ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ပါဟေ့”

ကြည့် ...။ ပန်းယွန်းက သူ့ထက်အသက်တစ်နှစ်ကြီးသော နှင်းဥက္ကာလွင်ကို လှမ်းပြောပုံ။ 'သမီး' တဲ့လား။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။ သမီး ဖျော်ပြီးယူခဲ့မယ်”

ဟော ... နှင်းဥက္ကာလွင်ကလည်း သူ့ထက်ငယ်သော ပန်းယွန် ကို 'မေမေ' တဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ 'သမီး' တဲ့။

ကိုသီဟ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ပီတိပြုံးပါ။ ရင်ထဲမှာ စမ်းချောင်းလေး

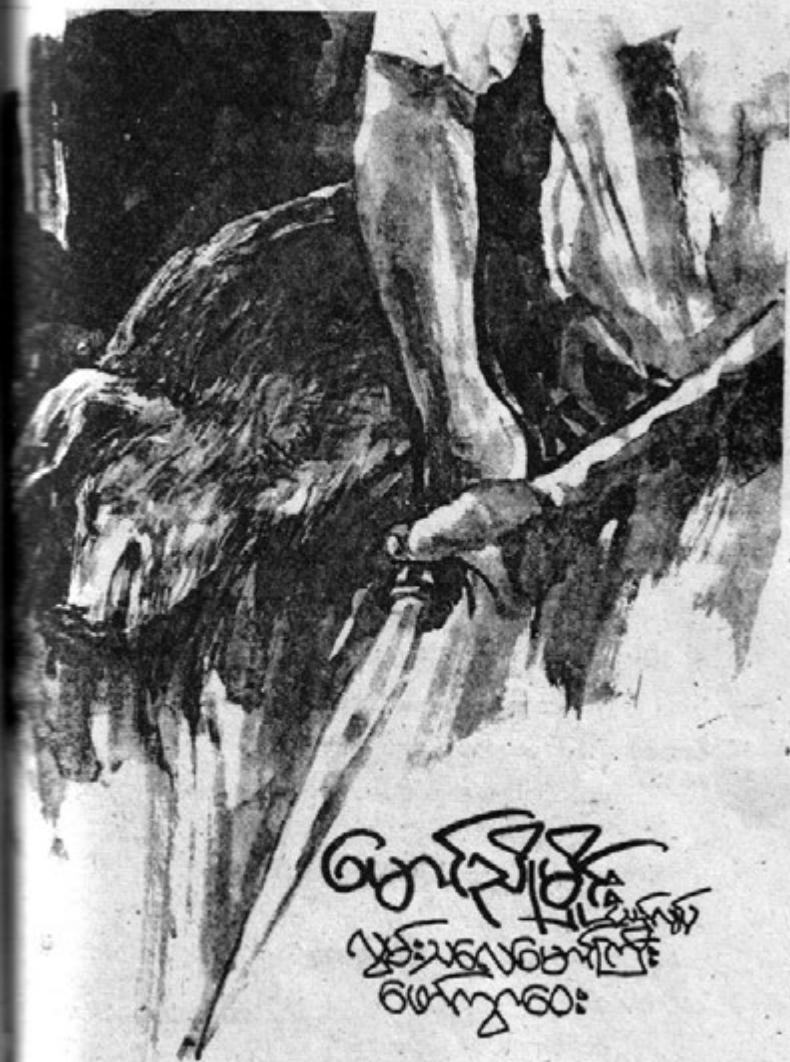
စီးသလို ချမ်းမြေ့မှုကလည်း အပြည့်။

မည်သို့ပြောရပါ။ သင်ကော မည်သို့ခံစားရပါသနည်း။

“ဂန္ထီရင်ရေစက်” ဟုပဲ အမည်တပ်ကြမလား ...။

“ဂန္ထီရမိသားစု” ဟုပဲ သတ်မှတ်ရလေမလား ...။

1960年
吴昌硕画

ငထိန် ...

သူ့ကို ဒီအရပ်က ဝက်ငထိန်လို့ ခေါ်ကြသည်။ ဝက်ကို ရွာ
တွေဆင်းဝယ်လှောင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ပေါ်သည်။

ပေါ်လို့ပြီးလျှင် သူ့မိန်းမ မိချစ်သည်က ဖောက်သည်များ
ကိုရောင်း ...။ ပိုသည့်ဝက်သားကို ဈေးမှာထိုင်ရောင်း ...။

ငထိန်ဝက်ရှာ၊ ဝက်ဝယ်၊ ဝက်သတ်အလုပ်ကို ကာလသား
ဘဝမှသည် အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့်တိုင် စွဲစွဲမြဲမြဲ ရက်ရက်စက်စက်
လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

ငထိန်က အရက်နှင့်မယားကို ပြိုင်တူချစ်၏။

မိုးလင်းလျှင် အရက်နှင့်ပလုတ်ကျင်း၏။ ပြီး ... မျှီချွမ်း။
ပြီး ... ဧရတစ်ဖလားနှင့် မျက်နှာကို ဟန်ပြသစ်သည်။ သည့်နောက်
အရက်ဆိုင်ကိုသွားပြီး တစ်လုံးမှိဝဲမည်။

အများအားဖြင့် အိမ်မှာ ဖိမ်နှင့်ထိုင်သောက်တာက များ၏။
အမြည်းကို မိချစ်သည်။က ကျကျနန လုပ်ပေးရ၏။

ဝက်အူမ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို သုပ်ပေးရ၏။

ဝက်ကော်ပိုးသားကို မကျက်တကျက်လေး ချက်ပေးရ၏။

တစ်ခါများ ... ဝက်ပေါ်ရန်ဖြစ်နေစဉ် အရက်နှင့်မြည်းစရာ
အမြည်းနည်းနေ၍ ပေါ်ခါနီးဝက် အရှင်လတ်လတ်ရဲ့ နားရွက်ကို ဓား
နှင့်လှီးပြီး ရေးနွေးဖျောကာ ရှောက်ရွက်၊ ဆီချက်နှင့် အရေးပေါ် သုပ်
ပေးခဲ့ရ၏။

နားရွက်အလှီးခံရသည့်ဝက်မျှော ခြေလက်လေးဖက် တုပ်ထား
သည့်ကြားမှ ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နှင့် ဦးခေါင်း
တစ်ခုလုံး တုန်ခါနေသည့် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ...

ဝက်ဖျက်၊ ဝက်မွေးခြစ်မည့် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် မြတ်မင်း
ဟန်၊ သူရိန်မင်းနှင့် ကိုမောင်လေးတို့ပင် မကြည့်ရဲလို့ မျက်နှာလွှဲနေ
ခဲ့ရဖူး၏။

“ငထိန် ...”

“ဘာတုံး ... မောင်လေး”

“နောင်ကို ဝက်သေပြီးမှ ကြိုက်ရာအားလုံးကို လှီးဖြတ်စား
ပါ ငထိန်ရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်လေးရ။ အေ့ ... အေ့”

“သိပ်ရက်စက်ရာ ကျလွန်းလို့ပါကွာ”

၃၈ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... အံ့ပျံ့ကွာ မောင်
လေးရာ။ မင်း ငါနဲ့တွဲလုပ်လာတာ ကြာပါပြီကွ။ ဒီနေ့ကျမှ သံဝေဂရ
နေသကိုး။ ချစ်သည်းရေ...အေ့...အေ့...ဟေ့... ချစ်သည်း”

“ဘာတုံး...ကိုထိန်”

“ငါတို့ကောင် မောင်လေးကို သက်န်းတစ်စုံဝယ်ပေးပြီး ဦးစင်း
အောင်စိန်ကျောင်းကို မင်းလိုက်ပို့လိုက်စမ်းမိန်းမ...အေ့”

ငထိန်က အဲဒီလို ပြန်ရိုလိုက်သေး၏။

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမျှပြောမရ၍ လွတ်ထားလိုက်ရ၏။ ဒီလို
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းသည့် ဝက်သတ်သမား ဝက်သားရောင်းသမား
နှင့် တာရှည်မတွဲချင်သော်လည်း ငထိန်က နာမည်ရဝက်သားသည်
လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်နေ၍ ဖောက်သည်ကမနည်း။

အလှူမက်လား နာရေးကိစ္စရှိလျှင် ဝက်ပိုသတ်ရသည်။ ရွာဆင်း
ဝက်ရှာလည်းတော်၍ အလုပ်နှင့်လက် ပြတ်ရသည်မရှိ။

ဝင်ငွေမှန်ပြီး ဝင်ငွေကောင်းသည့် အလုပ်ဖြစ်၍လည်း ဝက်
ငထိန်နှင့် လက်တွဲမဖြုတ်ချင်ကြ။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ကြည့်...။ ငထိန်အရက်သောက်ပြီး

မီးစင်က သြဇာပေး၍ ခိုင်းနေ၏။

အမြည်းကို နှစ်မျိုးသုံးမျိုး လုပ်ပေးထား၏။

ရေဘဝဲသုပ် ...

အမဲအူသုပ် ...

ခရမ်းချဉ်သီးသုပ် ပါ၏။

“ရေခွေးမဆူသေးဘူးလားဟေ့ ...”

“ဆူစပြုနေပါပြီ ဆရာထိန်”

“မင်းအမေကလွှားမို့ စောစောမကျိုရတာလဲဟင်”

“ထင်းစိုနေလို့ ကြာသွားတာပါ ဆရာထိန်”

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ။ သောက်သုံးမကျတဲ့ဟာတွေဟိုကောင် ... ဘတိုး”

“ဗျာ ... အစ်ကိုကြီး”

“ဟိုတစ်နေ့ကလို အူချဉ်ဖမ်းတာ မခါးစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုကြီး”

“ပြောလိုက်ရင် ခွေးမသား ဟုတ်ကဲ့ချည်းပဲ။ အူချဉ်ဖမ်းတာ ဟိုတစ်နေ့က လေဝင်ပြီး ချေးဖော်ကိုနဲ့နေတာပဲ။ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို သောက်သုံးမကျရင် မင်းအူချဉ်ကို ဟောဒီဝက်ထိုးစားနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြီးဖမ်းပြမယ်။ ကြားလား”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး။ နောင်မဖြစ်စေရပါဘူး ခင်ဗျ”

“မင်းတို့ကို ငါဈေးကောင်းပေးပြီး ခေါ်ခိုင်းနေတာ။ ငါ့လုပ်ငန်း နာမည်ပျက်တယ်။ ကိုးရိုးကားရား မလုပ်နဲ့သိလား။ ငါအချဉ်မဟုတ်ဘူး။ မအေဟိုဒင်းတွေ ... ပွဲချင်းပြီးသွားမယ် ... ဟင်း”

အရက်ဝင်သွားလျှင် ပါးစပ်က ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲရေးပြီး ဟိုရန်လုပ်ဒီရန်လုပ် လုပ်တော့၏။ စိတ်မထင်လျှင် အလုပ်သမားများကို အရက်ပုလင်း ဖန်ခွက်နှင့် ကောက်ပေါက်သေး၏။

အလုပ်သမားများက သည်းခံကြပါသည်။

ခုလည်း သောက်ရင်းစားရင်း ဖောက်ချည်က ဝင်နေပြန်၏။

“မိသည်ချစ် ... ”

“ဘာတုံး ... ကိုထိန်”

“အမြည်းက ဒါအကုန်ပဲလား၊ အေ့ ... ဟေ့”

“သုံးမျိုးလေ ကိုထိန်၊ မကြိုက်လို့လားဟင်”

“ဝက်သားဟင်းလက်ကျန် မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး။ ခဏစောင့်ပါလားရှင်”

“ဖို့ ... သောက်ကန်းမ။ ငါဝက်သားဟင်းမပါရင် အရက်
သောက်မရတာ နှင်မသိဘူးလား ... သေဟ”

“ဖို့ ...”

“အမယ်လေး ...”

“ဝမ်း”

“ချလွှင်”

ဖန်ခွက်တစ်လုံးက မိသည်းချစ်အနီးရှိ ပျဉ်ကာကိုမှန်ပြီး အစိပ်စိပ်အမြှာမြှာ ကွဲကြောသွားခဲ့သည်။ ဝက်ပေါ်ရန်ပြင်နေသူ အလုပ် သမားများပင် လန့်သွားကြ၏။ ပြီးနောက် ပါးစပ်မှ အယုတ္တအနတ္တ ကြားစုံရာမရှိအောင် ဆဲရေးတိုင်းထွာတော့သည်။

လူကို ထ,ကန်မလို ပါးနားရိုက်မလိုလုပ်၍ တပည့်များက မနည်းဝိုင်းဆွဲရ၏။ မိသည်းချစ်ကလည်း ကြာတော့ သူ့လင်သားထိန် အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေ၍ သိပ်မတုန်လှုပ်တော့။

သူ့အလိုမကျလျှင် စားချင်တာမစားရလျှင် ဒီလိုပေါက်ခွဲဆဲရေး တိုင်းထွာပြီး နုတ်နုတ်စင်းမယ်။ အရေခွံလှန်ပစ်မယ်ဟု ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား ကြိမ်းဝါးသော်လည်း တစ်ချက်မျှမရိုက်နှက်ခဲ့။

အိမ်ထောင်သက် (၁၃)နှစ်မှာ ဒါလိုအဖြစ်မျိုး အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့။ ကြာတော့ ရိုးနေပြီ။

လင်သားလုပ်သူကိုထိန် အစားအသောက်ကြူးသော်လည်း သူမကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည်အား မိသည်းချစ်သိသည်။

ညအိပ်ရာဝင်လျှင် ဆူဖြိုးတောင့်တင်းသည့် သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်

ကို လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ပွေ့ဖက်ချောပြီး သနပ်ခါးရေကျဲလူးထားသည့်
ပါးနှစ်ဖက်ကို အရက်ဆီပြန်နေသော နှာခေါင်းကြီးနှင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန်
နမ်းပြီးနောက် ...

ချွဲမည်။ ကဲမည်။ သည်းမည်။

ထိုအခါ ဖိသည်းချစ်ရဲ့ စိတ်ညစ်စိုးရိမ်ခဲ့ရသော မောဟသောက
များသည် ကိုငထိန်ရဲ့ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးအောက်မှာ မုန့်မုန့်ညက်ညက်
ကြေပြီး

“အစ်ကို့ကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်တာပဲ”

ဟူသော နာကျင်မှုပျောက်မန္တန်ကို အခါခါရွတ်ရင်း ...

သိင်္ဂီရအချစ်လေ့ကို လှိုင်းအလူးလူးကြားမှာ ရွက်စုံဖွင့်၍
ကြည်နူးရသည့်အချစ်များ ရေတွက်လို့မရခဲ့။

အရေးကြီးသည်မှာ ...

သူဒေါသဖြစ်ပြီး လိုချင်တာမရ ဖြစ်နေချိန်မှာ သူ့ကို ခွန်းတုံ့
ပြန် ကက်ကက်လန် ရန်မတွေ့နှင့် ...

ဒါလေး နားလည်မှုပေးလိုက်လျှင် ...

ခုလေကြည့် ...။ တပည့်များဆွဲနေသည့်ကြားမှ ဝက်သား
ဟင်း အမြည်းမစားရ၍ မပါ၍ ဒေါသများပေါက်ကွဲကာ အကုန်လုံးကို
ဆဲရေးကန်ကျောက် တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ဝက်ထိုးစားကို စားအိမ်မှ
ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဆရာထိန် ... မ ... မ ... လုပ် ... ခဲ့”

“ဆရာထိန် ... သတိထားပါ ခင်ဗျ”

“ဖယ် ... အကုန်သေသွားမယ် ... ငထိန်ကွ”

“ခွမ်း”

“ဥပမာ”

အားလုံးသောအလုပ်သမား တပည့်များသည် ဝက်ထိုးစား ချွန်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး အော်ဟစ်ခေါ်ရေးနေသည့် အလုပ်ရှင် ဝက်သတ် သမားကြီးငယ်ကိုကြည့်၍ ရဲကုန်ကြသည်။

မိသည်းချစ်လည်း သူ့များသတ်မှာလားဟု စိုးရိမ်ထိတ်လန့် ပြီး မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားခဲ့သည်။

ငယ်အိမ်ပေါ်မှ ဓားကိုင်၍ ခုန်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် လေးဖက်ကျတုပ်လှောင်ထားသည့် ဝက်ဆယ်ကောင်ရှိရာသို့ ပြေးသွား လိုက်ပြီး အနီးဆုံးဝက်ကြီးရဲ့အမြီးကို ဝက်ထိုးစားနှင့် တအားခုတ်ဖြတ် ချလိုက်သည်။

အရှင်လတ်လတ် အမြီးဖြတ်ခံလိုက်ရသည့် ဝက်ကြီးသည် ငယ်သံပါအောင် စူးစူးကျယ်ကျယ်အော်ပြီး ကြိုးတုပ်လျက်နှင့် ထ၊ခုန် ခမ်း ပြီး... နောက်တစ်ကောင်ရဲ့ အမြီးကိုလည်း ထပ်ဖြတ်လိုက်၏။

အားလုံးဝက်အရှင်သုံးကောင်ရဲ့ အမြီးများကို ဓားနှင့်ဖြတ် လိုက်ရကား ဝက်ကြီးသုံးကောင်ရဲ့ နာကျင်စူးရှအော်သံများသည် ကျွန် ကျွန်ညံ့နေ၏။

ဝက်တို့မည်သည် လက်ပတ်နောက်နားမှ နှလုံးသားရှိရာသို့ ဝက်ထိုးစားတစ်ချက်ဝင်လျှင် 'အိ'ခနဲ တစ်ချက်အော်ပြီး အကြောဆွဲ၍ သေရလေ့ရှိ၏။ ထပ်မအော်နိုင်တော့။

ယခုလို အမြီးကို အရှင်လတ်လတ် အဖြတ်ခံရသောအခါ တက္ကသိုလ်အောင် အော်ကြလေ၏။ မည်သူမျှလည်း မတားရဲ။ လုပ်ချင် သလိုလုပ်။ လက်ထိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်ကြရသည်။

ငယ်အိမ်သည် မြေပြင်မှာ သွေးစက်နှင့်ခုန်နေသည့် အမြီးသုံး

ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပွက်ပွက်ဆူရေခွေးအိုးထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ဝက်ပြီးသုံးချောင်းသည် ရေခွေးဆူဆူမှာ မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်ဖြစ်နေ၏။ ဒီမှာသူက မီးညှပ်နှင့်လှမ်းဆယ်ပြီး ရေခွေးနှင့်နှူးနေသည်အရေခွဲကို လက်နှင့်သပ်ချလိုက်ရာ အမွှေးများကျွတ်ပြီး အပြီးပွေးပွေးများသာ ကျန်တော့၏။

၎င်းမကျက်တကျက် အပြီးသုံးချောင်းနှင့် အရက်ဖြူကို နှစ်ပါးဂဟေဆက်ပြီး ကျကျနန သောက်တော့သည်။

ဒီတော့မှ သူ့ဒေါသနှင့် အလိုမပြည့်မှုများ ချက်ချင်းငြိမ်ကျပြီး နားပူနားညည်းလည်း သက်သာသွားကြလေသည်။

ပြောရလျှင် ...

ငထိန်သည် ဤသို့ အစားကြူး၏။ အသောက်ကြူး၏။ ရက်စက်မှု လွန်ကဲ၏။ ကာမဂုဏ်လည်း ပက်စက်လေ၏။

ခုတော့ ... နာမည်ကြီးဝက်သတ်သမား လူကြမ်းကြီး ...

သေပြီ။

သေတာမှ ရိုးရိုးမသေ။

သေချင်းဆိုနှင့် သေလေ၏။

သေသည့်နေရာကား သူဝက်အရှင်လိုက်ဝယ်သည့် ကျီးကန်း
ကျီးရွာမှာဖြစ်သည်။ ဝက်များလည်း ဝယ်လိုပြီးပြီ။ ဒီမှာသူက ဖောက်
ခုည်ဝင်လေ၏။

ဖီးသားဦးရှိနေသည့်ဝက်မရဲ့ မြေမနင်းသားကို စားချင်သည်
တဲ့။ သို့နှင့် ဖီးရှိနေသော ဝက်ပျိုမတစ်ကောင်ကို မရမရ ဈေးကြီးပေး
၍ ဝယ်လေ၏။

ဝက်မြေမနင်းသားဆိုသည်မှာ ...

ဖီးရိုပြီး မမွေးသေးသည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဝက်မ၏ ရင်သွေး
များကို ထုတ်သတ်စားခြင်းဖြစ်၏။

မွေးခါနီးဝက်မကို မွေးခွင့်မပေးဘဲ အရှင်လတ်လတ်သတ်
ရင်ခွဲပြီး အထဲမှ အချင်းနှင့်ရစ်နေသည့် မြေမနင်းဝက်သားလေးများ
ကိုထုတ်ပြီး ချက်စားပေါင်းစားသည်ကို ဝက်မြေမနင်းသားဟု ခေါ်လေ
၏။

အဲဒီဝက်မြေမနင်းသားကို ငထိန်သွေးဆာနေသည်။

ချင်ခြင်းတပ်နေသည်။

မြို့ကြီးပေါ်က ဟိုတယ်ကြီးအချို့မှာ ဝက်မြေမနင်းသားတစ်
ကောင် ဟင်းလျာတစ်ပွဲကို သုံးသောင်းမှငါးသောင်းပေးပြီး စားရ၏။

အလွန်ချမ်းသာသူများမှသာ စားနိုင်၏။

နိုင်ငံခြားသားအချို့ အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်၏။ FEC ဒါမှ
မဟုတ် ဒေါ်လာနှင့်ရောင်း၏။

ခု ... သူ အဲဒါစားချင်နေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကြိုက်ဈေးပေး၏။ ဝက်ပိုင်ရှင်ကမရောင်း။ သို့သော်
ရအောင်ဝယ်သည်။ အဆုံးစွန်ဆုံးဈေးကို ပေးလိုက်သည်။ သို့နှင့် မြေ
မနင်းဝက်ပျိုဖီးမကို ရခဲ့၏။

ဒီမှာ ဝက်မဟာ သေရမည်ကိုသိပြီး ငထိန်လက်မှ ရုန်းကန်
၍ ပြေးလေ၏။

ငထိန်ဝက်ထိုးလုံကိုစွဲပြီး လိုက်လေ၏။ တပည့်များကလည်း
ဝန်းဆိုပိတ်၍ လိုက်လေ၏။

ဖီးနှင့်ဝက်သည် ကြောက်လန့်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ပြေး၏။

သင်္ချိုင်းကုန်းမှ ဆူးချုံများအတွင်းပုန်းနေစဉ် ငထိန်က ဝက်ထိုးလုံနှင့် အသာချဉ်းကပ်၍ ထိုးသတ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

“ဖောက်”

“အား ... အမယ်လေးဗျ”

မျက်လုံးထဲမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ခံရသကဲ့သို့ ခံစားရကာ ဝက်ထိုးလုံလွတ်ကျလို့ ငထိန်ချုံစပ်မှာလဲပြီး အကြောဆွဲ နေ၏။

သင်းကို မြွေဟောက်က ဖေါက်လိုက်ပြီ။

မျက်လုံးနှစ်လုံး ပြာလာပြီး အကြောများကောက်ကွေးကာ သင်္ချိုင်းကုန်းပေါ်မှာ အသက်ထွက်သွားခဲ့ရလေ၏။

မိသည်းချစ် မျက်ရည်ကျ၍မဆုံး။

ချစ်လှစွာသော ချစ်လင်ရဲ့အလောင်းကို ကျီးကန်းကျိုးသင်္ချိုင်း
မှာပဲ မြေမြှုပ်သင်္ကြိုဟ်ခဲ့ရလေ၏။

သူ့လင် အသောက်အစားကြူးပြီး ရက်စက်ကြမ်းတမ်းမှန်း
သူမသိပါသည်။ သို့သော် ကိုထိန်သည် သူမကို စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်၏။ စွဲစွဲ
မြဲမြဲ ပေါင်းသင်း၏။ မယားငယ် လုံးဝမထား။

ရသမျှဝင်ငွေမှ သူမကို ရွှေလိုအပ်သမျှ ဆင်၏။

သူမ ဒီလင်ကြောင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေခွင့်ရခဲ့၏။ ဒီလင်
ရဲ့အရှိန်အဝါကြောင့် မည်သူ့ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးခြင်းကိုမျှ မခံခဲ့ရဘူး။
ခုတော့ ... လင်လူကြမ်းစိတ်ကြမ်း ကျေးဇူးရှင်ကြီး အသေဆိုးနှင့်
သေခဲ့ပြီ။

ရက်လည်ပြီးညမှစ၍ တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ ချစ်လင်ရဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အိပ်ရာကိုယ်တွေ့ကိုတမ်းတပြီး နေ့စဉ် မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။ အလွမ်းသည် တော်ရုံနှင့် မေ့လို့ရမည့်အလွမ်းမဟုတ်။

မောင် ... ဘယ်ဘဝ ရောက်နေပါလိမ့်။
အစ်ကို ... ဘယ်ဘုံကို ရောက်နေပါလိမ့်။
ရောက်ရာဘုံဘဝကနေ သူမကို သတိရနေမည်လား။
အိမ်နားမှာများ ရောက်နေရောသလား။

ညစဉ် ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ်သံကြားတိုင်း ထ၊ကြည့်ရသည်မှာ အမော။ ညဘက် ခွေးဟောင်သံကြားလျှင် ခွေးအူသံများကြားရလျှင် မီးဖွင့်၍ ထ၊ကြည့်ရ၏။

မောင်များ သူမကို သတိရလို့ လာရောသလား။

ဘာမျှမတွေ့ရဘဲ ခွေးအူသံ ချွတ်နင်းသံများကြားရတိုင်း ချစ်လင်မောင်၊ အစ်ကို အမှတ်နှင့် အမျှဝေခဲ့ရသည်။ နေ့များညများ ရာသီအချို့ကိုကျော်လွှား၍ လာခဲ့လေ၏။

တစ်ည သူမ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ခဲ့ရ၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အသံက မောင့်ရဲ့အသံ။

မျက်နှာက ဝက်တစ်ကောင်ရဲ့မျက်နှာ၊ ချစ်လင်ကိုယ်လုံး။

မိသည်းချစ် လန့်သွားသည်။ ပြီး ... မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့သည်။

“မောင် ... မောင် ... ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

“မောင်ပါ မိသည်းရယ်။ မောင်အစစ်ပါ”

“အို... မောင်ဘယ်လိုဘဝကို ရောက်နေတာလဲ မောင်ရယ်
ဟီး”

အိပ်မက်ထဲမှာ ဝက်မျက်နှာနှင့် မောင့်ရဲ့လက်ကို ကိုင်ဆုပ်
ရင်း သူမ ဝမ်းနည်းရှိုက်ငင်ငိုခဲ့ရသည်။

“မိသည်း”

“မောင်”

“မိသည်းကို မောင်ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ”

“ပြောလေ... မောင်။ မောင်ဘာပြောချင်လို့လဲ။ မိသည်း
မောင့်အတွက် ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲ။ ပြောပါ... မောင်... ပြောပါ”

“မိသည်း... ကျီးကန်းကျီးရွာက ချစ်မောင်တို့အိမ်ကိုသွား
ပါ။ အဲဒီမှာ ဝက်မကြီးတစ်ကောင် သားပေါက်လိမ့်မယ်။ မင်းရောက်
သွားရင် နားရွက်မပါ၊ အမြီးမပါ ဝက်ထူးဆန်းကျားလေးတစ်ကောင်
က မင်းဆီကိုပြေးလာပြီး မင်းခြေထောက်ကို ကုန်းနမ်းလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
ဝက်ကျားလေးကို ရအောင်ဝယ်ပြီး မင်းအိမ်မှာ တယုတယမွေးပေးပါ
မိသည်း”

“မောင်... အဲဒီဝက်ကလေးက ဘာ... ဘာ... မို့လို့လဲ
ဟင်... ဟင်လို့”

“အဲဒီဝက်ကလေးဟာ မင်းရဲ့ချစ်လင် မောင်ဖြစ်မှာမို့ပဲ”

“ရှင်... မောင်... မောင်... တိရစ္ဆာန်ဘဝကို ဝင်စား
နေပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မိန်းမရယ်”

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်။ အင့်... ဟီး...
ဟီး”

“မိသည်း”

“မိသည်း”

“မောင် ... မောင် ... အင့် ... ဟီး”

“မောင်ကို မိသည်းရဲ့အနားမှာ ခေါ်ထားပါ မိသည်းရယ်။

မောင်မိသည်းကို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ ကြည့်ရှုပါ့မယ်။ မမေ့ခဲ့နော်”

“မောင် ...”

“မောင် သွားတော့မယ်”

“မောင် ... ရေ ... မောင်”

“မောင် ...”

“မောင် ...”

သူမ အိပ်ရာမှ လန့်ခိုးခဲ့ရသည်။ လန့်ခိုးတော့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်များစိုရွဲလို့။ သူမ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစား၏။ မောင်က သူဝက်တီရစ္ဆာန်ဘဝမှာ ပြန်ဝင်စားနေရပြီဟု အိပ်မက်ပေး၏။

အို ... ဟုတ်ပါ့မလား။

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

သူမများ အစွဲလွန် အတွေးလွန် အချစ်လွန်လို့များ အိပ်မက် ဆိုး အိပ်မက်ဆန်းကို မက်ရောသလား။

ဒီလိုနှင့် ...

အချိန်တစ်လခန့် ကြားသွားခဲ့ရ၏။

တစ်ည မောင်ရဲ့အသံကို အိပ်မက်ထဲမှာ သူမကြားရပြန်သည်။

ချစ်သည်း ... မောင်ကို လာခေါ်လှည့်ပါတဲ့။

သို့နှင့် ကွယ်လွန်သူကိုထိန် အိပ်မက်ထဲမှာပြောသည့် ကိုး
ကန်းကျိုးရွာရှိ ကိုချစ်မောင်တို့အိမ်ကို စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး သွားခဲ့သော
အခါ ဟိုးရွာစွန်လယ်ပွဲထဲမှ တဲတစ်တဲသို့ရောက်လေ၏။

“ကိုချစ်မောင် ရှိပါလားရှင်”

“ဗျို... ကိုချစ်မောင်”

“ဝေး... ဘယ်သူတုံး သိန်းဝင်းမိန်းမလားဟေ့”

“မဟုတ်ဘူးရှင်။ ကိုထိန်မိန်းမ မသည်းချစ်ပါ”

“ဟေ... ထိန်မိန်းမ။ နေဦးဟေ့... လာပြီဟာ။ ဝက်တ
ကျွေးနေလို့ဟာ”

မကြာခင် ဝက်စာများနှင့် ညစ်ပတ်ပေလူးနေသော ကိုချစ်
မောင်ဆိုသူ တဲနံဘေးဝက်စာကျွေးရာမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ဒီမှာပဲ ဝက်စာစားနေသော ဝက်အုပ်ထဲမှ ဝက်ကျားလေး
တစ်ကောင်သည် သူမရှိရာသို့ ခွဲ၍ပြေးလာပြီး သူမရဲ့ခြေဖမ်းကို နှုတ်
သီးနှင့်နမ်းရှုပ်ကာ ထဘီစကို ပါးစပ်နှင့် မလွှတ်တမ်းကိုက်ထားသည်
ကို မသည်းချစ် ထူးဆန်းစွာ ကြုံလိုက်ရလေ၏။

“ဟဲ့ကောင် ... နားတို ... ကြည့်စမ်း။ ဧည့်သည်ကို ကိုက်
နေတယ် ... သွား ... သွား။ ဟဲ့ကောင် ... သွားလေ”

ကိုချစ်မောင်က ထဘီစကိုကိုက်ပြီး ကိုယ်လုံးလေး ဝမ်းသာ
အားရလူးလွန်းနေသည့် ဝက်ကျားလေးကို ဟောကံပေါက်အော်၍ မောင်း
ထုတ်ပါသော်လည်း ဝက်ကျားလေးသည် လုံးဝမသွား။

မသည်းချစ် ဝက်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

အလို ... တထေရာထဲပါကလာ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကွယ်လွန်သူ သူမရဲ့လင် ကိုငယ်နီကြုံပြောခဲ့
သည့်အတိုင်း ...

ဝက်က ဝက်ခါးပတ်ကျားလေး။

နားရွက်နှစ်ခုမပါ။

အရင်းမှနေ၍ ခုတ်ဖြတ်ခံရသလို ငုံးတို။

ပြီး ... အမြီးလည်းမပါ။ အရင်းပြတ် ငုတ်တိုလေး။

အို ... သနားစရာလေး။ ချစ်စရာလေး။ သူမချစ်စရာ သနား
စရာဝက်ကလေးကို ကောက်ပွေ့လိုက်သည်။ ဝက်ကလေးက လျှာနှင့်
သူမရဲ့ပါးကို လျက်မလိုလုပ်နေသည်က အသည်းယားစရာ။

“ကိုချစ်မောင် ဒီဝက်ကလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“နားရွက်ရော အခြီးရော မွေးကတည်းကမပါလို့ နားတိုလို့
ခေါ်ကြတယ်ဗျ။ ညည်းက ငထိန်မိန်းမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခုလာတာ ဘာကိစ္စလဲကွယ့်”

“ကျွန်မ ဝက်လုပ်ငန်း ပြန်လုပ်မလို့”

“ဪ”

“အဲဒါ ဝက်လည်းမွေးချင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီဝက်နားတို
လေးကို ကျွန်မမြင်မြင်ခြင်းချစ်လိုက်တာ ကိုချစ်မောင်ရယ်။ ကျွန်မကို
ဒီဝက်ကလေး ပြန်ရောင်းပါလားဟင်”

“နို့မခွဲသေးဘူး မသည်းချစ်ရဲ့”

“ရပါတယ်။ ကျွန်မ နို့ဝယ်တိုက်ပြီး မွေးပါ့မယ်”

“အင်္ဂါမစုံဘူးနော် မသည်းချစ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုချစ်မောင်။ ကျွန်မ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ချစ်
လည်းချစ်၊ သနားလည်းသနားလို့ပါရှင်။ ကဲ . . . ပြော ဘယ်လောက်
ပေးရမလဲ”

“ကြည့်ပေးပါဗျာ”

“ပြောပါ အားမနာပါနဲ့”

“တစ်ထောင်ပဲ ပေးပါဗျာ”

မသည်းချစ်က ငွေစက္ကူတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေး
လိုက်ပြီး အာလာပသလ္လာပစကားပြော၍ ဝက်ကလေးကိုပိုက်ပြီး ပြန်
လာခဲ့လိုက်လေသည်။

ပြောရလျှင် ဝက်ကလေးသည် မသည်းချစ်အိမ်သို့ ရောက်
ညီနေ့ကစပြီး ခုန်ပေါက်ဖြူးထူးနေ၏။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေ၏။ အိမ်
မှာ ပြေးလွှားကစား၏။ နေ့စဉ် နို့တိုက်၏။ နို့မှုန့်နှင့် ယာဂုရောစပ်
ကွေးခဲ့၏။

ကွယ်လွန်သူ ကိုထိန်ရဲ့ ပုဆိုးအင်္ကျီများကို ကိုက်ချိ၍ သူမ
ဆုလာပြန်၏။

ကိုထိန်စီးသည့်ဖိနပ်ကို ကိုက်၍ပြန်၏။

ကိုထိန်စားသည့်ပန်းကန်ကို ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ဆွဲပြလေ၏။

၅၆ * ဖောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“နားတို”

“အိ ...”

“နင် ... ကိုထိန်ဝင်စားတာလားဟင်”

“အိ ... အိ ... အိ ... အိ”

သို့ကလိုများမေးလိုက်လျှင် မသည်းချစ်ပေါင်ပေါ် ပြေးတက်ပြီး ပါးကို နှာခေါင်းနှင့်နှမ်းသလို လုပ်လေ၏။

နားတိုသည် ကိုထိန်သောက်သည့် အရက်ဖန်ခွက်များကို နှာခေါင်းနှင့်နှမ်းရှုပ်ပြီး ပျော်နေလိုက်သေး၏။

သူ့ကို ဝက်လှောင်အိမ်သီးသန့်မှာ အဝတ်ခင်း၍သိပ်ရစ်ရေချိုးပေးရ၏။ အစားကောင်းကောင်း ကျွေးရ၏။ အစာကျွေးလျှင် အခြားပန်းကန်နှင့် ထည့်ကျွေး၍မရ။

ကိုထိန်မသေခင်က စားသည့်ပန်းကန်နှင့် ကျွေးမှစားသော အိမ်နီးနားချင်းများက နားရွက်မပါ၊ အပြီးမပါသော ဝက်ကလေးကြောင်လေးခွေးလေးလို မွေးထား၍ မေးမြန်းကြ၏။

နားတိုသည် အပြင်သွားတိုင်း သူမအနီးမှ လိုက်ပါလေ့ရှိသော ယောက်ျားဧည့်သည်များဝင်လာလျှင် ခွေးတစ်ကောင်လို လိုက်ကိုက် ယောက်ျားဧည့်သည်များက ...

“မိသည်းရေ ... နင့်နားတိုကို လုပ်ပါဦးဟ” ပြောရ၏။

ထိုအခါ နားတိုကို လှောင်အိမ်မှာထည့်ပြီးမှ ဧည့်သည်တော်များက ကားပြောရလေ၏။ နားတိုကား လှောင်အိမ်ထဲမှာ ဒေါသပုန်ထကာ တအိအိအော်၍ ဆူပူလေ့ရှိ၏။

ဧည့်သည်ပြန်လို့ တံခါးဖွင့်ပေးသောအခါ မသည်းချစ်ကို နှမ်းဆိုးဟန်ပြု၏။ ခေါ်ရင်မလာ။ ကျွေးရင်မစား။ ကိုက်မလို ပက်မ

လုပ်၍ မနည်းချော့ရ၏။

“နားတို ... မင်းက ငါ့လင်ကိုထိန် ဝင်စားတာနော်”

“အီ”

“ငါ့ကို ချစ်သေးလို့လား ဟင်”

“အီ”

“ချစ်ရင် ကိုထိန်ဆိုရင် ငါ့ပါးကိုနမ်းစမ်း”

ထိုသို့မေးလိုက်သောအခါ အဟိတ်တိရစ္ဆာန် ဝက်နားတိုလေးသည် မိသည်းချစ်ရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်ထောက်ရပ်ပြီး မိသည်းချစ်ပါးကို နမ်းလေ၏။

“ဖြစ်ရလေ ကိုထိန်ရယ်။ အင့် ... ဟီး”

သူမ လူဝင်စား ဝက်နားရွက်တို့၊ အမြီးတိုလေးကို ပွေ့၍ ငိုခဲ့ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်နေ့များ မနည်းခဲ့တော့။

စဉ်းစားကြည့်၏။ လင်သားကိုထိန် ဝိပါကဝဋ်ကြွေးပါ၍ ဝက်တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ရပြီး သူတစ်ချိန်က ဝက်များကို ရက်ရက်စက်စက် အရှင်လတ်လတ် နားရွက်လို့။ အမြီးလှီးပြီး အရက်နှင့် သောက် အမြည်းလုပ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်ဝဋ်ကျွေးသည် သူတိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ရောက်သောအခါ နားရွက်မပါ။ အမြီးမပါဘဝနှင့် သံသရာဝဋ်လည်ခဲ့လေရော့တာကား။

သံယောဇဉ်မပြတ်၍ ဝိပါကဝဋ်ကျွေးနှင့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်သည့်တိုင် သူမရှိရာသို့ သူရောက်လာခဲ့ပြီး ...

ဘဝချင်းမတူ၍ ...

လူသားဘဝတုန်းကလို တစ်အိပ်ရာတည်း အတူမအိပ်စက်နိုင်။ တစ်စားပွဲတည်း အတူယှဉ်၍ မစားနိုင်သည့်တိုင် ...

နားတို(ဝက်ကလေး)ကို လင်သား လူ့ဘဝတုန်းကကဲ့သို့ သူမ အကြင်နာပေးခဲ့သည်။ ယုယခဲ့သည်။ လူလို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ဝက်ကလေး အရွယ်ရောက်ပြီး ဝက်ပျိုကြီးဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဝက်သိုးဘဝရောက်သည့်တိုင် မိတ်မရှာခဲ့။

တစ်နေ့သောအခါ ...

ဝက်ကြီးနားတိုသည် သူမရဲ့ထဘီကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ချိပြီး ခြံ စည်းရိုးထောင့်ရှိ မန်ကျည်းပင်အောက်သို့ ခေါ်သွားခဲ့၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုထိန်”

တစ်ခါတစ်ရံ မိသည်းချစ်က နားတိုကို ကိုထိန်ဟုခေါ်လေ့ ရှိ၏။ ကိုထိန်ဟုခေါ်လိုက်လျှင် နားတိုသည် အူဖြူးနေလေ့ရှိ၏။

“အိ ... အိ ... အိ ... အိ”

နားတိုသည် မန်ကျည်းပင်အောက်ရောက်သည်နှင့် မြေကြီး ကို နှုတ်သီးနှင့်ထိုးယက်၍ ပြ၏။

“ဘာရှိလို့လဲ”

“အိ ... အိ”

“အိ ... အိ”

နားတိုက သူမရဲ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး မြေကြီးကိုသာ နှုတ်သီးနှင့်ထိုးကော်၍ ပြနေ၏။ မသည်းချစ် သဘောမပေါက်ခဲ့။

ဒီမှာ နားတိုကား မြေကြီးများကို သူ့ရဲ့သန်မာသော နှုတ်သီး နှင့် ထိုးကော်ပစ်လိုက်၏။ မြေကြီးများ ပွန်းပဲ့၍ လန်ကျထွက်ကုန်၏။ မကြာခင်မှာပဲ မြေကြီးထဲမှ ပလတ်စတစ်နှင့် ကုပ်ထားသည့် အထုပ် တစ်ခုကို မသည်းချစ် အံ့ဖွယ်မြင်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟင် ... ဒါဘာလဲဟင် ကိုထိန်”

“အိ ... အိ”

“အိ ... အိ”

သူမ ပလတ်စတစ်အထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ မြေကြီးများကို ချီချီလိုက်သည်။ သည့်နောက် ပလတ်စတစ်အထုပ်ထပ်ကို ဖြေလိုက် သောအခါ ...

“ဟာ ...”

“ဘုရားရေ ...”

သူမမြင်လိုက်ရသည်ကား တစ်ထောင်ကျပ်တန် ငွေစက္ကူ အထုပ်ငါးထုပ်နှင့် ရွှေခွေကြီးနှစ်ကုံး၊ ရွှေလက်စွပ်သုံးကွင်း၊ လက်ကောက် တစ်ရန် ...။

သူမ နားတိုရဲ့လည်ပင်းကိုဖက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ငိုပစ်လိုက် သည်။ ဩော် ... ကိုထိန်၊ ကိုထိန် ... တိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်သည့်တိုင် လူ့ဘဝတုန်းက မယားမသိရအောင် ဝှက်မြှုပ်ခဲ့သည့် ငွေနှင့်ရွှေများကို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်တော့မှ သံယောဇဉ်အချစ် မေတ္တာဓာတ် နှင့် ထုတ်ဖော်ပေးကမ်း ရက်ရောခဲ့ပါလေရော့သလား ကိုထိန်ရယ်။

မိသည်းချစ် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို တောက်ပဝင်းလက်၍
သွားခဲ့၏။ ငွေလည်း ရှိနေပြီ။ ရွှေလည်း ရှိနေပြီ။

ထိုအခါ မုဆိုးဖိုများ၊ လူပျိုကြီးများ၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်
ယောက်ျားသားများက လုံးကြီးပေါက်လှ မုဆိုးမလေးကို မျက်စိကျကြ
၏။ ပိုးကြပုန်းကြ၏။ စကားကမ်းလှမ်းကြ၏။ ပရောပရည် လုပ်ကြ
၏။

သို့သော် ...

မိသည်းချစ်က အားလုံးကို စကားအလိမ်မာနှင့် ရှောင်ခဲ့လိုက်
သည်။ သူမက ဝက်ကြီးနားတို့ကို သူမရဲ့ချစ်လင်ငယ်ပေါင်း ကိုထိန်ပြန်
လည်ဝင်စားသည်ဟု အကြောင်းကြောင်းကိုထောက်၍ ယုံကြည်နေ၏။

ကိုထိန်လူသားဘဝ ရှိစဉ်တုန်းကလည်း ချစ်လင်ကိုထိန်မှလွဲ၍ မည်သည့်ယောက်ျားသားအပေါ်မျှ စိတ်နှင့်မဖောက်ပြားခဲ့။

ကိုထိန် မရှိသည့်ဘဝရောက်လည်း ချစ်လင်ဆိုးကြီးအချစ်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိခဲ့၏။ ယခု ကိုထိန် ဝက်ဝင်စားဘဝသို့ မျောက်ခဲ့ပြီး သူမကိုချစ်နေဆဲ။ စောင့်ရှောက်နေဆဲ။ ဂန္တီရဆန်စွာ ပေးကမ်းနေဆဲ။

ယခုအချိန်အထိ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားသားနှင့်မျှ မဖောက်ပြန်ခဲ့။ အိမ်ထောင်သစ်ထူရန် စိတ်မကူးခဲ့။ သွားလေသူအပေါ် သစ္စာစောင့်သိနေဆဲ။

လူဝင်စား ဝက်ဝင်စိတ်အပေါ် သစ္စာရှိနေဆဲ။

အားလုံးသော စိတ်ဝင်စားသူ ယောက်ျားသားများက မသည်းချစ် ဘာကြောင့် နောက်အိမ်ထောင်မပြုသည်ကို စဉ်းစားလို့မရ။ တစ်နေ့သောအခါ ...

မသည်းချစ် ထူးဆန်းသော အိမ်မက်တစ်ခုကို မက်ခဲ့ရပြန်သည်။ အိမ်မက်ထဲမှာ ချစ်လင်ကိုထိန်ရဲ့အသံကို ကြားနေရသည်။

“သည်းချစ် ...”

“ကိုထိန်လားဟင်”

“အေး ...”

“မောင် ... ဘာပြောမလို့လဲဟင်။ မောင် ဘယ်မှာလဲ”

“သည်းချစ် ... နင့်ကို ငါစောင့်ရှောက်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ငါဒီဘဝဆိုးကနေ အခြားတစ်နေရာကို မကြာခင်သွားရတော့မယ်။ ငါ့အတွက်ရည်စူးပြီး အလှူတစ်ခုလုပ်ပေးပါ မိန်းမရယ်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကို ... ထိန်”

၆၂ * ဖောင်ညိုပိုင်း (သန်လွင်)

အိပ်မက်က ဒါမျှပါ။ လူလုံးလူဖန်ကို မမြင်ရ။ အသံပဲ ကြား
ရသည်။ သူ့အခြားတစ်နေရာကို သွားရတော့မယ်တဲ့။
ဘယ်နေရာများပါလိမ့်။
အလှူတစ်ခု လုပ်ပေးပါ မိန်းမရယ်တဲ့။
အားငယ်ညှိုးလျှအသံနှင့် မေတ္တာရပ်ခဲ့သည်။

သို့နှင့် ကဆုန်လပြည့်နေ့မှာ သံဃာတော်ငါးပါးကိုပင့်၍ ဆွမ်း၊
သက်န်း၊ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်နှင့် ဝတ္ထုငွေများ ကွယ်လွန်သူကိုထိန်ကို ရည်စူး
၍ ကပ်လှူခဲ့လိုက်သည်။

ထိုနေ့က အိမ်နီးနားချင်းအချို့နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းအချို့
လည်း တရားနာကြရောက်ခဲ့ကြသည်။

ထူးဆန်းသည်ကား ဤရည်စူးတရားနာပွဲအနီး၍ နောက်ဘက်
နားမှာ ဝက်ကြီးနားတို့ပါ ဝင်ရောက်တရားနာနေခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

အိမ်နီးနားချင်းများက ဝက်ကြီးနားတို့ကို ခင်မင်နေကြပါပြီ။

အလွန်လိမ်မာသော ဝက်ကြီး။

အကင်းပါးသော ဝက်ကြီး။

သခင်မကို ကိုယ်နှင့်မကွာ စောင့်ရှောက်နေသော ဝက်ကြီး။

မိသည်းချစ်ရဲ့လင်များ ဝင်စားရှော့သလားဟု ပြောရသည်
ဝက်ကြီး။

ဤဝက်ကြီးသည် ဘုန်းကြီးတရားဟောနေစဉ် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍
တရားစကားများကို နားစွင့်နေ၏။

ဒါကို သက်တော်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးကမြင်၍ ခေါင်းညိတ်
၏။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်လည်း ဘုရားနီးတရားနီး သံဃာနှင့်နီး၍
တရားစကား နားစွင့်ရသည်ဟု မိန့်ဆိုချီးမွမ်း၏။

ဒီလိုနှင့် ကွယ်လွန်သူဘဝကူးကောင်းရန် ကုသိုလ်ရေစက်ချ
တရားဟော၏။ ရေစက်ချပြီးစဉ် မသည်းချစ်က အမျှဝေလေ၏။

“မိတာဘိုးဘွား ဆရာသမားများအား အမျှထား၍ (၃၀)ဘုံသား
အားလုံးနှင့်တကွ ကိုထိန်ရေ ... အမျှ ... အမျှ ... အမျှ”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

သူမ သုံးကြိမ်တိတိ ရည်စူး၍ အမျှဝေခဲ့၏။ သံဃာတော်
များပြန်ကြွကြွပြီး လူအများလည်း ပြန်မလို့လုပ်နေကြပြီ။

“ဟဲ့ ... မချစ်။ ညည်းကောင်နားတို့ အိပ်ပျော်နေရဲ့တူရဲ့
ဟဲ့”

“အစာရော ကျွေးပြီးပလား”

“နိုးကျွေးလိုက်ပါအေ။ ခမျှာ တရားဝင်နာနေတာဟဲ့”

“လိမ်မာလိုက်တဲ့ ဝက်ကြီးတော်”

“နားတို့ ... နားတို့”

“နားတို ... ထ ... ထ”

မသည်းချစ်က နားတိုကို လှုပ်၍နှိုး၏။ အကြိမ်ကြိမ် သူမ လှုပ်နှိုးနေပါသည်။ သို့သော် ဝက်ကြီးနားတို လုံးဝမလှုပ်တော့။

“နားတို”

“နားတိုရေ ...”

မသည်းချစ် ရင်လှိုက်သံနှင့် ထပ်နှိုးလိုက်၏။ နားတိုကား မနိုးသောအိပ်စက်ခြင်းနှင့် ထာဝရအိပ်မောကျသွားခဲ့ပါပြီ။

အားလုံးက နားတိုကြီး တရားနာပြီးနောက် သေသွားပြီဟု ဆိုကြ၏။

မသည်းချစ် နားတိုကြီးကိုဖက်၍ အားရပါးရင်ခွဲ၏။

သူမ အနီးရှိသူများ မကြားမရိပ်မိအောင် ရင်ထဲမှပြော၍ အားရပါးရင်ခွဲလိုက်၏။

“မောင်ရေ ... ကိုထိန်ရေ ... မောင်ဘယ်ဘဝကို ရောက် သွားပြီလဲမောင်ရဲ့ ... ဟီး”

(ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးအပြစ်ကို ကံပြုသူတိုင်း ခံစားရစေခြင်း)

မောင်ညိုမြိုင်း (သန်ထျင်)

Dr. N. J. M. J.
Dr. N. J. M. J.
Dr. N. J. M. J.
Dr. N. J. M. J.
Dr. N. J. M. J.

“မင်းလားကွ ... နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်တဲ့ ဖူးခေါင်ဆိုတာ”

“ရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မတရားမှန်းသိလို့ ဝင်ပါ ...”

“ကိုင်းကွာ”

“ဝိုး”

“ဟာ ... ဟာ ... ဟာ”

“ခွီး”

“ဟယ်”

ကြည့်စမ်း ...။ ညိုကြီးက သို့ကလိုမေးရင်းမှ ဖူးခေါင်ရဲ့

ရင်းပြချက် မဆုံးခင်မှာဘဲ ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်နှင့် ဖူးခေါင်ရဲ့လည်

ပင်းကို ပိုင်းခုတ်ချလိုက်သည်။

မပျော်လင့်သော ခုတ်ချက်ကြောင့် ဖူးခေါင် ဘယ်လိုရှောင်ရ
မှန်းမသိ။ ကြောင်လို့ ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့ဇက်ကို လက်ဂါးနှင့်ဖိနှိပ်ချလိုက်
သလို စိတ်ထဲမှာခံစားလိုက်ပြီး ဓားသွားက ခေါင်းနောက်စေ့ပေါ်မှာ
အသံမြည်၍ ဖြတ်သွားခဲ့သည်။

လူ့ပိုက်ကချိုင်းတုန်ရော၊ ညိုကြီးပါ အံ့သြ၍သွားရသည်။ ညိုကြီး
ရဲ့ဓားချက်က သိမ်းငှက်သုတ်သလို မြန်သည်။

တော်ရုံသိုင်းသမားမဟုတ်လျှင် ...

ကျွမ်းကျင်သော ဗန်တိုဗန်ရှည်သမား မဟုတ်လျှင် ရှောင်ရုံ
မလွယ်။ ဒီဓားနှင့် လူပေါင်းများစွာကို ခုတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ခုကြည့်စမ်း ...။

ဘာသိုင်း။ ဘာဗန်တိုရှည်မျှမတတ်သည့် ဗေထိဆိုလျှင် ကျွဲ
တာများလေ့ရှိသော ဖူးခေါင်က လျှပ်စီးလက်သလို ငုံ့ရှောင်လိုက်၍
အားပါသောဓားချက် ...

အသက်ပျောက်ဓားချက် ...

ခေါင်းခွဲကိုယ် အိုးစားကွဲမည့်ဓားချက် လွဲသွားခဲ့ပြီ။ ညိုကြီး
အံ့သြနေသည်။ ဦးငန်းမြွေကြီးကို ဓားသမားညိုကြီးက လုံးဝအာမခံ
သည်။

လျှာရှည်တဲ့ ဖူးခေါင်ရဲ့ဦးခေါင်းကို ဓားချက်တစ်ချက်တည်း
နှင့်ဖြတ်ပြီး ခြင်းကြားနှင့်ဆက်ပါမည်ဟု ...

ခုတော့ ... တက်တက်စင်ပါအောင် လွဲခဲ့ပြီ။

ညိုကြီး အရှိန်လွန်လွဲသွားသည့် စလွယ်ပိုင်းဓားချက်ကို မြင်
မသိမ်းဘဲ လက်ပြန်လက်ပင့်၍ တွက်ပင့်ခုတ် ခုတ်လိုက်သည်။

အဲဒီမှာ ဖူးခေါင် ကံကောင်းပုံများရယ် ...

ကျောက်စရစ်တစ်လုံးကို နင်းမိပြီး အနောက်ဘက်ကို ချော်
လဲသွားရကား တွက်ပင့်စားသည် လေထဲမှာ ကျည်တစ်တောင့်လို အသံ
မြည်ပြီး လွဲသွားရပြန်သည်။

ညိုကြီးရှက်လွန်း၍ ဒေါသများ ပေါက်ကွဲလာခဲ့သည်။ သည့်
နောက် လဲကျနေသည့် ဖူးခေါင်ကို အပေါ်စီးခုတ်စားနှင့် အချက်ပေါင်း
များစွာ လိုက်ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဖူးခေါင်က ပါးစပ်မှ 'မလုပ်ပါနှင့် ညိုကြီးရဲ့'ဟု အော်ဟစ်
တောင်းပန်ရင်းက မြေကြီးပေါ်မှာ ဖျာလိပ်သလို လိမ့်၍လိမ့်၍ ရှောင်
သည်။

ရက္ကန်းလွန်းလို ဟိုလိုမ့်သည်လူး ပျံ၍ ရှောင်သည်။

ဘုရားရေ ...

ဖူးခေါင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရှောင်အတိမ်း အလူးအလိုမ့်
ပညာများ တတ်နေပါလိမ့်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟေ့ကောင်တွေရစ်”

“ညိုကြီး ... စားချလိုက်”

“ဘာ ... ”

စားသမားညိုကြီး ချွေးအလူးလူးနှင့် မောဟိုက်နေစဉ်မှာပဲ
ဖူးခေါင်ဘဝ ကံကောင်းချင်လို့လားမသိ။ ရွာသူကြီးနှင့် ရာအိမ်မှူးများ
သွားရင်းလာရင်းတွေ့လို့ အော်လိုက်သံကို စားသမားညိုကြီး မပျော်
လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသောအခါ ...

“ကိုညိုကြီး ... ပြေး”

“ပြေး”

“ဟေ့ကောင် ... ညိကြီး၊ မပြေးနဲ့”

သူကြီးအုပိန့်ကို ညိကြီးရော၊ ကျိုင်းတုန်ရော စိုးစဉ်းမျှ မနာ
ခံခဲ့ပါ။ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ကောက်ပြီး ရှေ့ကျွမ်းပစ်၍ ရှေ့ချောင်းရိုး
ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

ကျိုင်းတုန်ကလည်း ဒိုက်ထိုးချပြီး ချောင်းဟိုဘက်ကမ်းကို
အားသွန်စိုက်၍ ကူးပြေးသည်။

ညိကြီး ငှက်ကြီးတောင်စားသွားပြားကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်၍ ဖား
ကူးကူးကာ ဟိုဘက်ချောင်းရိုးပေါ်မှာ ရေစိုရွဲနှင့်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဖူးခေါင်။ မင်း ထမင်းဝအောင် စားထား။ မင်းရဲ့
ခေါင်းကို ငါစားခဲ့ဖြတ်ပြီး မင်းလည်ချောင်းသွေးကိုသောက်ရမှ ငါ
ကျေနပ်မယ်ကွ။ မှတ်ထား ...။ ညိကြီးဟေ့ ...”

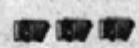
ညိကြီးက အရောင်လက်နေသည့် ဓားသွားကို နေရောင်မှာ
ထောင်ပြလိုက်ပြီး အနောက်ဘက်ဝါးတောထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့သည်။

ဖူးခေါင် လူးလဲထပြီး ...

ညိကြီးရဲ့ ဓားသွားကိုလှမ်းကြည့်ကာ ကြက်သီးဖျန်းဖျန်း ထ
သွားခဲ့သည်။

သူကြီး ဦးဘိုးရှောင်တို့ အရောက်လာပြန်ပေလို့။

နို့မို့ ... သူဦးခေါင်းသည် ရန်သူတို့ပွဲတော်တည်ရန် ဟင်း
လျာဖြစ်ရမည်ကိုတွေးပြီး ကျောထဲမှာ စိမ့်၍ ချမ်းသွားခဲ့လေသည်။

မှန်ရာကို ဝန်ခံရလျှင် ...

သူ ဘာသိုင်းညာသိုင်းမျှ မတတ်ပါ။ ဗန်တိုဗန်ရှည် ဆရာ
များနှင့်လည်း မပေါင်းဖူးပါ။ ရိုးရာလက်ဝှေ့လည်း မတတ်ပါ။

သူ့မှာရှိနေသည့်ဗီဇက မဟုတ်ရင် မခံချင်သည့် စိတ်ဓာတ်။
မတရားတာကို မျက်စိရှေ့မှာမြင်နေရလျှင် ဝင်ပါချင်သည့်
စိတ်ဓာတ်။

အနိုင်ကျင့်နေသည်ကို မြင်ရလျှင် ဥပက္ခာပြုပြီး ရှောင်ထွက်
သွားတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်။

ဒီစိတ်ဓာတ်ကို သူဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရ။

ဒီစိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူ့မှာ တစ်နေ့တခြား ရန်သူပိုများလာခဲ့သည်။ မုန်းသူ ပိုပွားလာခဲ့သည်။

“အစ်ကို”

“ဘာတုံး ခတ္တာ”

“လောင်းကစားဝိုင်းတွေကို မသွားပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုမှာ မုန်းသူရန်သူများနေပြီ။ အစ်ကိုကအခုလည်း မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း အစ်ကိုရယ်။ ကြားရတဲ့စကားများရယ် ရင်ကိုတုန်သွားတာပဲ။ နောင်ကို အဲဒီလိုနေရာတွေကို ရှောင်ပါနော် အစ်ကို ... နော်”

“ဟင်း ...”

ဖူးခေါင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည်။

“ရှောင်မှာလားဟင် အစ်ကို”

“ဟင်းအင်း”

“ဟင် ... အစ်ကို ကျွန်မကို မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်တယ်”

“ဘယ်လောက်ချစ်လဲ အစ်ကို”

ဖူးခေါင်က သူ့ရင်ဘတ်ကို တအားပုတ်ပြလိုက်သည်။ မုန်းဗုန်းအသံမြည်နေ၏။

“အဲဒီလိုမြည်အောင်ချစ်တာ”

“ချစ်ရင် ကျွန်မစကား အစ်ကိုနားထောင်ပါလား ဟင်”

“မင်းကိုချစ်တာက ရင်ဘတ်ထဲကပါ ခတ္တာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဝါသနာနဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါပစ်ပယ်ရင်ဆိုင်းလို့ မရဘူး”

“အင့် ...ဟီး”

ချစ်သူခတ္တာမှ ကြိတ်ရွှ်ရွှ်လိုက် ငိုလိုက်သံကို သူကြားရ
သည်။ သူခတ္တာရဲ့ပခုံးကို လက်အစုံနှင့် လှမ်းဖက်လိုက်သော်လည်း
ခတ္တာကပုတ်ချိုပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ပြေးထွက်သွားခဲ့
တော့သည်။

ဖျောက်လို့မရသည့် အကျင့်ဝသီအတိုင်း ဖူးခေါင် အသုဘ
အိမ်ဖဲဝိုင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

ဖူးခေါင် လူချမ်းသာတစ်ဦးမဟုတ်။

လုပ်လုပ်စားစားထဲကပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အလွန်ချမ်းသာချင်သည်။

ချမ်းသာအောင်လုပ်ရသည့် သမ္မာအာဇီဝ နည်းလမ်းကောင်း
များကို သူမသိ။ အချိန်လည်း မပေးချင်။ မေးလည်းမမေး။ ငွေစုမိလွှင်
ဖဲဝိုင်း။ ကြက်ဝိုင်း။ ခွားပွဲများ။ ကျွဲတိုက်ပွဲများသို့ အရောက်သွား၏။

ခေတ်ကာလက ...

တရားဝင်မဟုတ်သော်လည်း နားလည်မှုနှင့် လုပ်နေကြသည့် အခါသမယ။ နေရသည်ကလည်း မြို့နှင့်ဝေးသည့်အရပ်မို့ ဟိုဟိုဒီဒီ သိပ်မစိုးရိမ်ရ။

သူကြီးနှင့်ရာအိမ်ခေါင်းများက ပြဿနာမဖြစ်စေနှင့်၊ ဖြစ်ရင် ထိတ်တုံးနဲ့ အချုပ်ထောင်ကတော့ ကျိန်းသေ စုလျားရစ်ပတ်ရမည်ဟု သာသာလေး သတိပေးလေ့ရှိ၏။

အခု ရစ်ကြီးသူရွာမှာ အစိမ်းသေအသုဘရှိနေ၏။ မြွေကိုက် ချွံသေသည့် အသုဘ။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးဖြစ်၍ ဖဲဝိုင်းက ခြိမ်းခြိမ်းသဲသဲ။ အောက်လင်းမီးရောင်အောက်မှာ ဝိုင်းကောင်းနေ၏။

အရင်တစ်ခါနိုင်ထားသည့် ငွေလေးတစ်ထောင်ရှိနေသည်။ ဖူးခေါင် ထိုးသားအဖြစ် ဝင်လို့မရ။ ဒိုင်ကလည်း ပိုက်ဆံရှိသူဖြစ်၏။ ထိုးသားများကလည်း ငွေလုံးငွေရင်းနှင့် ထိုးကြ၏။

သို့နှင့် ဖူးခေါင်အသိဖြစ်သူ ကိုမိုးကောင်းရဲ့လက်သန်းအိမ်မှ ကြားဝင်ထိုးရ၏။

ဒိုင်လုပ်သူ လူဝဝမည်းမည်းကြီးသည် ဖဲကုလားဖန်ထိုးရာမှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်၏။

ကုလားဖန်ထိုးလိုက်လျှင် ဖဲချပ်များက နံသာယပ်တောင်လို ပိပ်ပိပ်လေးထပ်၍ ကားနေ၏။

စက်ဝိုင်းလို ဝိုင်းနေ၏။

ပ,စောက်ပုံပေါ်အောင်လည်း ဖဲကို ကုလားဖန်ထိုးနိုင်၏။ ဖဲ ကုလားဖန် အထိုးလှလွန်း၍ ဒီဝိုင်းမှာ ရပ်ကြည့်သဘောကျသူ မိန်းမ ယောက်ျား မနည်း။

ဖူးခေါင် လက်သန်းကိုင်မိတ်ဆွေ ကိုမှိုးကောင်းအနီးမှာ ထိုင်ပြီး နှစ်ရာတန်ကြားဝင်ထိုးလိုက်သည်။

လက်ထိပ်ကချိုးသည်။

ဒိုင်လူဝမည်းမည်းကြီးက လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ဖဲဝေပြီး ဂိုလ်းဖလိပ်တစ်လိပ်ကို ဟန်ပါပါခဲထား၏။ သူ့နောက်ဘက်မှာ နောက်ပါတပည့်လက်သားများက မနည်း။

ဖဲသုံးချပ်စေ့သွား၏။

အားလုံး ငွေပုံထိုးထားကြ၏။

ဒီမှာ ဒိုင်က သူ့ဖဲကို ခင်းလိုက်သည်။

“သုံးပေါက်”

ဒိုင်စိတ်ညစ်သွားသည်။

“အားလုံးဖြန့်ခင်းကွာ။ ငါသုံးပေါက်”

ထိုးသားလေးအိမ် ဖဲခင်းလိုက်ကြပါပြီ။ လက်ထိပ် ... ငါ။ လက်ခလယ်အိမ် ... ခြောက်၊ လက်သူကြွယ် ... ခုနစ်၊ လက်သန်းရှစ် ... ။ လှလိုက်သည့် အဆင်နယ်။ အားလုံးက ဖဲချိုးသူလက်ထိပ်အိမ်ကို ချိုးကျူးကြ၏။ အားလုံး အလျော်ရ၏။

ဒုတိယအကြိမ် လက်သန်းသမား ကိုမှိုးကောင်းက ကုလားဖန်ထိုး၏။ ပြီး ... ဒိုင်ရှေ့မှာ ချ၏။ ဒိုင်က မိုးရွာသလို ကုလားဖန်ထိုးပြပြီး ချိုးနိုင်၍ ဖဲဝေ၏။

“ဒိုင် ... ရှစ် ...

ဟာ ... ဒီတစ်ခါ ငါစားလှည့်ပဲဟေ့”

လူဝကြီးက ဂိုလ်းဖလိပ်ဆေးလိပ်ကို ပြာချွေရင်း အော်လိုက်

၏။

“အားလုံး လပ်မရှိရင် တင်ကြ”

ဒိုင်ရဲ့ဟန်ပါပါအဆုံး ... လေးအိမ်က သူတို့ဖဲများကို ခင်းလိုက်သည်။

ကိုး နှစ်အိမ်။

ကုလားသုံးကောင် နှစ်အိမ်။

သုံးသုံးလုံးက ဖူးခေါင်တို့ လက်သန်း။

အားလုံးအလျော်ရ၍ လက်ထိပ်ဖဲချိုးသူကို အော်ပြီး ချိုးကျူး

ကြ၏။

“ကြိုက်ထိုး ကြိုက်ခံပဲကွ။ မင်းတို့ထိုးသားတွေ ဖဲသာနေဥစ္စာ။

ရဲရဲထိုးကြ။ မလျော်နိုင်ရင် အသေခံမယ်ဟေ့”

ဒီလိုနှင့် ထိုးသားများရော ကြားထိုးသူများပါ ပုံ၍အောကြသည်။ ဒိုင်မှာ ငွေထုပ်ကြီးက မနည်း။

ဖဲကုလားဖန်ထိုးသည်။

သုံးပုံပုံသည်။ ပြန်ထပ်သည်။ အောက်ဖဲကိုခွဲ၍ အပေါ်ဖဲမှာ တင်လိုက်သည်။

“ချိုး ...”

ချိုးမည်။ ဝေမည်။ ထိုးကြပြီး ... ဖဲချင်ပျောက်၍ ငွေများပုံနေ၏။ အားလုံး ဖဲချပ်များကို ပွတ်၍ကြည့်ကြ၏။ ဒိုင်ကလည်း သုံးချပ်ကိုင်၍ သူ့လူများကို နောက်ပြန်ထောင်၍ ကြည့်ခိုင်း၏။

တပည့်များက ဝိုင်းကြည့်ပေးပြီး ‘ရွှီ’ဟု လေချွန်၏။

“ခင်းကြတော့”

လက်ထိပ် ... ခုနစ်၊ လက်သန်း ... ရှစ်၊ လက်သူကြွယ်ကို။ လက်သန်း ... ကိုး။ အပွင့်ကြီးများချည်း။

“ဒိုင် ခေါ်လေဗျာ”

“အေးပါကွာ ...။ မင်းတို့အပွင့်တွေ ဖူးလွန်းကြီးလွန်းထွားလွန်းတော့ ကြောက်လို့ပါ။ ကိုင်း ... ခွန်ရှစ်ကိုးကို နှိပ်နှိပ်ကျိုးအောင် ကိုင်း ... ဆာဒူးတို့ ... ရွာဦးကို ကြွပါခင်ဗျာ”

“ဪ... ”

အောက်ခံဖဲနှစ်ချပ်ပေါ်မှာ နောက်ဆုံးဖဲကို စာချိုးနှင့်ခေါ်ပြီး ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ကုလားသုံးကောင်”

“ဟာ ... ”

“တောက် ... နာသကွာ”

“ပိုင်ပြီ အောက်မေ့နေတာ”

“တစ်လှည့်တော့ သွားပေါ့”

ဒိုင်လုပ်သူက ကုလားသုံးချပ်ကိုနှမ်းပြီး ထိုးသားငွေများကို စုသိမ်းလိုက်သည်။ နောက်တစ်ဖဲဝင်သည်။ ဖဲချိုးပြီး ဝေသည်။ နှစ်ချပ် ကြည့်ပြီး ထိုးသားများက ငွေထပ်တိုးကြ၏။ မိုးကောင်းဖဲနှစ်ချပ်မှာ (၆)ဖြစ်၍ ဘာတက်တက် မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်ဆိုပြီး ဖူးခေါင် ငါးရာ ထိုးလိုက်သည်။

ဒိုင်က ထုံးစံအတိုင်း လက်နောက်ပြန်ပင့်၍ နောက်က တပည့်များကို ကြည့်ရန်ခိုင်းလိုက်သည်။

“နံ့ပြီစုပ် ဆရာရေ”

“ကျိန်းသေလား”

“ကျိန်းသေသမှ ပေါက်စလေးဗျာ။ ကြည့်လုပ် ... ဆရာရေ”

နောက်တပည့်များက အထာစကားနှင့် စိတ်ပျက်သလို ညည်း

၍ပြောလိုက်ရကား ထိုးသားများမျက်လုံး ဝင်းလက်သွား၏။
ဒိုင်က သူ့ဖဲသုံးချပ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုသလို လုပ်
ရင်းမှ ...

“ထပ်ထိုးရဲရင် ထိုးကြကွာ”
“ဟုတ်ရဲ့လား ... ကိုလူဝရဲ့”
“အိမ်ရှိရင် အိမ်ထပ်။ လှည်းပါရင် လှည်းထပ်ကွာ”
“လျော်မှာနော်”

“ဟေ့ ... လူဝကြီးထွန်းရွှေကွ။ လျော်စရာမရှိရင် ငါ့ခေါင်း
ကို ဒီရွာမှာထားခဲ့မယ်။ ရဲရင်ယုံရင် ထိုး”
ထိုးသားများက ကိုယ့်အပွင့်ကိုကြိုက်၍ ငွေတိုးထိုးကြသည်။
“ပြီးရင် ... ခင်းကြ”

ထိုးသားများ ဖဲကို ခင်းကြသည်။
ကိုး နှစ်အိမ်။
ကုလားသုံးကောင် နှစ်အိမ်။
ဖူးခေါင်တို့လက်သန်းက သုံးသုံးလုံး ‘ပိုက်’ကလေး”

“ဟာ ... ပိုက်လှချည်လားဟ”
“အိမ်ပြန်ငွေယူတော့ လူဝကြီးထွန်းရွှေရ”
“မင်းမယားပါခေါ်ခဲ့တော့ ထွန်းရွှေ”

ဒိုင်လူဝကြီးထွန်းရွှေက ခင်းဖဲများကိုကြည့်ပြီး ရွှေပြန်နေ
၏။ လျော်ရမှာ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။
“ဒိုင် ... ဘုရားတ၊မနေနဲ့။ ခပ်မြန်မြန်ခင်းဗျ။ အိမ်ကမိန်းမ
မျှော်နေပြီ”

“အေး ... အေး ... ရင်တုန်နေလို့ပါကွာ”

ဒိုင်က ဖဲနှစ်ချပ် ခင်းပြလိုက်သည်။

တစ်နှစ်လုံး ...

အားလုံး ရင်တုန်ပန်းတုန် ကြည့်နေကြသည်။

“ကိုင်း ... တစ်နှစ်လုံး ... အချစ်ဆုံး။ ဟောဒီက ဆံရစ် ပြုံးကလေးတွေ မပုန်းရအောင် ... နောက်ထပ် တစ်တစ်လုံးတိုးပြီး အချစ်ဆုံးမိုးကြိုးရွာချစမ်းကွာ ... ကိုင်း”

“ဖြောင်း ...”

“ရော ... ဟောဒီမှာ တစ်တစ်လုံး”

“ဟာ ...”

“သေကွာ .. သေ ... သေ”

“မိုးကြိုးပစ်ပြီဟေ့”

“မွဲဆေးတော့ ရောင်းကောင်းပြီကွ”

“ဒီညထိုးသားတွေ အိမ်ပြန်ရင် ပုဆိုးမပါတာ ကျိန်းသေပြီ ကွ”

ဒိုင်လူဝကြီးထွန်းရွှေက တစ်သုံးလုံး ‘ဝိုက်ကြီး’ဖဲသုံးချပ်နှင့် ငွေပုံများကို စတုတ်တိုက်၍ ယူလိုက်သည်။

ဒိုင်ကံကောင်းလှသည်လား ...။

ပထမနှစ်လွှား သူရှုံးပြီး ... အခု လေးချို့မှာ အကုန်သုံးယူ နေသည်။ ဖူးခေါင် ထိုးစရာမရှိတော့။

ဒိုင်လူဝကြီးကို သူသိပ်မသင်္ကာတော့။ ကြားထိုးရာမှ ထ, လိုက် ပြီး လူဝကြီးနောက်မှာ ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုးသားများ ရှုံးမဲမဲ၍ လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုးများကို ချထိုးကြ ၏။ ဈေးဖြတ်ကြ၏။

ဒိုင်က ကုလားဖန်ထိုး၏။

ချိုးသားက ချိုးပြီး ဖဲကိုတင်၏။

နှစ်ချပ်စီဝေ၍ ဖဲပွင့်ကို ကြည့်၏။

လူဝကြီးက နှစ်ချပ်ကိုနောက်မှ တပည့်များအား ထောင်၍

ပြလိုက်၏။

“နှစ်ကြိမ်ပြူးတယ် ဆရာရေ့”

အထာနှင့် တစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။ ဖူးခေါင်လည်း မြင်

၏။ သုံးနှစ်ချပ် ... ဒီလိုကိုး ... ။

ပြူးရင် ... သုံး။

ငေးရင် ... လေး။

စားရင် ... ငါး။

ကြောက်ရင် ... ခြောက်။

ချစ်ရင် ... ခုနှစ်။

ကျိုးရင် ... ကိုး။

ထွားရင် ... ကုလား။

နံ့ပြီစုပ်က တစ်ဂဏန်းအသေး။

ဒီလို သူတို့က သူတို့ဆရာကို အထာပေးပြီး ပြောနေသကဲ့။

ဒီမှာ နောက်ဆုံးဖဲကို ဝေလိုက်သည်။ ထိုးသားများက သူတို့ဖဲသုံးချပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပွတ်ကြည့်နေချိန်။

ဒိုင်လူဝကြီးထွန်းရွှေက ဖဲသုံးချပ်ကိုထင်၍ နောက်ပြန် ထောင်ပြလိုက်သည်ကို မွန်နေသည့်ထိုးသားများ လုံးဝသတိမပြုမိကြ။ ဒီမှာ နောက်မှာဝိုင်းနေသည့် တပည့်များအနက် အလွန်လျင်သူတစ်ဦးက ထောင်ပြနေသည့်နောက်ဆုံးဖဲကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲပြီး သုံးဖဲတစ်ချပ်နှင့်

လဲထိုးပေးလိုက်သည်ကို ဖူးခေါင်မြင်လိုက်သောအခါ ...

“ခင်းကြ”

ထိုးသားများ ဖဲခင်းကြပြီး ... ခုနစ်၊ ရှစ်၊ ကိုး၊ ဂျက်သုံးလုံး၊ ဒီဂဏန်းများက သူတို့ဘဝမှာ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက် ဂဏန်းအပွင့်ကြီးများ။

ဒီမှာ ဒိုင်က ဖဲသုံးချပ်ကို အော်ရိုက်ပြီး ခင်းလိုက်သည်။ သုံးသုံးလုံးဝိုက်။

ဘယ်သူမျှ အသံမထွက်ခဲ့ကြ။ သိမ်းနေသည့်ငွေများကို ကြည့်ပြီး ငေါင်နေသည်။

“ကိုထွန်းရွှေ ခင်ဗျား လုံးဝငွေမသိမ်းနဲ့”

အော်ပြောလိုက်သည့်အသံကြောင့် အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖူးခေါင် ...။ ခါးထောက်လျက်က အော်လိုက်တာ။

“ငါနိုင်တာ ဘာလို့ ငွေမသိမ်းရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား မနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား ရှုံးနေတာ”

“ဘာကွ ...။ မင်းက ဘာကောင်လဲ။ ဟေ့ကောင် ...

ဒီမှာ သုံးသုံးလုံးဝိုက်။ မင်းမမြင်ဘူးလား။ ကန်းနေလား”

“ခင်ဗျားတို့ ဖဲလိမ်ရိုက်နေတာဗျ”

“ဘာ ... ဘာ ...”

“ဘယ်လို ...”

“ခင်ဗျားသုံးဖဲနှစ်ချပ်ပေါင်းမှ ခြောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားနောက်က တပည့်တွေက ဖဲထောင်ပြတော့ နောက်ဆုံးတက်လာတဲ့ဖဲက လေးဖဲ။ ခင်းဗျား ‘ဘူ’ကျနေပြီ။ ဒီမှာ ဟောဟိုကတုံး၊ ကောင်က လေးဖဲကိုလှမ်းဝှက်ပြီး သုံးဖဲထိုးပေးလိုက်တာ။ ဟောဟိုကတုံး

ခဲဝက်ဖဲလဲ လုပ်ပေးနေတာ ကျုပ်မြင်တယ်”

“ဘာ ... ”

“ဒီလူ ဖဲလိမ်ရိုက်နေတာ”

“ချကွာ”

“အားလုံးကို သတ်ပစ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ... မင်း ... ”

“ဝုန်း”

“ဂျိုင်း”

“ဟာ ... ”

“ဖောင်း”

“အမယ်လေးဗျ”

“တစ်ယောက်မှမလွတ်စေနဲ့။ ဖဲသမားလူလိမ်တွေ။ အကုန်

အပြတ်ရှင်း”

“ချ ... ချ ... ”

“ဝုန်း”

“အား”

“ဖြောင်း”

“သေဟ”

မသာအိမ်ဖဲဝိုင်းသည် ဖူးခေါင်ရဲ့စကားဆုံးသည်နှင့် ချက်ချင်း
ရန်ပွဲဖြစ်သွားပြီး ထိုးသားများ၊ ကြားထိုးသူများ၊ မဟုတ်တာလုပ်လျှင်
ခဲခံချင်သူများပါ ဝင်ဝိုင်းပြီး ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ရကား ဝုန်းဒိုင်းကြံကုန်
ကြသည်။

ပိုက်ဆံဝင်လုသူများကြောင့် ငွေစက္ကူများ ပလူယုံနေသည်။

၈၄ * နတ်လှည့်

သွေးသံရဲရဲ အော်ဟစ်ဆဲရေး။ ပြေးလွှားသံများဖြင့် ဆူညံကာ ရွာပျက်
သလိုဖြစ်နေသည်။

ရွာလူကြီးများ။ ရာအိမ်မှူးများ လက်နက်များဖြင့် ရောက်လာ
ကြတော့ အားလုံး သွေးသံရဲရဲ ကွဲပြဲစုတ်ပြတ်လို့။

ဒိုင်လူဝကြီး ဦးထွန်းရွှေတို့အုပ်စုလည်း သွေးသံရဲရဲနှင့် ပိုက်
ဆွဲများထားခဲ့ပြီး အသက်လုံးပြေး၍ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ဖူးခေါင် သူခရီးသွားလျှင် ပြုနေကျအတိုင်း ရွာတော်ဦးထိပ်
ရှိ ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်းမှာ သပြေပန်းသုံးခက်ထိုးပြီး အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးကို
ဦးတိုက်လိုက်သည်။

“သားတော်ကြီးအား သွားလေရာလာလေရာ ခလုတ်မထိ
ဆူးမငြိအောင် စောင့်ရှောက်ပါအဘိုး”

သည့်နောက် ...

အရှေ့ရွာ အလှူဆိုင်းပွဲကို သွားကြည့်လိုက်သည်။

ဆိုင်းက နာမည်ကြီး သုံးခွဆိုင်း။ အဆိုတော်နှင့် လူရွှင်တော်

များကလည်း ကောင်းလွန်း၍ ပွဲအငြိမ့်ဆိုင်းဖော်နေသူများ တဝါးဝါး
ခွဲကျ၍မဆုံး။

ဖူးခေါင်လည်း အများနှင့်ရော၍ ရယ်ခဲ့ရ၏။ ဒီအချိန်မှာ ပွဲခင်းလူအုပ်နံဘေးနှင့် နောက်ဘက်မှလူသုံးယောက် သူ့ကို မသိမသာ တစ်မျိုး၊ စူးစူးစိုက်စိုက်တစ်မျိုး အကဲခတ်နေသည်ကို ဖူးခေါင် လုံးဝ မသိ။

ဆိုင်းပွဲက နံနက် (၁)နာရီကျော်မှာပြီးသွား၍ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

မကြာခင် ... လက်ပံကုန်းရွာမှ သူငယ်ချင်းများက သူတို့ ရွာမှာ နေရစ်ခဲ့ကြ၏။

“ဖူးခေါင် တို့ရွာမှာအိပ်ပါလား။ မိုးလင်းခါနီးပြီ”

“မအိပ်ဘူး”

“အချိန်လင့်နေပြီ”

“ရပါတယ်ကွာ။ ဒီခရီးသွားနေကျပါ”

သူကပြောရင်း အကျိုးအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါနှင့် တုပ်ချုပ် ထားသည့်ပစ္စည်းကို စမ်းကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်ကာ ထွက်ခဲ့လိုက် သည်။

လ,က လဆုတ်လဖို့ ကောင်းကင်မှာ လင်းပိုင်းသာနေ၏။

ဖူးခေါင် တစ်ယောက်တည်းလာရင်းမှ စဉ်းစား၏။

သူ ခတ္တာကိုချစ်သည်။ နှစ်နှစ်ကာကာကို ချစ်သည်။ ငွေမရှိ ၍ လက်မထပ်နိုင်ခဲ့။ သူလို ပိမရှိဖေရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ကို ခတ္တာရဲ့ ဖိဘများက လုံးဝသဘောမတူ။

ငွေမရှိဆင်းရဲတော့ မျက်နှာငယ်ရသည်။ သူ ငွေလွယ်လွယ် နှင့်ရလမ်းကို လိုက်ခဲ့သည်။

လောင်းကစား ...

ပတ္တမြားကျောက်ကို ဆန်ခြောက်ပြည့်နဲ့လဲစားတဲ့ လူညံ့ * ၈၇

ကံကောင်းရင် အချို့ကြီးနိုင်မှာပဲဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်နှင့်။

သို့သော် သူ့ရှုံးခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ရှိသမျှ ကုန်ခဲ့ရ၏။

ဖဲသမားတွေမှာလည်း ကံသမားမရှိ။

အားလုံး ဉာဏ်သမားချည်းဖြစ်၏။

ကြက်ဝိုင်းလည်း မသမာမှုနှင့်ပြည့်နေ၏။ ဖဲဝိုင်းမှာ ဖဲလိမ်
နို့ကံသည်ကိစ္စ သူ့ကြောင့် မကြာခဏပေါ်၏။ ပေါ်သည်နှင့် ရန်ဖြစ်ရ
၏။ သူက မလိမ်ချင်မညာချင်။

ရိုးရိုးကံသမား။

အလိမ်ညာဏ်သမားမဟုတ်။ သို့သော် လောင်းကစားမှန်လျှင်
သေမာမှုနှင့် လုံးဝမကင်း။ ဒါကြောင့် အမှန်တရားဖော်ထုတ်သူ သူနှင့်
အချင်းများ၍ ရန်ဖြစ်ရ မှန်းရသည့် အကြိမ်မနည်း။

ဘကြီးမိုင်းကတော့ သူ့ကို သတိပေး၏။

“ဖူးခေါင် ... မှန်တိုင်းလည်း မပြောနဲ့။ မှန်တိုင်းပြောရင်
ရွာပြင်အထုတ်ခံရရော လူကလေး”

“မုသာဝါဒအလုပ်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူးအဘ”

“လောင်းကစားအလုပ်ကရော ကြိုက်စရာကောင်းလို့လား
ကွယ်”

“ဒါက ကျွန်တော် ငွေရှာနေတာဥစ္စာ”

“သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ရှာပါကွယ်။ မင်းက လူလိမ်တွေကြားမှာ
ဆုကောင်းလူရိုး သွားမလုပ်နဲ့။ တစ်နေ့ ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲလိမ့်
မယ်။ မှန်ရာပြော မှန်ရာလုပ်ဆိုတာက အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို
ကြည့်ရတယ်။ ချစ်သူကြိုက်မှာလား။ မှန်းသူကြိုက်မှာလား ကြည့်ရသေး
တယ်။ လူကလေး အမှန်တရားကိုကြိုက်တာ၊ မလိမ်မညာတာ၊ တရားတဲ့

ဘက်မှာရပ်တည်နေတာ အဘတို့ကြိုက်ပါတယ်။ လူကလေး အဲဒါမျိုး ကြိုက်ရင် ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ကောင်းအောင်နေပါကွယ်။ လူမိုက်လူ လိမ်တွေရှိတဲ့ မသမာမှုရပ်ဝန်းမှာ အမှန်တရားနဲ့ ရိုးသားသန့်စင်ခြင်း ကို မရှာပါနဲ့။ ကြီးပွားချမ်းသာချင်ရင် လူကောင်းသူကောင်းများရှိရာ အလုပ်မှာ ကံဉာဏ်စီရိယသုံးပါးနဲ့ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပါ လူကလေး မင်းတစ်နေ့ အမှန်မှချ ကြီးပွားပါလိမ့်မယ်။ ချမ်းသာကြီးပွားလမ်းကို ကံဉာဏ်စီရိယမပါဘဲ ဖြတ်လမ်းကနေလိုက်ရင် ရန်များပြီး အသက်ပိ ဆုံးရှုံးဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ် မောင်ဖူးခေါင်”

သူ့မျက်စိထဲမှာ ခတ္တရဲ့ အားကိုးတကြီးမျက်နှာ ပေါ်လာ လိုက်၊ ဘကြီးအဘမိုင်းရဲ့ ဆုံးမစကားသံများ ပေါ်လာလိုက်။

“ဟိတ် . . . ရပ်လိုက်”

“ဘယ်သူတုံးကွ”

ကျယ်လောင်မာကျောသည့် အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဖူးခေါင် အတွေးများ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်ပြီး နံဘေးဝဲယာကို မျက်လုံးကစား လိုက်၏။

အလို . . .

လူယောက်ျား သုံးယောက်။

ဓားသုံးလက်နှင့် တြိဂံပုံဝိုင်းထားကြသည်။

“မင်းတို့ဘယ်သူလဲ။ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းလို မလိမ်မညာ သူတော်ကောင်းကြီးကို ဒီည အပြစ်

ရှင်းပြီး သုံးခွဆိုင်းနဲ့ အသုဘပို့ချင်လို့ပါ”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ်”

လူသုံးယောက်က ဓားရှည်များကို ကိုင်မြှောက်၍ ချဉ်းကပ်လာ

ကြသည်။

“မင်း... မင်းတို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ။ မင်းတို့ကို ငါမသိဘူး”

“ငါတို့လိုချင်တာ မင်းရဲ့ အူစုံအသည်းစုံ”

“ဟာ... မ... မ ဟုတ် လေ ဗျာ”

“မင်း ငါတို့ကိုမှတ်မိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟား... ဟား... ဟား... လုပ်တဲ့သူက မမှိတ်မိပေမဲ
ခံရတဲ့သူက ကေဝဏ်ပုဏ္ဏားလိုပဲ။ နဖူးက အမာရွတ်ကိုစမ်းမိတိုင်း
မဟောသဓာကို ရန်ငြိုးမပြေသလိုပဲပေါ့ ပူးခေါင်။ လက်ပံကုန်းဖဲခိုင်း
မှာ မင်းဖော်ချက်အော်ချက် လုပ်လိုက်လို့ ငါတို့ဖဲလိမ်ရိုက်တာပေါ်ပြီး
ငွေတွေ လည်းဆုံးရှုံး။ ငါတို့ဆရာကြီး ဦးထွန်းရွှေလည်း လက်တစ်ချောင်း
ကျိုးခဲ့ရတယ်။ အခု ဆရာကြီးဦးထွန်းရွှေက နေရာတကာ ပြဿနာ
ရှာချင်တဲ့မင်းကို သေမိန့်ပေးလိုက်ပြီ။ ဒါ့အပြင် ခွေးညိုမကိစ္စမှာ မင်း
ဝင်ရှင်လို့ ညှိကြီးတို့အုပ်စုကလည်း မင်းကိုသတ်ဖို့ လိုက်ရှာနေကြပြီ။
ဒီတစ်ခါ မင်းကံကောင်းခွင့် မရတော့ဘူးပူးခေါင်။ မင်းလျှာကို ငါတို့
ဖြတ်ပြီး အရက်ခွဲမြည်းရမယ်။ ကိုင်း... သေပေရော... ကျား”

“ကျား”

“ကျား”

“ဝီး”

“ခွီး”

“ခွမ်း”

စားသုံးလက်က သူ့ကို တစ်ပြိုင်နက် ပြေးခုတ်သည်။ သူ
လန့်ရှုန်လိုက်သည်။ ဟာ... သူ့မြောက်တက်သွားပါကလား။

“ဟင် . . .”

“ဟယ် . . .”

ဓားသမားသုံးယောက် အံ့သြသွား၏။ သူတို့ဓားချက်များ ကံ
ကောင်းလို့ အချင်းချင်း မခုတ်မိတာရယ်။

ဖူးခေါင် မြေပြင်မှာပြန်အကျ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ထိုးဓား
နှင့် ပြေးထိုးလိုက်၏။

ရှောင်တတ်လို့မဟုတ်။

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ဦးက တွန်းဖယ်လိုက်သလို ခံစားရပြီး
လက်ယာဘက်သို့ လဲကျသွားရာ ထိုးဓား ဓားချက်လွှဲပြီး အရှိန်လွန်
အသွား ဖူးခေါင်ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ရာ လူမိုက်
ထွန်းရွှေရဲ့တပည့် ဓားတခြား လူတခြား ဖြစ်ပြီးမေ့သွားခဲ့၏။

ဖူးခေါင် ကျသွားသည့်ဓားရှည်ကို ပြေးကောက်ပြီး ဝင်လာသူ
ရန်သူနှစ်ဦးကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

နှစ်ဦးက အားသွန်၍ ပြေးခုတ်ကြသည်။

ဖူးခေါင်က မီးတိုင်ပြသလို မြှောက်ကာ၍ ဖယ်ခုတ်လိုက်သည်။

“ထန်”

“ချွင်”

“အလို . . . ဒီကောင် ဓားရေး မသေးပါလားဟေ့”

“ဓားသိုင်းတတ်သနဲ့တူရဲ့ . . . ခုတ်ဟေ့”

နှစ်ဦးသား သူ့ကို အပြတ်ရှင်းသလို ဝိုက်ခုတ်ခိုက်ခုတ် လိုက်
ခုတ်ကြသည်။ ဖူးခေါင် ဆက်ရက်လိုရှောင်သည်။ ကျီးကန်းလို ခုန်
လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ အရမ်းပဲ အံ့သြနေသည်။

ငါ စားသိုင်းမသင်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုများ စားရေးတွေရနေသလဲ။

ရှောင်ကွက်တွေ သိနေသလဲ။

သူစဉ်းစားနေတုန်း နောက်ကလူက မိုးစားနှင့် ပြေးဝင်ခုတ်ချလိုက်သည်။

သူ့အာရုံထဲမှာ 'လှည့်လိုက်' ဆိုသည့် အသိအာရုံကို ကြားရသလိုရှိလာပြီး အလိုလိုလှည့်၍ ပယ်ခုတ်လိုက်ရာ ရန်သူ့စားလွင့်ပြီး ပြန်ပက်စားက ရန်သူ့မျက်နှာကိုထိကာ ရန်သူ့မျက်နှာ သွေးခြင်းခြင်း ခဲသွားခဲ့သည်။

တစ်ယောက်ပဲ ကျန်သည်။

အဲဒီလူ အရမ်းမဝင်ရဲတော့။

ဖူးခေါင်က ခုန်၍ဝင်လိုက်ပြီး ခုတ်လိုက်သည်။ ရန်သူက စားနှင့်ခံပြီး သူ့ရင်ဝကို ဖနှောင့်နှင့် ကန်သည်။ ဖူးခေါင် ဝင်လာသည့် ဖနှောင့်ကို ဘယ်လက်နှင့်ဖမ်းပင့်ပြီး လှန်ချလိုက်ရာ သင်းကောင် ကျွမ်းပစ်ပြီးအကျ ပြေးခုတ်လိုက်ရာ ...

စားချက်က သင်းရဲ့လက်မောင်းကို ခုတ်မိပြီး လက်နှင့်အုပ်၍ တစ်ချိုးတည်း ခြေကုန်သုတ်ပြေးတော့သည်။

ဟိုနှစ်ကောင်ကိုပါ မထူးဘူး ဒေါသနှင့်ရှင်းပစ်မည်ဟု စားကို ရွယ်လိုက်သောအခါ သင်းတို့နှစ်ကောင်လည်း စားပျူမကောက်နိုင်ဘဲ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးတော့သည်။

ဖူးခေါင် ...

စားသုံးလက်ကိုစုကိုင်းပြီး သူ့ရွာရှိရာသို့ ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့နှင့် ပြန်လာကာ မိုးလင်းတော့ ရွာသူကြီးကို ညတုန်းက လုပ်ကြံခံရသည့်ကိစ္စ ခွင်းပြပြီး ငှက်ကြီးတောင်စားသုံးလက်ကို အပ်လိုက်သောအခါ ...

ဖူးခေါင်ရဲ့သတင်း ချက်ချင်း ကြီးသွားခဲ့လေ၏။

ရာဇဝင်လူမိုက် ညှိကြီးတို့ ဓားနှင့်ခုတ်တုန်းကလည်း ဓား
တစ်ချက်မထိ။

ဖဲဝိဇ္ဇာကြီး လူမိုက်ထွန်းရွှေရဲ့ လက်ရုံးဓားသမားသုံးဦး ည
ဘက် ချောင်းလုပ်ကြံတော့လည်း ဓားတစ်ချက်မရှုဘဲ ရန်သူဓားသုံး
လက်ပါ ရလိုက်သောသတင်းသည် ရွာနီးချုပ်စစ်မှာ တောပီးလိုပျံ့၍
နာမည်ကြီးသွားခဲ့လေသည်။

ဖူးခေါင် ဓားပြီးသည်။

သူ့ကို ဘယ်လိုဓားသမားမျှ ထိအောင်ခုတ်လို့မရ။

ဓားသိုင်းလည်း ကျွမ်းသည်။

မဟုတ်တာ မပြော။

မလိမ်မညာ သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း မပြု။

လောင်းကစား ဝါသနာပါတာတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိသည်။

ဖူးခေါင်ကို မျက်စိကျသူမိန်းမများ မနည်း စသည့် ကောလာ
ဟလသတင်းများသည် နေ့ချင်းညချင်း ပျံ့နှံ့ကျော်စော၍ သွားခဲ့လေ
သည်။

“အစ်ကို”

“ဘာတုံး ခတ္တာ”

“အစ်ကို ဓားပီး တုတ်ပီးသလားဟင်”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ ခတ္တာရယ်။ မင်းကို ဘယ်သူပြော
တုံး”

“ရွာပြင်မှာရော၊ ရွာတွင်းမှာ အစ်ကိုဓားပြီးတုတ်ပြီးသတင်။
ဓားရေးကျွမ်းကျင်တဲ့သတင်။ အစ်ကိုကို လူဆိုးလူမိုက်များတောင် သတ်
လို့မသေဘူးဆိုတဲ့သတင်၊ ဟိုလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်နေတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ခတ္တာရား။ အပိုပြောနေတာပါ။ အစ်ကို ဓား
တုတ် မပြီးပါဘူး”

“ဘုရားစူး”

“ရော် ... ခက်ပါလားနော်။ ကဲ ... မယုံရင် ဒီမှာကြည့်ဟာ”

ဖူးခေါင် ပြောရင်းတန်းလန်းမှ အနီးရှိဓားမကို ဖတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်ပြီး သူ့လက်ဖျံကို လှီးလိုက်သည်။

“အစ်ကို ... ဟာ ...”

ဖူးခေါင်ရဲ့လက်ဖျံပေါ်မှာ ရဲခနဲ သွေးများဖြာစီးကျလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ချစ်သူခတ္တာလန့်အော်ပြီး ချစ်သူကိုပြေးဖက်၍ စိုးရိမ်ပူပန်ကြီးစွာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ယုံပြီလား ခတ္တာ”

“အစ်ကိုရယ် ... ဘာလို့ဒီလို တဖွတ်တိုးလုပ်ရတာလဲ။ ဘုရား ဘုရား”

“မင်းတို့က ငါ့ကိုပြီးတယ်လို့ ဖွတ်ပြောနေကြလို့ပါ။ ငါဘာမှ မပြီးဘူး။ အဲဒါ သက်သေခံပဲ”

ဖူးခေါင်က လက်ဖျံပေါ်မှသွေးများကို ပုဆိုးနှင့်သုပ်ပစ်ပြီး နောက် အနီးရှိ ပိစပ်ပင်မှ အရွက်များကိုခူး၍ ဒဏ်ရာပေါ်သို့ အရည်ညှစ်ချလိုက်သည်။

“အစ်ကို”

“ဘာတုံး ခတ္တာ”

“အစ်ကိုမှာ ရန်သူ မလိုသူ များနေပြီအစ်ကို”

“မှန်တာလုပ် ဟုတ်တာပြောရင် အမှန်းများတာပဲလေ”

“အစ်ကို ရေလိုက်ငါးလိုက်နေပြီး သင့်တင့်အောင်ပေါင်းပါလား အစ်ကို။ ညီမ အစ်ကိုအတွက် စိုးရိမ်လို့ပါ အစ်ကိုရယ်”

“ငါ့ရှေ့မှာ လိမ်ရင်ညာရင် မဟုတ်မတရားလုပ်ရင် လူမပြော
နဲ့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရင်တောင် ခြေနှစ်ချောင်း ကိုင်ရိုက်ပစ်မယ်”

“ဟူး... ခက်ပါလား”

ဖူးခေါင်က ပြောသလိုတော့ ပြုမူကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့၏။ သူ
လည်း မဟုတ်တာမလုပ်။ မလိမ်မညာ။ အနိုင်မကျင့်။ သူ့ဖဲကစား
ဝါသနာပါသည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော် လိမ်ညာလှည့်ဖြား၍ မကစား။
ကံတိုက်ပဲ ကစားသည်။

နိုင်ရင် ယူသည်။ ရှုံးလျှင် ပြန်သည်။

တစ်ခါတုန်းက လမ်းမပေါ်မှာ ခွေးငယ်လေးတစ်ကောင်ကို
ခွေးကြီးတစ်ကောင်က ဖိကိုက်နေ၏။ ခွန်အားချင်းမပျံ့၍ ခွေးငယ်လေး
ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း မြေပြင်မှာ လူးလွန်နေသည်။

ဖူးခေါင် ဗြုန်းခနဲပြေးသွားပြီး အနိုင်ကျင့်နေသည့် ခွေးကြီး
ခွဲအမြီးကို လက်နှင့်စုံကိုင်မြှောက်ကာ မြေပြင်မှာ အားကုန်ကိုင်ပေါက်
စေလိုက်သည်။

ခွေးနက်ကြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေပြီး ခြေနှင့်ပိတ်ကန်လိုက်
မှ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ထပြေးတော့၏။

တစ်နေ့ ...

မြို့ပေါ်မှဈေးဝယ်ပြီး ရွာသို့ပြန်အလာ ...

ရွာလယ်လမ်းမမှာ အမူးသမားနှစ်ယောက် မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်နေ၏။

မိန်းကလေးက ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်အကူအညီ
အတောင်းနေသည်။ လမ်းက လူပြတ်နေ၏။ မိန်းကလေးအင်္ကျီစုတ်ပြဲ၍
အတွင်းခံဘော်လီ ပေါ်စပြုနေ၏။

ဖူးခေါင် သူတို့အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

“အစ်ကို ကျွန်မကို ... ကယ် ... ပါဦး ... အို ... အို”

“ဟေ့ကောင်တွေ လွှတ်လိုက်”

ထိုစဉ် အသားမည်းမည်းနှင့်လူက အော်ငေါက်၍ မေးလိုက်
၏။

“မင်းအလုပ်မပါဘူး ကိုယ့်လူ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား။ ငါ့
မိန်းမကို ငါတို့ပြန်ခေါ်နေတာ ... သွား”

“အို ... မ ... မဟုတ် ...”

“ဖြန်း ...”

“အမေ့”

ကောင်မလေးပါးကို သင်းက လက်ပြန်ရိုက်ပြီး ဆောင့်ဆွဲ
တော့၏။

“အစ်ကို ... ကယ်ပါ။ ကျွန်မ အပျိုပါ။ သူ့မယား မဟုတ်
ဘူး”

“လွှတ်လိုက်”

“မင်းက ဒီလိုလား။ ညိကြီးတဲ့ကွ။ ကိုင်းကွာ ...”

သို့နှင့် ဖူးခေါင်နှင့် ညိကြီးဆိုသူတို့ ရွာလမ်းမမှာ ထိုးကြိတ်
သတ်ပုတ်ကြ၏။ လုံးတူဒေါက်တူဖြစ်သည့်အပြင် ညိကြီးက မူးနေ၍
ပွဲက သိပ်မကြာလိုက်။ ညိကြီးဆိုသူ အဓမ္မသား နှာခေါင်းရိုးကျိုးပြီး
သွေးဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဒီမှာပဲ ညိကြီးရဲ့အဖော်က မိန်းကလေးကို လွှတ်လိုက်ပြီး
ဖူးခေါင်ကို ဝင်လုံးသည်။ လှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ်
ဖြစ်သွား၏။ ဖုန်လုံးများအောက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်း မသိ။

ပတ္တမြားကျောက်ကို ဆန့်ခြောက်ပြည့်နဲ့လဲစားတဲ့ လူညံ့ ❁ ၉၇

ခဏအကြာမှာ ဖုန်လုံးထဲမှ လူတစ်ယောက် ပုဆိုးပြင်ဝတ်

ပြီး ချွေးအလူလူးနှင့်ထွက်လာသည်။

အဲဒါ ... ဖူးခေါင်။

လူရမ်းကားနှစ်ယောက်ကား ထလိုက်လဲလိုက်၊ ဆဲရေးလိုက်၊

ကြိမ်းဝါးလိုက်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းတစ်နေ့ ညိုကြီးတို့အကြောင်း သိရ

မယ်။ မဆိုင်တဲ့အပေါက် ဂလိုင်နဲ့ဝင်ခေါက်ချင်တဲ့ကောင် ... သရဏဂုံ

ကြိုတင်ထားကိုယ့်လူ”

သို့ကလို ဆဲရေးတိုင်းထွာကြိမ်းဝါးပြီး တောက်ခတ်၍ ထွက်

သွားကြ၏။ ပြောသည့်အတိုင်း သူတို့လုပ်ခဲ့၏။

ဇာတ်လမ်းအစမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ...

ညိုကြီးတို့က များမကြာခင်ကာလမှာ ဓားနှင့်စောင့်ပြီး အပြတ်

ရှင်းခဲ့သော်လည်း ကံကောင်းလို့ ဖူးခေါင်မသေခဲ့။

ပြောရလျှင် ... သူ့သေကိန်းနှင့် သုံးလေးချီ လွဲခဲ့ရ၏။

ဒါကြောင့် သူ့ကို ဓားနှင့်ခုတ်လို့မရ။ တုတ်နှင့်ရိုက်လို့မရ။

ပြီးသည် အာညာနှင့် ပြောနေကြလေ၏။

“မောင်ဖူးခေါင်”

“ခင်ဗျာ ဘကြီးမှိုင်း”

“မင်းသတင်းတွေ တယ်ကြီးနေပါလား၊ ငါ့တူရ”

“ဘယ်လိုကြီးနေလို့လဲ ဘကြီးမှိုင်းရ”

“မင်း ဓားကွင်းတုတ်ကွင်းဆိုကွ”

“ဘယ်ကလာ ဘကြီးမှိုင်းရာ။ ဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဓားသိုင်းလည်း ကျွမ်းဆိုကွ”

“ဘာသိုင်းမျှလည်း မသင်ပါဘူး ဘကြီးရာ”

“ဒါဆို ငါ့တူဘာကြောင့် ဓားပွဲသုံးပွဲကြားမှာ မှဲ့တစ်ပေါက်
မစွန်းဘဲ သူတို့ဓားတွေကိုတောင် သူကြီးထံ အပ်နိုင်ရအောင် စွမ်းနေ
သတုံးဟ”

ဟုတ်သည်။

ဒီနမးခွန်းကို ဖူးခေါင် ပြန်မဖြေနိုင်။

“ပြောလေကွာ”

ဒီမှာသူ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ထည့်ထား
သည့်ပစ္စည်းကို သတိရလိုက်သည်။ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်နှင့်
မကွာရှိနေဆဲ။

“မဟုတ်မှလွဲရော ဒီပစ္စည်းလေးကြောင့်လားမသိဘူး ဘကြီး
ရ။ ဒါလေးပဲ ဘကြီးမိုင်းရ”

သူက လက်ကိုင်ပဝါကိုဖြေ၍ အထဲမှ ကွမ်းသီးခြမ်းခန့်ရှိသော
ကျောက်ဖြူပြားလေး။ ကွမ်းသီးကို ထက်ခြမ်း ခြမ်းထားသလိုမျိုး။

အပြားဘက်ပေါ်မှာ အကွရာများနှင့် စေတီပုံစံမကွက်ဖော်
ထား၏။ နေရောင်မှာ ထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်သားအထဲ
မှာ ရုပ်တုရုပ်လို အရုပ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ လက်ရာကောင်းလိုက်
တာရယ်။

လူတစ်ဦး လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးနေဟန်နှင့်ဆင်၏။

“မောင်ဖူးခေါင်”

“ခင်ဗျာ ဘကြီး”

“ဒါ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းကွ”

“ဗျာ . . . သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဟင်

ဘကြီး”

“စေအကွရာဆင့်စေတီကို လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖူးမြော်နေဟန်ပဲ။ မင်းဒီပစ္စည်း ဘယ်ကရသလဲ”

“ဆန်းတော့ဆန်းသား အဘရ”

“ဆန်းပုံကို ပြောပြစမ်းပါဦး ငါ့ကောင်ရ။ ဒါအဖိုးတန်ပဲ”

“ဒီလို ဘကြီးရ...”

“ကျွန်တော်က သိပ်ချမ်းသာချင်တာဗျ။ ဘကြီးသိတဲ့အတိုင်း ခတ္တာကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ခတ္တာနဲ့ကျွန်တော်က အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားတော့ သူ့မိဘများက ပိုက်ဆံရှိသူနဲ့မှ ပေးစားဖို့ ကြံနေကြသကဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော် မှန်ချင်မှန်မယ်၊ မှားချင်မှားမယ် ဖဲဝိုင်းမှာ ဖဲနိုင်ရင် ချမ်းသာမှာပဲလို့ယူဆပြီး ဖဲဝိုင်းတကာ လျှောက်ရိုက်နေတာရယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ် ဘကြီးရ... ပဟို... ရွာအဝင်က အဘိုးရကွစိုး နတ်ကွန်းညောင်ပင်ကြီး သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ”

“အဲဒီ ညောင်ပင်မှာ ဖဲဝိုင်းသွားခါနီးတိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်းသွားခါနီးတိုင်း သပြေပန်းထိုး၊ အမှိုက်လှည်းပြီး အဘိုးရကွစိုးကို ချမ်းသာအောင် မ၊စချီးမြှင့်ဖို့ အမြဲဆုတောင်းတာဗျ”

“ဘာထူးခြားတုံးဟ”

“အများကြီး မနိုင်ဘူး။ နည်းနည်းပဲ နိုင်တယ်ဗျ။ နိုင်လို့ ပြန်လာတိုင်း မှန်ပဲသရေစာတစ်ခု ဝယ်လာပြီး အဘိုးရကွစိုးကြီးကို ရည်မှန်းလို့ ကုသိုလ်ဒါနပြုခဲ့တာ ရက်ပေါင်းလပေါင်း နည်းရော့လာဗျာ”

“အဲဒါ မင်းရကွစိုးကြီးက ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးဘူးလား”

ဟ”

“ချမ်းသာပါဘူးဗျာ။ ရန်ပဲ ဖြစ်နေရတာပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သွားသွား။ ဘာလုပ်လုပ် နေ့စဉ် အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးကို ပန်း၊ ရေချမ်း၊ စားစရာလေးလှူဒါန်းပြီး ညောင်ခြေဝန်းကျင်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးနေတာပဲ။ ရုက္ခစိုးကြီးများ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတယ်။ ရိုသေလေးစားကြလို့ ရှေးလူကြီးသူမများရော၊ ရွာဦးဘုန်းကြီးကရော ပြောသမို့လားဗျ။ တစ်နေ့ပေါ့ အဘရော။ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ပါရောဗျ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုးအိုကြီးတစ်ဦးဗျ။ မျက်နှာကလည်း ကျက်သရေရှိလိုက်ပါဘိဗျာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောရော”

“လူကလေး... ဖူးခေါင်”

“ဗျာ... အဘိုး။ အဘိုးက ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဘိုးဟာ အဘိုးပဲပေါ့။ လူကလေး မကောင်းမှုမလုပ်နဲ့။ ငါ့မြေးက ကုသိုလ်ဒါနရှင်ပဲ။ အဘိုးချီးမြှင့် မ,စမယ်။ ရွာဦးညောင်ခေါင်းထဲမှာ ဘုရားပန်းအိုးဟောင်း တစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒါရှာယူပြီး ရတဲ့ ပစ္စည်းကိုဆောင်ထား။ ငါ့မြေး အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းလိမ့်မယ်။ သုစရိုက်ကို လုပ်၊ ဒုစရိုက် မလုပ်နဲ့။ ငါ့မြေး ဒုစရိုက်နဲ့ အကျိုးမပေးဘူး။ ကြားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... အဘိုး”

“အမြန်ရှာယူနော်။ အဘိုးသွားမယ်”

“အဘိုး... အဘိုး”

အဘိုး ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေ ပျောက်သွားတယ်။ ဒီမှာ အိပ်မက်ကလန်နီးပါရော။ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အဘိုးအိုတစ်ဦး ငါ့ကိုလာပြောတာ ရွာဦးညောင်ပင်အခေါင်းထဲမှာ ဘုရားပန်းအိုးဟောင်းတစ်လုံး

ရှိတယ်။ အဲဒါ ရှာယူပြီးရတဲ့ပစ္စည်းကို ဆောင်ထားတဲ့။ ဘာပစ္စည်းများ ပါလိမ့်။ ဓာတ်လုံးလား။ အင်းလား။ ချိုးအမြူတေလား။ ဆင်မာန်စွယ် လား။ စိန်တုံးရွှေတုံးလား... စဉ်းစားရင်း မိုးလင်းသွားရော။ မိုးလင်း တာနဲ့ မျက်နှာသစ်ပြီး သပြေပန်းခူးလို့ ရွာဦးအဘိုးရကွစိုး ညောင်ပင် ကြီးကိုသွား။ ပြုဖွယ်ကိစ္စများပြု ကန်တော့ ဂါရဝပြုလိုက်တယ်။ တောင်း ပန်ပြီး ညောင်ပင်ပေါ်တက်ရှာလိုက်ရော ညောင်ပင်အပေါ်ခွဆုံ သစ်ခေါင်း ထဲမှာ ညောင်ရေအိုးနှုတ်ခမ်းကျိုးသုံးလုံး တွေပါရော ဘကြီးရေ။ အဲဒါ ယူချလာပြီး ညောင်ပင်အောက်မှာ ကြည့်တာပေါ့ဗျာ။ သုံးလုံးစလုံး အမှိုက်အပြည့်။ ကြွက်သိုက်အပြည့်။ မြေကြီးမြေစာ အပြည့်နဲ့ဗျ”

ဒါနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ညောင်ရေအိုး လည်ပြတ်တစ်ခုကို ခွဲ လိုက်တယ်။ ကြွက်ပေါက်စတွေ ထွက်လာပါရော သွားတော့တစ်လုံး”

ဒါနဲ့ ဒုတိယတစ်လုံးကို ခွဲလိုက်ရော အဖြူရောသဲမြေမှာ သဲ တွေနဲ့မြေကြီးတွေပဲ ထွက်လာတယ်ဗျာ”

နောက်ဆုံးအလုံးကို ခွဲလိုက်ရော အဖြူရောင်သဲမြေကြားမှာ အဲဒီအကွရာစေတီပုံ ကျောက်ပြားခြမ်းလေးကို တွေ့ရတာပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒါ ငါနဲ့တန်လို့ ထိုက်လို့ရတာပဲဆိုပြီး ရေဆေးသန့်စင်လို့ လက် ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ ထုပ်ဆောင်ထားလိုက်တာ။ အဘရေ အံ့ဩစရာတော့ အကောင်းသား အဘရ။ ဖဲရိုက်ရင် ရှုံးတာများတယ်ဗျာ”

“ဟေ... ကောင်းလှချည်လားဟ”

“ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာက ကျွန်တော်နဲ့ စကားများရန်ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် ကျွန်တော်အလိုလိုခုခံရတဲ့ အတတ်ပညာများ ဘယ်ကဘယ် လို့ ရောက်လာသိလာလည်း မသိဘူး အရှောင်အတိမ်း၊ အထိုးအခုတ် တွေ အလိုလိုတတ်သွားတာဗျ။ အဲဒါ မဟုတ်မှလွဲရော အဘိုးအိပ်မက်

အရ ကျွန်တော်ရဲ့ခွဲတဲ့ ဒီစမအကွရာ စေတီပုံကျောက်ဖြူပြားလေးများ
ကြောင့်လား မသိဘူးဗျာ”

“မောင်ဖူးခေါင်”

“ခင်ဗျာ ဘကြီးမိုင်း”

“ဘကြီးလည်း အင်းအိုင်ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့အကြောင်း ဂန္ဓီရ
သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများအကြောင်း အတော်များများ နားလည်သိရှိပါတယ်
လူကလေး။ မဟုတ်မှလွဲရော မင်းလို မှန်တာပြော၊ ဟုတ်တာလုပ်၊
မတရားတဲ့ဘက်က ရပ်တည်သူ ရုက္ခစိုးကြီးရဲ့ ရိပ်သာယာကို စောင့်
ရှောက် ကုသိုလ်ပြုသူမို့ ရုက္ခစိုးကြီးကများ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်း ချီးမြှင့်ရော
သလား မဆိုနိုင်ဘူး။ မင်းပြောသလို ဖဲရုံးရတာချည်းပဲဆိုတော့လည်း
ဒီသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းနဲ့ ဒုစရိုက်အမှု၊ မကောင်းမှု မအပ်စပ်လို့ နေလိမ့်
မယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ဖဲပိုင်။ ကြက်ပိုင်။ ထန်းရည်ပိုင်ကို ရှောင်ပြီး
ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြည့်စမ်းကွာ။ ဘယ်
လို ထူးခြားမလဲလို့”

“စမ်းကြည့်မယ် ဘကြီးရာ”

“အေး... လုပ်စမ်းလကွာ”

ထိုနေ့ကစ၍ ဗူးခေါင် လောင်းကစားပိုင်းများရှိရာသို့ မသွား
တော့ဘဲ တောဝင်၍ ထင်းခုတ်ဝါးခုတ်ပြီး ရောင်းစား၏။

အကျိုးပေးလေ၏။

သူ့ထင်းများ ရောင်းရ၏။ ဝါးဖောက်သည်များ အမှာများလာ
၏။ သူ့ငွေလုံးငွေရင်းလေးများ မကြာခင် စုဆောင်းရရှိလာလေ၏။

တစ်နေ့ ...

သူ့မြို့ပေါ်မှ အိမ်သုံးပစ္စည်းများဝယ်၍ ပြန်လာခဲ့၏။ ရွာလယ်
ကိုင်းတောသို့ရောက်သောအခါ

သူ့ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထသွား၏။

ဘာဖြစ်ပါလိမ့် ...

သို့နှင့် ... သူထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်၊”

“ဟာ”

သူထိုင်ချလိုက်ချိန်မှာပဲ ကိုင်းတောထဲမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ကျည်ဆန်တစ်တောင့် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ အသံမြည်၍ ဖြတ်ကျော်သွား၏။

“ဒိုင်၊”

သူလိုမ့်ချလိုက်သည်။ ကျည်ဆန်ဖြတ်သွားသံ ကြားရပြန် သည်။

“ဒိုင်၊”

နောက်တစ်ချက် ကြားရပြန်သည်။ ကျည်ဆန်က သူ့နားရွက် ဘေးမှ ပွတ်၍သွား၏။ နောက်ထပ် သေနတ်သံ မကြားရတော့။ သူ တန်သင်းရိုးမှ အခြေအနေကြည့်၍ ကုန်းထကြည့်လိုက်သည်။

သေနတ်သံများကြောင့် သူ့ကြီးနဲ့ရွာလူကြီးများ လက်နက်စွဲ ၍ ရောက်လာကြ၏။ ဖူးခေါင်ကိုမြင်သော် မေးကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဖူးခေါင်”

“ဟို ... ကိုင်းတောထဲကနေ ကျွန်ကို သေနတ်နဲ့ချောင်းပစ် ကြတာ သူ့ကြီး”

“ဟေ”

“ဘယ်သူတွေတုံး”

“မသိဘူးဗျ”

“မင်းကို ထိသွားသေးလား ဖူးခေါင်”

၁၀၆ ❁ နတ်လူဦး

“မထိဘူးဗျ”

“ဟေ... မင်းကံကောင်းလှချည်လားကွာ ဖူးခေါင်”

“မင်းသေဆုတ်ကျည်ဆန်ပါ လွဲပြီနဲ့တူတယ်။ မင်းမှာ သိဒ္ဓိဝင် အဆောင်ရှိတယ်ဆို”

“ဗျာ... ဗျာ”

“ဟေ့... ရာအိမ်မှူ။ ဆယ်အိမ်မှူတွေ မင်းတို့ သိဒ္ဓိဝင် အဆောင်ကိစ္စ နောက်မှပြော။ ကိုင်းတောကိုနင်းပြီး သေဆုတ်သမားကို သတိထားရှာကြ”

သူကြီးနှင့်အတူ ရာအိမ်မှူ။ ဆယ်အိမ်မှူများ။ ဒူးလေးလင်းလေး ဓားလုံများဖြင့် ကိုင်းတောထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်ကို ဖူးခေါင် မြင်လိုက်ရလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးနှင့် လူရွယ်တစ်ဦး သူ့
အိမ်သို့ရောက်လာ၏။

“ကိုဖူးခေါင်တို့ အိမ်လားခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ။ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ။ အပေါ်ကိုကြွပါ”

ဧည့်သည်က အိမ်ပေါ်မှာ ထိုင်၏။ သူ့ကိုယ်မှ ရေမွှေးရနံ့
ရ၏။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရည်ရည်မွန်မွန်ရုပ်မျိုး။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုတင်မောင်ဝင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်ဖူးခေါင်ပါ။ လာရင်းကိစ္စက ...”

“ဒီလိုပါ။ ကိုဖူးခေါင်ဆီမှာ သိဒ္ဓိဝင်းအဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု
ရှိတယ်လို့ ကြားလို့ပါ”

“ဗျာ . . . ဘယ်လို ကြားလို့လဲ ခင်ဗျာ။ ပြောပါဦး ခင်ဗျာ”

“ဓားချက်လွဲ၊ ကျည်ချက်လွဲတယ်လို့ ကြားရလို့ပါ”

“ဟင်”

“အဲဒါ ကျွန်တော် ဈေးကောင်းကောင်းပေးပြီး ဝယ်ချင်လို့ လာတွေ့တာပါ ကိုဖူးခေါင်”

ဈေးကောင်းပေးမည်ဆိုသည့် စကားကြား၍ သူထပ် အံ့ဩ သွားရပြန်၏။

“နေပါဦးဗျာ ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်ပေးမှာမို့လဲဟင်”

“ပစ္စည်းကို စမ်းသပ်ကြည့်လို့ ဓားကျည်လွဲရင် ကျည်မထွက် ရင် ငွေငါးသိန်းပေးပါမယ်ဗျာ”

“ဗျာ . . . ငါးသိန်း။ ငါးသိန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီမှာ ငွေတစ်ပါတည်း ပါလာပါတယ်”

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဗျာ”

“ကြာမှာလား ကိုဖူးခေါင်”

“မကြာပါဘူး ကိုတင်မောင်ဝင်း”

“ဒါဆို ကျွန်တော် နောက်အပတ်အဖိတ်ခွေ လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျ”

ကိုတင်မောင်ဝင်းဆိုသူ ဝယ်လက်ပြန်သွားတော့ ဖူးခေါင် သူ စမစေတီပုံ ကျောက်ဖြူပြားလေးကို ထုတ်ကြည့်ပြီး အရမ်းအံ့ဩနေ ၏။

ငွေငါးသိန်းပေးမည်တဲ့။

ငွေငါးသိန်းဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ မကြားဖူး၊ မမြင်ဖူး။

ဒီပစ္စည်းက သိဒ္ဓိဝင်အဆောင်လို့ ခေါ်သလား။

ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက စီရင်ခဲ့ပါလိမ့်။

နတ်တွေ သိကြားတွေလား

ဂန္ထီရပညာရှင်တွေလား . . .

ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေလား . . .

ဒီပစ္စည်းလေးရသည့် အချိန်ကစ၍ အရေးကြီးလျှင် သက်လုံ
ကောင်းနေ၏။ သိုင်းပန်တိုဗန်ရှည်များကို ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်ကြုံရလျှင်
အလိုလို တတ်မြောက်သလို ရှိနေ၏။

သေကွင်းများစွာကို သူ့အံ့ဖွယ် လွတ်မြောက်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံး . . . ကိုင်းတောကြားမှာ သေနတ်နှင့် သုံးချက်ပစ်
ခံရတာတောင် သူ့ကို ကျည်တစ်တောင့်မထိခဲ့။

မဟုတ်မှလွဲရော . . . ဒီသိဒ္ဓိဝင် အဆောင်ပစ္စည်းလေးကြောင့်
ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု သူယူဆလိုက်၏။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ သျှောင်တစောင်းနှင့် တိုက်ပုံ
နှင့် ဘန်ကောက်ပုဆိုးဝတ်ထားသော လူကြီးတစ်ဦး အချွေအရံတပည့်
နှစ်ဦးနှင့် ရောက်လာပြန်၏။

သူ့ဆီမှာရှိသည့် သိဒ္ဓိဝင်အဆောင်ပစ္စည်းကို ကြည့်လိုသည်
ဟု ဆိုလာ၏။

“ကျွန်တော် မပြနိုင်ပါဘူးခင်ဗျ”

“မပြချင်ရင် ကျုပ်ကိုရောင်းပါလား မောင်ဖူးခေါင်။ ဈေး
ကောင်းကောင်း ပေးပါ့မယ်”

“ဦးက ဘယ်လောက်ပေးမှာမို့လို့လဲ”

“ဆယ်သိန်း”

“ဗျာ . . . ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟောဒီမှာ ငွေဆယ်သိန်း”

လူကြီးက သားရေအိတ်ကြီးကိုဖွင့်ပြ၏။ ငွေစက္ကူများ အထပ်လိုက်။

“ရောင်းမလား ငါ့တူ”

“စဉ်းစားပါရစေ ဦးရယ်”

“စဉ်းစားပါ။ စဉ်းစားလို့ဝရင် ကျုပ်တို့ မောင်ရင့်ရဲ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ သိဒ္ဓိဝင်အဆောင်ပစ္စည်း။ ကျည်လွဲမလွဲ စမ်းပါမယ်။ သုံးချက်ပစ်ကြည့်လို့လွဲခဲ့ရင် ချက်ချင်းငွေဆယ်သိန်းကို ချေခဲ့ပါမယ်။ ဘယ်တော့လာခဲ့ရမလဲ ပြောပါ”

“လပြည့်ကျော်လောက် လာခဲ့ပါလား”

“ကောင်းပြီ။ ဒါ ကျုပ်လိပ်စာပါ။ အမြန်ရောင်းလိုရင် လာရောက်ဆက်သွယ်ပါ”

သူတို့ပြန်သောအခါ သူ့ရင်နှလုံးတို့ တုန်ခါနေ၏။

ကွမ်းသီးခြမ်းခန့်ရှိသော စမပုံပါ ကျောက်ပြားလေးကို ငွေဆယ်သိန်းကြီးများတောင် ပေးမတဲ့ ...

ဘုရားရေ ...

ဒီပစ္စည်းလေးက အဲဒီလောက် အဖိုးတန်ရသလား ...

ဆယ်သိန်း ... ဆယ်သိန်း ... ။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ချစ်ရသူခတ္တာရဲ့မျက်နှာ ပေါ်လာ၏။ ငွေပုပါ။ စုမိရင် လာတောင်းလှည့်ပါအစ်ကို။ ညီမ ခိုးရာတော့ မလိုက်ပါရစေ နဲ့တဲ့ ... ။

ငွေဆယ်သိန်းကို ဒီရွာမှာ ဘယ်သူမျှ မကိုင်ဖူးကြ။

ငွေဆယ်သိန်းသာ တင်တောင်းလိုက်လျှင် ...

ပတ္တမြားကျောက်ကို ဆန်ခြောက်ပြည့်နဲ့လဲစားတဲ့ လူညံ့ * ၁၁၁

ခတ္တာရဲ့ ပိဘဆွေမျိုးများက သူ့ကို ဖူးဖူးမှုတ်၍ လေးစား
ရိုသေလိုက်ကြမည့်ဖြစ်ခြင်း။

သူဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

ဦးဘဝင်းထိန်ဆိုသည့် ငွေဆယ်သိန်းနှင့်ဝယ်မည့်သူကို ရောင်း
လိုက်မည်။

သူ ထိုညက ဝမ်းသာပီတိနှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ချစ်သူခတ္တာနှင့် သူ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ခြိမ်းခြိမ်း
သံသံ ကျင်းပနေသည်ကို သူမြင်နေရသည်။

“မြေး”

“ဟာ ... အဘိုး ... ဘိုးဇော်”

“အိမ် ... အဘိုးပါ။ အဘိုး လူကလေးကို သတိပေးစေ

ရဲ့လို့”

ကြည့်စမ်း ... ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည့် အဘိုး
သူနာ ပြန်တွေ့ရသည်။ အဘိုးသည် သူ့ကို သိခွင့်ပစ္စည်းလေး လမ်းညွှန်
ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

“အဘိုး ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မြေး ... မမိုက်နဲ့”

“ဗျာ”

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ် တည့်တည့်လျှောက်ပါ”

“ခင်ဗျာ”

“လောဘက မြေးကို တစ်နေ့ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်။ သတိထား”

အဘိုးအိုက သူ့ရဲ့မျက်နှာကို စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့ တစ်ချက်

စိုက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်အသွား ...

“အဘိုး ... အဘိုး ... ”

“ခဏနေပါဦး ... အဘိုး ... အဘိုး”

သူအိပ်ရာမှ လန့်နိုးခဲ့၏။ အနီးမှာ အဘိုးမရှိ။ အဘိုးရဲ့ အိပ်

မက်ထဲမှာ ပြောစကားများကို သူကြားနေရသည်။

“မြေး ... မမိုက်နဲ့။ ကိုယ့်လမ်းကို တည့်တည့်လျှောက်။

လောဘက မြေးကို တစ်နေ့ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

ဘာအဓိပ္ပာယ်များပါလိမ့်။ သူ့အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့်များ

ဆက်နွယ်နေရောလား။ သူ့စဉ်းစားရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မကြာခင် သူအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မိုးလင်းတော့ ဘကြီးမိုင်း ပေါက်ချလာ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ဖူးခေါင်။ မင်းအိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ အလာ

များလှချည်လားကွ။ ဘယ်ကတုံးဟ”

“မြို့ပေါ်က အသိတွေ ဘကြီး”

“မင်းဟိုပစ္စည်းကို လာဝယ်ကြဆို”

“အဲ ... အဲ ... ”

“ကြည့်လုပ်နော် မောင်ဖူးခေါင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး”

“ကံတရားဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်ကွယ်။ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ ကိုယ်နဲ့ပဲထိုက်တယ်။ သူများနဲ့ မဆီလျော်ဘူး။ မင်းလည်း ဝင်ငွေကောင်းနေဥစ္စာ။ လောဘမကြီးနဲ့ ငါ့တူ။ ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံရေးက အရေးကြီးသကဲ့။ ဒါမျိုး နောင်ရချင်မှရမှာ။ ဒါ ဘဝပေးကုသိုလ်၊ စရဏ ကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်ကြောင့် ရတဲ့ပစ္စည်း။ စရဏအား၊ သီလအား လွှဲချော်လာရင် မကောင်းဘူး မောင်ဖူးခေါင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး”

“စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ် ကြားလား။ ဘကြီးသွားပဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ပြောရလျှင် သူ့သတင်းက ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနှင့် ရွာထဲမှာ နာမည်ကြီးနေ၏။

လပြည့်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဦးဘဝင်းထိန်တို့ ရောက်လာ ၏။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ သင့်မြတ်သွား၏။

“ဒါဆို ငါ့တူရဲ့ပစ္စည်း ကျည်လွဲမလွဲ လက်တွေ့စမ်းရမယ် ကွဲ့”

“ဘယ်လိုစမ်းမှာလဲ ဦးရဲ့”

“ဦးတို့မှာ လိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ရှိတယ် မောင်ရင်ရဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းကို တစ်ပေအကွာကနေ သုံးချက်ပစ်မယ် တစ်ချက်မှ မထိဘဲ ကျည်ကွင်းရင် ငွေဆယ်သိန်း ငါ့တူယူသွား။ ကျွန် မှန်လို့ ပစ္စည်းပျက်သွားရင် ငါတို့ အရောင်းအဝယ် ကတိလုပ်ခံ ပျက်ပြီ။ ဘယ်နှယ်လဲ ... ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ဘယ်ဗျာ။ စိန်လိုက်”

သို့နှင့် တစ်နေ့သောအခါ အလွန်လုံခြုံစိတ်ချရသည့် တစ်နေ

မှာ သူတို့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြ၏။

လူကြီးက သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်း ကျောက်ပြားလေးကို ကျောက်တုံး

တစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ပြီး လိုင်စင်နှင့်ကိုင်သည့် ခြောက်လုံးပြူး

ဆနုတ်ထဲသို့ ကျည်ဆန်သုံးတောင့် ထည့်လိုက်၏။

ပြီး ... တစ်ပေအက္ခာမှနေ၍ သေနတ်ပြောင်းကို ချိန်လိုက်

ပူးခေါင် လက်အုပ်ချိ၍ ဘုရားတ၊ နေ၏။

“ဒိုင်း”

“ဟယ်”

“ဟာ”

တစ်ပေအက္ခာမှ ခလုတ်ညှစ်ချလိုက်သည်။ ပေါက်ကွဲသံ မြည်

၏။ သို့သော် ကျည်လွဲသွားခဲ့ပြီ။ ပူးခေါင် အံ့သြသွားခဲ့ရ၏။

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်ပစ်ရမလား”

“ရတယ်။ ငါ့လက် ဒီလောက်မညှိပါဘူး”

သည့်နောက် ဒုတိယအကြိမ် မောင်းတင်လိုက်ပြီး ခလုတ်ကို

ညှစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“ဟာ”

“လွဲတယ် ဆရာကြီးရေ”

“ဟုတ်ပေဗျာ ...။ မောင်ပူးခေါင် နောက်တစ်တောင့်ပဲ ကျန်

သံ။ ဒီတစ်တောင့်လွဲရင် မောင်ရင် သူဌေးဖြစ်ပြီ”

ပူးခေါင် ကျည်နှစ်ချက်လွဲ၍ အလွန်ကို ဝမ်းသာနေ၏။ သူ

ချမ်းသာတော့မည်။ သူ့ရှေ့က ငွေပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး အူရွှင်နေသည်။

“နောက်ဆုံးတစ်တောင့်ပစ်မယ် ... ကိုင်း”

“ဒိုင်း”

“ဟာ”

“ဟယ်”

“သွားပြီဟ”

“ဘုရား ... ဘုရား”

ဘုရားရေ ... ။ တတိယမြောက်ကျည်ဆန်သည် ပေါက်ကွဲသံမြည်ဟိန်းပြီး စမပုံပါ သိဒ္ဓိဝင်ကျောက်ပြားလေးကိုမှန်လို့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ လွင့်စဉ်ကွဲကြေ၍ မျက်စိအောက်မှာ ပျောက်သွားလေ၏။

သေနတ်ပိုင်ရှင် ဦးဘဝင်းထိန်က အစိုးဝေနေသည့် သေနတ်ပြောင်းဝကို ပါးစပ်နှင့်မူတ်ရင်းမှ ...

“ကိုင်း ... မောင်ဖူးခေါင်။ တတိယ ကျည်ဆန်ကတော့ သူ့ရှေ့ကညီအစ်ကို ကျန်ဆန်နှစ်တောင့်နောက်ကို မလိုက်ခဲ့ရှာဘူး။ ပစ္စည်းကို ဒက်ထိမှန်ပြီး ငါ့တူမြင်တဲ့အတိုင်း တစ်စစီ လွင့်စဉ်ကွဲကြေ သွားပါပြီ။ အကယ်လို့သာ တတိယကျည်ဆန် လွဲချော်ခဲ့ရင် ငွေဆယ်သိန်းကို ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ ထားခဲ့မှာပါ။ ခုတော့ မူလကတိအတိုင်း မအောင်မြင်တော့တာမို့ ဦးတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ဦးဘဝင်းထိန်က သေနတ်ကို သားရေဒဏ်ထဲသို့ ထည့်သိမ်းလိုက်၏။ သူ့တပည့်များက ငွေဆယ်သိန်းထုပ်ကို ပြန်ကောက်ယူပြီး ကားပေါ်သို့တက်၍ လက်ပြနုတ်ဆက် မောင်းထွက်သွားကြလေပြီ။

ဖူးခေါင် ဂူဂူကြီး တစ်ယောက်တည်းရပ်၍ ကျန်ခဲ့၏။

သူ့အနီးမှာ ဘယ်သူမျှမရှိ။

ပတ္တမြားကျောက်ကို ဆန်ခြောက်ပြည့်နဲ့လဲစားတဲ့ လူညံ့ ❁ ၁၁၇

ဒီမှာ သူ့တောက်ခတ်သံလိုမျိုးကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
ဘယ်သူမျှ မတွေ့ရ။

ဟော ... ရယ်သံလိုမျိုး ကြားရပြန်၏။

သူရယ်သံလာရာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ လူနဲ့
တူလို့ ဝေး။ ခွေးတစ်ကောင်မျှ မရှိပါလား ...။

ဖူးခေါင် ထန်းရည်ကို အိုးလိုက်မော့သောက်ပြီး အိုးကိုဆောင့်
ချလိုက်သည်။ အိုးဆောင့်သံကြောင့် တစ်ဖက်ထန်းရည်ပိုင်းမှ နှုတ်ခမ်း
မွေးကားကားနှင့်လူက သောက်ပိုင်းမှထလာပြီး သူ့ရှေ့မှာ ခါးထောက်
ရပ်နေ၏။

ဖူးခေါင်မျက်လုံးနီရဲနှင့် ပြန်မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာလဲကိုယ့်လူ”

“နာမည်ကြီးဖူးခေါင်ဆိုတာ မင်းလားကွ”

“ထို့ . . . ဟုတ်တယ်။ မင်းအလုပ်ဘာပါလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . စမ်းကြည့်ချင်လို့

ပါ။ ငါ့နာမည်က စိန်ဓားမြှောင် မြကြီးတဲ့။ ဟောဒီမှာ . . . ကြည့်”

ပတ္တမြားကျောက်ကို ဆန်ခြောက်ပြည့်ခဲ့လဲစားတဲ့ လူညံ * ၁၃၉

စိန်စားမြှောင်မြကြီးက ခါးကြားမှ စားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး လက်ဝါးပေါ်မှာတင်၍ သရော်သလို လှောင်ပြုံးပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။

ဒါ . . . သက်သက်မဲ့ သူ့ကို စော်ကားနေတာ။

ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် စိတ်ညစ်ကို ထန်းရည်သောက်နေတာကို အသားလွတ်ရန်လုပ် စော်ကားနေတာ။

ဖူးခေါင် ထန်းရည်အရှိန်နှင့် ဒေါသများ လိပ်၍တက်လာခဲ့၏။ သူ့အကြောင်း ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သားနဲ့ စော်ကားသလိုလုပ်နေမှန်း သိသောအခါ စိန်စားမြှောင်မြကြီးရဲ့ လက်ဝါးပေါ်မှ စားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ဒီမှာ စိန်စားမြှောင်မြကြီးက ဘယ်လက်နှင့်ဖျတ်ခနဲ ဖူးခေါင်ရဲ့ညာလက်ကို လက်ကောက်ဝတ်မှ ဆုပ်ကိုင်မှောက်လိုက်ပြီး စားမြှောင်နှင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

“ကဲကွာ”

“ဖောက်”

“အား . . . အမယ်လေးဗျ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

“အဟစ် အဟစ် အဟစ် . . . ဟား ဟား ဟား . . . ပြီးသလေး။ ကွင်းသလေး။ သိုင်းဗန်တိုတတ်သလေးနဲ့ နာမည်ကျော်တဲ့ကောင်ခုကျတော့ စားမြှောင်တောင် မရှောင်နိုင်ပါလားကွဟေ။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဖူးခေါင်ရဲ့လက်ခုံပေါ်ကို စားမြှောင်သွားက ဖောက်ဝင်သွားပြီး အောက်ခံစားပွဲသစ်သားကြမ်းမှာ စိုက်လို့ တုန်ခါနေ၏။

စိန်စားမြှောင် မြကြီးက တဟားဟားရယ်ရင်း ပူးခေါင်ရဲ့ မျက်နှာကို ထန်းရည်နှင့် ပက်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့တပည့်များက လွန်စွာ သဘောကျပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလို့ အော်ဟစ်ပျော်ပြောင်ကြ၏။

ပူးခေါင် ညှာလက်တစ်ချောင်းလုံးတုန်ပြီး မျက်ရည်ဝဲဝဲ မျက်လုံးနှင့် သွေးသံရဲရဲလက်ဝါးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဒီမှာ စိန်စားမြှောင် မြကြီးက စားမြှောင်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက် သည်နှင့် ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ ...

ပူးခေါင် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထပြီး ထန်းရည်ဆိုင်ထဲမှ တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

နောက်ဘက်မှ အော်ဟစ်လှောင်ပြောင် ရယ်သံများက နားကွဲ မတတ်ပေါ်လာ၏။ သူ လုံးဝလှည့်မကြည့်။ ကြောက်စိတ်နှင့်အားသွန်၍ ပြေးနေသည်။

တော်သေးရဲ့ စားမြှောင်နှင့် လှမ်းမပစ်လိုက်လို့။

သူခြေဦးတည့်ရာကို ပြေးနေမိသည်။

ဖူးခေါင်ရဲ့ လောဘစောနဲ့လုပ်ခဲ့သည့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ
ပျက်သောသတင်းနှင့် စိန်စားမြှောင် မြကြီးက စားနှင့်ထိုးသည့်သတင်း
သည် (.....) ရွာဝန်းကျင်မှာ ချက်ချင်းပျံ့နှံ့၍ သွားခဲ့သည်။

ကြားရသူများ စုတ်သပ်၍ မဆုံး။

နှမြော၍ မဆုံး။

ကြေကွဲ၍ မဆုံး။

မိုက်လိုက်တဲ့ကောင်ဟု ဆိုကြ၏။

လောဘကြီးတာကိုဟု ကဲ့ရဲ့ကြ၏။

တန်ဖိုးအစစ်ကို နားမလည်တဲ့ကောင် ခံရမှ ... ဂန္တီရပစ္စည်း
အကြောင်း နားမလည်တော့ ဘဝဆုံးပြီပေါ့ကွာ။

အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ကြသည်။

ခတ္တာ မျက်ရည်ကျလို့မဆုံး။

ဖူးခေါင် မြို့ပေါ်က ကုလားဆရာဝန်ဆေးခန်းမှ ဓားဒဏ်ရာ
ကိုပြသကုသပြီး အပေါ်စား တရုတ်တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းခိုနေစဉ်
ဘကြီးမိုင်းစုံစမ်း၍ ရောက်ချလာ၏။

“ဖူးခေါင်”

“ဘကြီး ... မိုင်း”

“အစဉ်းစားအဆင်ခြင် နည်းလှ မိုက်လှ လောဘကြီးလှချင်
လား ဖူးခေါင်ရယ် ... ဟင်”

“ကျွန်တော်မှားပါပြီ ဘကြီးရယ်။ ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်၊ ချစ်
သူကို ရယူချင်တဲ့ အချစ်စိတ်နဲ့ ဘကြီးစကားကို နားမထောင်ပဲ လုပ်ခဲ့
မိတာ။ ကျွန်တော်နားလည်ပြီ ဘကြီးရဲ့ ... ဟီး ... ”

ဖူးခေါင် မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါပြီ။

“သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဆိုတာ လူတစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက်မရနိုင်
ဘူး ဖူးခေါင်။ အလွန်ကိုကုသိုလ်ထူးမှ ပါရမီပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိသူမှ သူ
တော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သမ္မဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များက သီးခြား
စောင့်ရှောက်လေ့ရှိတာ။ မင်းဟာ တန်ဖိုးဖြတ်မရတဲ့ ပစ္စည်းကောင်း
ရှားပါးကို ကုသိုလ်ကံစိတ်ကောင်း အကျိုးပေးခဲ့ရခဲ့ပါလျက် ဒီပစ္စည်း
ကိုယ်နှင့်မကွာဆောင်ထားပြီး ရတနာသုံးပါး မြဲမြံရမည့်ပစ္စည်းကောင်း
ဖြစ်ပါလျက် လောဘဇောတိုက်ပြီး လောင်းကြေးစားကြေး ငွေတန်ဖိုး
နဲ့ မလုပ်ထိုက်တာမျိုးလုပ်ခဲ့ကြတော့ ငါတို့ဂန္တီရပစ္စည်း ဉာဏ်မျက်စိနဲ့

ပြောရရင် အစောင့်အရှောက်များ မင်းထံက လုံးဝစွန့်ခွာသွားပြီ ဖူးခေါင်။
အဲဒါဟုတ်မဟုတ် မင်းညွှာလက်ပေါ်က ဒဏ်ရာက သက်သေဖြစ်နေပြီ”

“မှားပါပြီ အဘရယ်။ ကျွန်တော် မှားပါပြီဗျာ ... ဟီး”

“နောင်တဆိုတာ နောင်မှရကြစမြဲပဲ ဖူးခေါင်။ ဒီမှာ မင်းချစ်
သူက မှာလိုက်တယ်”

“ဘာလဲဟင် အဘ။ ခတ္တာ ဘာမှာလိုက်လို့လဲ ဟင် ...
ဟင်”

“ရွာကို ပြန်မလာပါနဲ့တဲ့”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘရာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဗျ”

“ခတ္တာနည်းတူ ငါကလည်း မင်းကိုမှာခဲ့ပြောခဲ့မယ် ငါ့တူ။
မင်း တို့များရွာခြေဝန်းကျင်ကို လုံးဝခြေမချပါနဲ့”

“ဘာလို့လဲဗျာ ... ဘာလို့လဲ”

“မင်းကိုသတ်ဖို့ ညှိကြီးတို့အဖွဲ့ကရော၊ လူဝကြီးထွန်းရွှေတို့
အဖွဲ့ကရော၊ စိန်စားမြောင်မြကြီးတို့အဖွဲ့ကပါ အားလုံးစုပေါင်းပြီး
အသင့်စောင့်နေကြပြီ ဖူးခေါင်”

“ဗျာ ...”

ဖူးခေါင် ဇက်ကျိုးကျလုလု ခေါင်းစိုက်ပြီး မျက်ရည်ပေါက်
ပေါက်ကျခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့ညက သူမိုးလင်းခါနီး အိပ်မက်တစ်ခုကို စွဲစွဲနစ်နစ်
မြင်မက်ခဲ့ရသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်အဘိုး။ အဘိုးက သူ့ရှေ့
မှာရပ်ပြီး လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောသွားခဲ့သည်။

“ကောင်းစေချင်လို့ နတ်ပြည်တင်တယ်။ မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်
လို့ချတာမင်းပဲ ငါ့မြေး။ မင်းလူမိုက်၊ လူ့ဇွေ၊ လူ့အတ္တ။ ပတ္တမြား
ကျောက်ကို ဆန်ခြောက်ပြည်နဲ့လဲစားတဲ့ လူညံ့။ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေဦး
တော့... လူမိုက်”

နတ်လူဦး

1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025

ကျွန်ုပ် ကသာအကျဉ်းထောင်တွင် တာဝန်ကျစဉ်က ဖြစ်သည် နယ်ထောင်ဖြစ်၍ အလုပ်ကပါးသည်။ ကသာမြို့ရှိ အစိုးရဝန်ထမ်းများ အားလုံးနှင့်လည်း ခင်မင်နေပြီဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အမဲလိုက်ဝါသနာ ပါသော ကျွန်ုပ်မှာ သစ်တောအရေးပိုင် ဦးနေအောင်နှင့် တောအုပ် ဇော်မင်း၊ စာရေးကလေး ကျော်စိန်ဝင်းတို့နှင့် အတွဲညီသည်။

သူတို့အလုပ်မှာ အပတ်စဉ် တောဝင်နေရသဖြင့် တောကောင် သားကောင်များရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်အား တစ်ကူးတစ်ကဖိတ်၍ ကျွေးမွေး ဧည့်ခံတတ်သည်။ ယနေ့ စနေနေ့ညနေစောင်းတွင် ကျွန်ုပ် ကမ်းနား ဘက်လမ်းလျှောက်ရင်း 'ရွှေကမ်းသာ' စားသောက်ဆိုင်တွင် ဦးနေအောင် တို့အဖွဲ့နှင့်တွေ့သည်။

“လာဗျို့... ဦးသိန်းဝင်း။ ခင်ဗျားလည်း ပျောက်ချက်သား
ဘာင်းလှချည်လား။ ရန်ကုန်ပြန်နေရလို့ထင်ပါရဲ့”

ဦးနေအောင်က ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဦးနေအောင်ရယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရုံးကိစ္စနဲ့
ရန်ကုန်ဆင်းနေရတာ တစ်လလောက်ကြာသွားတယ်။ ဆရာတို့အဖွဲ့
ဘယ်တော့တွေ ဆင်းကြသေးသလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က တောထဲဆင်း
တာတော့ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း မိုးရာသီ
ဆစ်လုံးဖောင်တွေကိစ္စ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာနဲ့ သီးသန့်အမဲမလိုက်ဖြစ်
တာတောင် ကြာပါပြီဗျာ။ အမဲရိက္ခာပြတ်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း
အကမ်းသာ'စားသောက်ဆိုင်ကိုပဲ ပြန်လည်မှီခိုရတာပေါ့လေ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဆိုင်အတွင်းဝင်ထိုင်ရင်း သူတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ
အရက်စားသောက်ဖြစ်သည်။ မတွေ့ကြရသည်မှာကြာ၍ ဇရက်မင်း
ညှိုးစိမ်ကိုခံစားကြရင်း စကားပြော၍ မဝကြပါ။

“ဦးသိန်းဝင်း မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ပဲ။ အားရဲ့မဟုတ်လား”

“အားပျဲ ဦးနေအောင်ရယ်။ လကုန်နဲ့လဆန်းပိုင်းသာ အလုပ်
တာပါ”

“အဲဒါဆို အတော်ပဲဗျို့ တနင်္ဂနွေနေ့ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်
ကသာကို မန္တလေးတိုင်းသစ်တောရုံးက သစ်တောဝန်ထောက်
အဖွဲ့သွယ်တို့အဖွဲ့ လာကြမှာမို့ မနက်ဖြန် သူတို့ကိုညှဉ်ခံဖို့ အမဲမစ်
တော်ချင်တယ်။ အဲဒါ ဦးသိန်းဝင်းလိုက်နိုင်မလား”

“ဘယ်ဘက်သွားကြမှာလည်း ဦးနေအောင်။ ဘာကောင်တွေ
ကြမှာလဲ”

“နေရာမရွေးရသေးဘူးဗျို့။ ဦးအုံးသွယ်က တရုတ်ပြည်ဘက်က ဆောင်းခိုဝင်လာတတ်တဲ့ တောဘဲငန်းသားကို အလွန်ကြိုက်တော့ဘဲငန်းပဲ ဦးတည်ချက်ထားပြီး ပစ်ရမှာပေါ့။ ကျန်တဲ့အကောင်တွေကတော့ ကြုံရာပစ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ထိုစဉ် ပုဆိုးလိုလို၊ သင်းပိုင်လိုလို အရောင်အကွက်မပေါ်တော့သော လုံချည်ကို ခါးတွင်လိပ်ဝတ်ပြီး ပုလိုင်းတစ်လုံးလွယ်၍ ဝင်လာသောသူတစ်ဦးအား တောအုပ်ကိုဖော်မင်းက လှမ်းခေါ်သည်။

“လာဗျို့... ကိုအင်နီ။ ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာ။ ညနေမှ မလာရင်တော့ ညဘက် ကျော်စိန်ဝင်းနဲ့လွတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းတော့မလို့လော... လာ ထိုင်ပါ”

ငါ့ဆရာတို့ ငြိမ်လှချည်လား။ တောမဝင်တာတောင် အတော်ကြာပြီနော်”

ကိုအင်နီက ချွတ်ဆက်စကားပြောရင်း စားပွဲခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကျော်စိန်ဝင်းက ဖန်ခွက်ထဲ ရေနှင့်အရက်ရော၍ ချပေးသည်။

“သောက်... ကိုအင်နီ။ အမြည်းကတော့ ဒီဆိုင်မှာရတာတွေ အကုန်မှာထားတယ်။ အားမနာနဲ့ စားပါ”

ဦးနေတောင် ။ “ဟုတ်ပါ... ကိုအင်နီရယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့လက လချွတ်စစ်တမ်းတွေကြောင့် အလွန်အလုပ်များသွားတယ်။ ခင်ဗျားလည်းသိတဲ့အတိုင်း သစ်တောအလုပ်ဆိုတာ ပိုးတွင်းမှာများတယ်လေ။ ဆောင်းခိုခွေမှာသာ အလုပ်ပါးတာ”

“အေး... ငါသိတယ်ဆရာ။ အခု ဘယ်သွားကြမှာမို့ ငါ့မျှော်နေကြတာလဲ ဆရာ”

“မန္တလေးက ဧည့်သည်အရာရှိကြီးတွေ သဘက်ခါညနေခင်း

ကသာကိုရောက်မယ် ကိုအင်နီ။ အဲဒါ သူတို့အဖွဲ့က တရုတ်ပြည်ဘက်က ဆောင်းခိုဝင်ရောက်လာကြတဲ့ တောဘဲငန်းသားကို အလွန်ကြိုက်ကြ တော့ ကျိန်းသေပေါက် ရနိုင်မယ့်နေရာများ သိသလားလို့ဗျာ။ အချိန် ကမရဘူးလေ”

“ရပို့ဆရာရယ်။ ယင်းခဲတောထဲက ငိုးစင်နဲ့ စီးပွားရွာတွေ နားက အင်းအိုင်၊ ကန်ချောင်းတွေထဲမှာလည်း ဘဲငန်းရိုင်းတွေ ကျပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာနဲ့နီးတော့ ရဖို့ခဲယဉ်းတယ်။ ဝေအင်းတစ်ဘက်ကမ်း ဇရပ်ကြီးဘက်မှာလည်း ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်။ ခရီးထောက်တယ်။

ကသာနဲ့ ကချင်နယ်စပ် ကောက်ကျွေချောင်းဘက်မှာတော့ အလွန်ပေါ့ဘဲ။ ခရီးလှမ်းပေမယ့် လမ်းသင့်တယ်။ မော်တော်ဘုတ်နဲ့ သွားရင် မနက်သွား၊ ညနေပြန် အဆင်ပြေတယ်။ စောစောကတော့ ခရီးထွက်ရမယ်။ နတ်ရေတွင်းနဲ့ နတ်တံခါးရွာကြီးတွေကတော့ ကသာမြို့ အနောက်ဘက်တင်နီးတယ်။ ကားနဲ့သွားရမှာ။ ဒါပေမဲ့ အခု မသေချာ တော့ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပါတ်ကတင် ရန်ကုန်ကလာတဲ့ညှို့သည် ဦးစိန်ချစ် တို့ပစ်ထားတော့ ဘဲငန်းတွေလန့်နေတယ်။ ကသာအနောက်ဘက် ဖက်ဆွတ်တောင်ခြေက အင်းတွေမှာလည်း ကျတတ်ပေမဲ့ အတော် လှမ်းတယ်။ ခရီးကြမ်းတယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ငါအစောကပြော ခဲ့တဲ့ ကောက်ကျွေချောင်းဘက်သွားတာ အသေချာဆုံးပဲ”

“ကဲ ... အဲဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်မနက် (၆)နာရီလောက် ထွက် ကြမယ် ကိုအင်နီ။ အရောက်လာနိုင်ပါ့မလား။ မလာနိုင်ရင် ဒီညဒီမှာ လာအိပ်ပါလား”

ငါ မနက် (၄)နာရီအရောက်လည်း လာနိုင်တယ်ဆရာ။ ည

၁၃၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တော့လာမအိပ်တော့ဘူး။ ငါ့မှာ အိမ်အလုပ်ကိစ္စကလေးတွေ ရှိသေးလို့ ပါ”

“ကဲ . . . ဟုတ်ပြီဗျာ။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မနက် (၆) နာရီတိတိ ဆိပ်ကမ်းမှာ မော်တော်ဘုတ်နဲ့ အသင့်စောင့်နေမယ်။ ကိုအင်နီ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော်”

“စိတ်ချပါဆရာ။ ဒါ ငါ့အလုပ်ဘဲ။ မပူနဲ့ဆရာ”

“ဦးသိန်းဝင်းလည်း မနက်(၆)နာရီတိတိ ဆိပ်ကမ်းဆင်းခဲ့ ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ ဦးနေအောင်။ ကျွန်တော် ဘာသေနတ်ယူခဲ့ရမှာ လဲ”

“ကြိုက်ရာသာယူခဲ့ဗျို့။ ဘဲငန်းပစ်ဖို့ GREENER သေနတ်က တော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာရှိတယ်။ မယူခဲ့နဲ့တော့ ဦးသိန်းဝင်းရေ”

ကိုအင်နီပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ မနက်ဖြန်ခရီးထွက် ရန် တိုင်ပင်ကြသည်။ ကသာနှင့် ကချင်ပြည်နယ်စပ် ကောက်ကွေ့ ချောင်းတစ်လျှောက်မှာ တောနက်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်စွဲတော် ဒသမ ၃၀၃ အမေရိကန် ရိုင်ဖယ်ကြီးကို မယူမဖြစ် ယူရမည်ဖြစ်သည်။ ဘဲငန်းပစ်ရန်အတွက်တော့ ဦးနေအောင်တို့ထံတွင်ရှိသည့် GREENER တစ်လုံးထိုး ပြောင်းချောသေနတ်နှင့် စရိတ်ကျည်များကို ယူသုံးရန် သာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် အကျဉ်းထောင်သို့ပြန်ပြီး မသုံးတာကြာပြီဖြစ် သော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးကို ပြင်ဆင်တိုက်ချွတ်ရသည်။

အတူနေ ထောင်မှူးဦးမြင့်ဆွေက . . .

“ကိုသိန်းဝင်း မနက်ဖြန် တောပစ်ထွက်မလို့လား။”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ သစ်တောက ဦးနေအောင်တို့အဖွဲ့နဲ့ ရိုက်”

ထားတယ်။ ခင်ဗျား လိုက်ဦးမလား”

“သွားပါဗျာ။ ကျွန်တော် အလုပ်တွေရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျား ပြန်လာရင်သာ တောကောင်သားစားရရင် တော်ပါပြီ”

“ဒီတစ်ခါ တောကောင်သားမဟုတ်ဘူးဗျို့။ မိုးပျံသားပါစားရမှာ။ ဒီအချိန် တရုတ်ပြည်ဘက်က ဆောင်းခိုဝင်လာတဲ့ ဘဲငန်းရိုင်းတွေကို အဓိကထားပြီးပစ်မှာ။ ကိုဖြင့်ဆွေ ဘဲငန်းသားစားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

‘ရွှေကမ်းသာ’ ဆိုင်မှာ စားဖူးတယ်ဗျို့။ အဆီရစ်နေလို့ တရုတ်ဘဲငန်းရိုင်းတွေက အလွန်စားကောင်းတာတဲ့။ ဆောင်းဦးပေါက်ပေါ်တဲ့ ဝေအင်းထဲက ငါးဖန်းမကြီးတွေလည်း ဒီအချိန်အဆီကပ်နေတော့ မနက်ပိုင်း အဆီတစ်ခွက်ခွက်ကပ်ပြီး ထမင်းကြော်နဲ့စားရရင် အလွန်အရသာရှိတာကလားဗျာ။ မစားရတာတောင် အတော်ကြာပါပြီ”

“အဝစားရမှာပါဗျာ၊ မပူပါနဲ့။ ရာသီချိန်ရောက်လာပြီတဲ့”

ထိုညက ကျွန်ုပ် ည(၁၀)နာရီခန့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ မနက် (၅)နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာထ၍ ဘုရားဝတ်ပြု မနက်စာစားပြီး ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကြီးလွယ်၍ ဆိပ်ကမ်းသို့ဆင်းခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် မနက် (၆)နာရီမထိုးသေးသော်လည်း လူစုံနေပြီ။ ကိုအင်နီလည်း ရော့ဂ်နှင့် နေပြီဖြစ်သည်။ ကသာမြို့ဆောင်းရာသီမှာ အလွန်အေးချမ်းလှသည်။ မြစ်ယံအတွင်း မော်တော်ဘုတ်ကလေးထွက်လာသည်နှင့် ရော့ဝတီ မြစ်ပြင်အား တိုက်ခတ်လာသည့် မြောက်ပြန်လေမှာ ရေခဲလေနှင့်တူလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းအေးသွားရသည်။ အနွေးထည်များ ကိုယ်စီဝတ်ထားကြ၍ တော်ပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးနေကြသော်လည်း

ကရင်ရင်ကွဲအင်္ကျီကိုသာ ဝတ်ထားသော မုဆိုးကိုအင်နီက ချမ်းအေး
ဟန်မပြု။ ကွမ်းစား၍သာ အေးဆေးစွာ လိုက်ပါလာသည်။ ရေဆန်၊
လေဆန်ခရီးဖြစ်သော်လည်း သစ်တောဌာနသုံး U Boat ကလေးမှာ
စက်အင်အားကောင်းသဖြင့် မြန်ဆန်လှသည်။ လသာမြို့အထက် မိုင်
(၂၀) ကျော်ခန့်ခရီးသာဝေးသော ကောက်ကွေ့ချောင်းအနီးသို့ တစ်နာရီ
ကျော်ခန့်ဖြင့် ရောက်သည်။ ကောက်ကွေ့ချောင်းမှာ ဝေအင်းအထက်
တွင်ရှိသည်။ သမပိုင်းရာသီဥတုရှိသော ဒေသဖြစ်၍ အမြစ်ခင်းသစ်တော
ကြီးနှင့် ကောက်ကွေ့ချောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ တောစိုဖြစ်သည်။ အင်းများ
ကန်များလည်း အလွန်ပေါသည်။ ငှက်များသာမက တောကောင်များ
ပျော်မြူးကျက်စားရာ နေရာလည်းဖြစ်သည်။

အဝေးကပင် အရှေ့မြောက်ဘက်မှ ပျံသန်းလာကြသည့် ဘဲငန်း
ရိုင်းအုပ်များအား မြင်နေရသည်။ မြို့နှင့်ရွာနှင့် ကွာလှမ်းသဖြင့်
လွတ်လပ်စွာ ကျက်စားနေကြဟန်တူသည်။ ဘဲငန်းရိုင်းအုပ်သာမက
ရေဝမ်းဘဲ၊ ရေစေ့လီ၊ စနိုက်ခေါ် ဘိုစားငှက်နှင့် တင်ကြီးငှက်များ
ကိုလည်း အုပ်လိုက်ပျံသန်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကိုအင်နီ နိမိတ်
ဖတ်သလို ကျိန်းသေရမည့်နေရာလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မော်တော်ကလေးအား ဘေးတိမြစ်ကြီးမှ ဖွဲ့စွာပြီး
 သက်ဝဲဘက် ကောက်ကျွေ့ချောင်းထဲသို့ချိုးဝင်ကာ အကာအကွယ်နှင့်
 အရိပ်ကောင်းသော ကမ်းစပ်အနီးရှိ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်
 မှ ကပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပြန်ဖြူးသာယာပြီး
 အပူယောက်စီးလုံးထွင်းလှေ့ အပျက်တစ်စီးရှိနေသဖြင့် ပစ္စည်းများထား
 နေလည်း အဆင်ပြေသည်။ ရေသုံးရန်လည်း အဆင်ပြေ၊ ထင်းရှာ
 နေလည်း အဆင်ပြေလှပေသည်။ အိုးခွက်ပန်းကန်များအား အောင်ဘု
 နှင့် ကျော်စိန်ဝင်းတို့ မော်တော်ပေါ်မှချနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အချိန်ကို
 စဉ် အင်းများ၊ ကန်များဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ ကျော်စိန်ဝင်း GREENER သေနတ်နှစ်လက်ကို ထမ်း
 အနောက်က အပြေးလိုက်လာသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်
 နေအောင်တို့က ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကြီးများကို ထမ်းလာကြပြီး တောအုပ်

ကိုဇော်မင်းက သူ့လက်ခွဲတော် နှစ်လုံးပြုပြီးသေနတ်ကိုသာ ထမ်းလာ သဖြင့် ဘဲငန်းပစ်ရန် GREENER သေနတ်များကို မေ့နေကြခြင်း ဖြစ် သည်။ အထိုင်ချစခန်းတွင် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ရန် တပည့်ကျော်အောင်ဘု နှင့် မော်တော်မောင်းသမားသာ ကျန်နေခဲ့သည်။

တစ်ပွဲစား မုဆိုးအင်နီက ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့(၃)ဦးက နောက်က ရင်ဘောင်တန်း၍ လိုက်သည်။ ကျော်စိန်ဝင်းက နောက် ဆုံးက သေနတ်ထမ်း၍ လိုက်သည်။ မိုင်ဝက်ခန့်လျှောက်လာတော့ ကောက်ကျွေးချောင်းများ ၊ အင်းအိုင်များပေါများသည့် နေရာအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ...

'ကွပ် ... ကွပ် ... ဂီး ... ဂီး' ဟူသောအသံများ ဆူညံ စွာဖြင့် ဘဲငန်းရိုင်းအုပ်အသံကို ကြားရတော့သည်။ ကိုအင်နီက လက် ကာပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ရပ်လိုက်စဉ် တောငှက်ပျော့ တောင်တန်း နှင့် ကြိမ်ရုံများကာဆီးထားသည့် တောတန်းလေးတစ်ဖက် အင်းထဲမှ အတောင်ပံခတ်သံ တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ပျော်ဖြူးစွာ ငါးရှာစားနေကြသည့် ဘဲငန်းရိုင်းအုပ်ကြီးကို တစ်စွန်းတစ်စ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အကာအကွယ်ယူပြီး အသင့်ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ် တို့ယူလာကြသည့် ရိုင်းဖယ်သေနတ်များနှင့် ကျော်စိန်ဝင်းထံမှ GREENER သေနတ်တို့ကို လဲယူပြီး မောင်းတင်ကျည်ထိုးလိုက်ကြသည်။ အင်းကြီး မှာ ကျယ်ပြောလှသော်လည်း ဘဲငန်းရိုင်းများက ကျွန်ုပ်တို့ရောက်မှ နေကြသည့်ဘက်ကမ်း ဒိုက်ပုံများအနီးတွင် အုပ်လိုက်ကျနေသည့် အဖြူနှင့်အနက်ကြား ဘဲငန်းရိုင်းများဖြစ်ကြသည်။ ဘဲငန်းအဖြူများ က ရေလယ်တွင်လှိုင်းစီးရင်း ငါးရှာနေကြသလို ဘဲငန်းနက်ကြီးများ က အလွန်ဝေးသော တစ်ဖက်ကမ်းအနီးတွင် အုပ်စုဖွဲ့၍ ငါးရှာနေကြ

သည်။ ဘဲငန်းများမှာ အရောင်ခွဲ၍ အုပ်စုဖွဲ့ထားဟန်တူသည်။ ဘဲငန်းနက်ကြီးများက အကောင်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ တစ်ကောင်လျှင် လေးငါးပိဿာခန့် ရှိသည်။ ဘဲငန်းဖြူများက လေးပိဿာခန့် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ဘဲငန်းနက်ကြားများက သုံးလေးပိဿာခန့်စီသာရှိကြ၍ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အနီးဆုံးတွင်ရှိသည့် ဘဲငန်းနက်ကြားအုပ်ကိုသာ ပစ်ခတ်ရန် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

ဘဲငန်းများအုပ်စုဖွဲ့သည်နှင့် ကိုအင်နီက အချက်ပေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

“ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း”

ဘဲငန်းရိုင်းအုပ်မှာ အလေးချိန်ကြီးမားသဖြင့် လေယာဉ်ပျံကြီးများအလား ရေထဲတွင် အရှိန်ယူပြီးမှ ပျံနိုင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တည်သစ်လဲနေကြစဉ် တောအုပ်ဖော်မင်းက သူ၏ ဒုတိယပြောင်းမှ တည်ဖြင့်ပစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးနေအောင်က ဘဲငန်းရိုင်းအုပ် ရေထဲမှ ထအပျံ (Fly Shot) ပစ်ပြန်သည်။

“ဒိန်း ... ဒိန်း”

ဘဲငန်းများအား ရေကန်ထဲတွင် ပစ်ခတ်ခြင်းထက် (Fly Shot) ပစ်ခတ်ခြင်းမှာ ပိုထိထိရောက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ် ဦးနေအောင်နှင့် ကိုဖော်မင်းတို့ ရေထဲ၌ပစ်ခတ်ကြရာ နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်စီသာ ကျကျန်ရစ်သော်လည်း ရေထဲက ထအပျံပစ်ကြရာ တစ်ချက်တည်းဖြင့် ဘဲငန်း(၅)ကောင် ကျကျန်ရစ်သည်။ အဝေးတွင်ရှိနေသော ဘဲငန်းဆတ်နှင့်ဘဲငန်းဖြူများ ကောင်းကင်ယံသို့ တက်ပြီးလွတ်မြောက်သွားသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့(၃)ဦးပစ်သော ဘဲငန်းဖြူနက်အုပ်စုမှာ အကောင်(၁၀) ခန့် ကျကျန်ခဲ့ပြီး အချို့မှာ ရေထဲ၌ ပသေပရှင် ကူးခတ်နေကြ

သည်။

အင်းဝရေမှာ ဘဲငန်းသွေးတို့ဖြင့် အနီရောင်သမ်းသွားသည် (၅)ပိနစ်ခန့်ကြာမှ ကိုအင်နီနှင့်ကျော်စိန်ဝင်းတို့ ရေထဲဆင်းပြီး ငန်းသေများကို ကောက်ကြသည်။ တစ်ပွဲတည်းဖြင့် ဘဲငန်းရိုင်း(၂၁)ကောင်ရသည်။ တစ်ကောင်လျှင်(၃)ပိသာကျော်ခန့် ရှိသည်။ ဘဲငန်းရိုင်းအုပ်မှာ ကောင်းကင်ယံအမြင့်တွင်ပျံဝဲပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ သေနတ်သံနှင့် ယမ်းညော်နံ့များကြောင့် ယနေ့အင်းထဲသို့ ဆင်းတော့မည်မဟုတ်ပေ။

အပြန်လမ်း မှဆိုးအင်နီနှင့်ကျော်စိန်ဝင်းတို့က ဘဲငန်းရိုင်းများ ခြေထောက်အားကြီးချည်ပြီး ဝါးလုံးရှည်ကြီးဖြင့်သီကာ တစ်ခုနှင့်တစ်ပိုး ထမ်းခဲ့ကြသည်။ အထိုင်စခန်းရောက်သည်နှင့် ထမ်းချက်အောင်ဘု အသင့်ကြိုထားသော ရေခွေးဖြင့်ဖျောကာ အမွှေးနှုတ်သူရင်ခွဲသူ၊ ကင်သူကင်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အပန်းဖြေအနားယူနေစဉ် နာရီဝက်ခန့်၌ ဘဲငန်းကင်တစ်ခုကို အောင်ဘုတိုင်းလယ်သို့လာချသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရေခွေးကြမ်းဖြင့် မြည်းကြသည်လတ်ဆတ်၍ အဆီကပ်နေသော ဘဲငန်းသားမှာ အလွန်အရသာရှိသည်။

အောင်ဘုအစီအစဉ်ဖြင့် ဘဲငန်းများကို အကောင်မပျက် တစ်ထိုး၍ တန်းစီပြုကင်သည်။ ကြော်သည်။ အသားတုံး၍လည်း ဟင်းချက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့နားနေသော ပျဉ်းကတိုးပင်နှင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် အညော်နံ့များပျံ့နှံ့ပြီး တောစပ်အထိ မီးခိုးညော်များ လွင့်ပါးသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် အနောက်မြောက် တောင်ခြေ၊ တောတန်းဘက်မှ ဆင်

တစ်သံ၊ ချေဟောက်သံနှင့်တောတိုးသံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ဝေါင်း ဝေါင်း ... ထရိန် ထရိန် ... ဝေါ ဝေါ ဝေါ”

ကျွန်ုပ် ဦးနေအောင်နှင့် ကိုဇော်မင်းတို့(၃)ဦး ရိုင်ဖယ်ကြီးများဆွဲ၍ တောင်ခြေသို့ အပြေးသွားကြသည်။ အကာအကွယ်ကောင်းသော ပျဉ်းမပင်ပျိုတောတွင် အသင့်နေရာယူလိုက်ကြစဉ် တိရစ္ဆာန်အုပ်ကြီး ပြိုဆင်းလာသံကို ကြားရသည်။ မကြာမီ ရှေ့ဆုံးက ချေအုပ်၊ နောက်က အမွှေးရှည်ဆတ်ဖားကြီးအုပ်၊ နောက်ဆုံးက တောဝက်အုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ပြေးဆင်းလာသော ဆတ်အုပ်နှင့် တောဝက်အုပ်ကြီးအား ရွေးချယ်၍ ပစ်ကြသည်။ ဆတ်ဖားကြီးနှစ်ကောင်နှင့် တောဝက်နှစ်ကောင် ကျသွားသည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

တိရစ္ဆာန်အုပ်ကြီးမှာ လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ပြေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကျည်သစ်လဲ မောင်းထိုနေကြစဉ် တစ်ဝေါဝေါ တောတိုးသံကြီးမှာ နောက်ကွယ်မှ အဆက်မပြတ်လိုက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အတွေ့အကြုံအရ သဘောပေါက်လိုက်ကြပါသည်။ ဘဲငန်းကင်း၊ အညောင်နဲ့ များကြောင့် အသားစားကြူးသော ရိုးမမြွေကြီး (သို့မဟုတ်) ရိုးမကင်းခြေကြီးများဖြစ်နိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အချက်ပြရင်း တောစီးဖိနပ်များ အလျင်အမြန်ချွတ်၍ လူတစ်ဘက်ခန့်စီရှိသော ပျဉ်းမပင်ပျိုများပေါ်သို့တက်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။

မကြာပါ။ တောစပ်မှ သစ်ပင်များလှုပ်ရမ်းလာပြီး အစိတ်ဝင်စဉ်အိုးများတန်းစီ၍ ချိတ်ဆွဲထားသလို စဉ်ရောင်ပြောင်လက်နေပြီး ဦးခေါင်းတွင် အမွှေးအမျှင်နှစ်ချောင်းထောင်လျှက် အနီရောင်ရဲ့တောက်

၁၃၈ ● ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပြောင်နေသည့် မျက်လုံးနှစ်လုံးပိုင်ရှင် ရိုးမကင်းခြေဖျားကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာသည်။ အရှည်မှာ မီးရထားတွဲကြီးတစ်တွဲလိုပင် ရှည်လျားလှ သည်။

ကျွန်ုပ် ဦးနေအောင်နှင့် ကိုဇော်မင်းတို့အား ...

“ဆရာဦးနေအောင်နဲ့ ကိုဇော်မင်းရေရ ရိုးမကင်းခြေဖျားကြီး နော်။ သတိထား။ အနဲ့ခံ အလွန်ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ကိုမပစ်နဲ့။ မျက် လုံးနှစ်လုံးနေရာ ခေါင်းကိုဘဲပစ်။ အလွန်အဆိပ်ပြင်းပြီး အန္တရာယ် များတယ်။ မသေချာဘဲ မပစ်နဲ့နော်”

သူတို့က ခေါင်းငြိမ့်အချက်ပြသည်။

ရိုးမကင်းကြီးမှာ တောစပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ပစ်ထားသော ဆတ် သေနှင့်ဝက်သေများ၏ သွေးနံ့ကြောင့် ခေတ္တတုန့်ခဲရပ်သွားပြီး ဦးခေါင်း မှ အမွှေးအမျှင်နှစ်ချောင်းကို လေထဲမြှောက်၍ ပါးစပ်ကြီးဖြုတ်ကာ အနဲ့ခံ နေစဉ် ကျွန်ုပ်က ...

“ဦးနေအောင်နဲ့ကိုဇော်မင်း ပစ် ပစ်”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

ကျွန်ုပ်တို့(၃)ဦးပစ်သော ကျည်ထိချက်မှာ အတော်ထိရောက် သည်။ တောကင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းအား ကြေမွသွားစေသည်။ မျက်လုံး နီနီကြီးနှစ်လုံးပင် ပေါက်သွားသည်။ သို့သော် မသေသေး။ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမှာ ထွန်ထွန်လူးနေပြီး အမြီးကြီးဖြင့် နီးစပ်ရာအပင်များအား တဘုန်းဘုန်း ရိုက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဒုတိယအကြိမ် ရိုးမကင်းကြီး ၏ ခါးလယ်အား ဖြတ်ပစ်ကြပြန်သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

ကင်းကြီး ခါးပြတ်သွားသည်။ သို့သော် ပြတ်သွားသော ကိုယ် ထည်နှစ်ပိုင်းက အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားရိုက်ပုတ်နေပြန်သည်။ အသေ အချာကြည့်မှ တောကင်းကြီး၏ အမြီးဖျားမှာ ပုစွန်ထုပ်အမြီးနှင့်တူပြီး နှစ်ခွဲဖြစ်နေသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ ခေါင်းပိုင်းငြိမ်သွားသော်လည်း အမြီးဖျားပိုင်းက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားဆဲပင်။ ကျွန်ုပ်တို့သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်း ခဲ့ကြပြီး စခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

“ဆရာတို့ ဘာပစ်ကြတာဘဲ။ သေနတ်သံတွေကို ဆူညံသွား တာဘဲ”

အောင်ဘုကမေးရာ ကျွန်ုပ်တို့မဖြေရသေးခင် မုဆိုးအင်နီက-

“ဆရာတို့ မြွေကြီးလား၊ ရိုးမကင်းခြေဖျားကြီးလား”

ဦးနေအောင် ...

“ရိုးမကင်းကြီးမျိုး ကိုအင်နီရေ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဦးလို့။ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ မလွယ်ဘူး။ ဘဲငန်းကင် ညှော်နဲ့တွေ့ကြောင့် ရိုးမကင်းကြီး အနံ့ခံပြီးဆင်းလာတာ။ တောထဲတောင်ထဲ အညှော်မလုပ်ဖို့ ရှေးမှဆိုတဲ့ သတိပေးခဲ့တာ မှန်တယ်မျိုး။ တောကင်းကြီး အဆစ်တစ်ဆစ်ကို အစိတ်ဝင်အိုးလောက်ရှိတယ်။ ဆတ်ဖားကြီးနှစ်ကောင်နဲ့ တောဝက်နှစ်ကောင်လည်း ရထားတယ်။ သွားသယ်ကြပေရောမျိုး။ ကျွန်တော်တို့ နားတော့မယ်”

ထိုအင်နီ ။ “ကောင်းပါလေ့ ဆရာ့ရယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရသာအရှိဆုံးအစားအစာကို တစ်ဝကြီးစားကြရတော့မှာပေါ့။ ရန်ကုန်က ရောက်လာကြမယ့် ဆရာဦးနေအောင်ရဲ့ ဧည့်သည်တွေလည်း ကံထူးပါရဲ့ဗျာ”

“အဆိပ်မရှိနိုင်ဘူးလား ကိုအင်နီ”

“အဆိပ်ရှိလို့ ရိုးမကင်းကြီးသားက ချိုပြီးဆိမ့်နေတာပေါ့ ဆရာရယ်။ မြွေလိုပါပဲ။ အဆိပ်ရှိလေ စားကောင်းလေဘဲ။ အစားများရင်တော့ ဖျားတတ်တယ်။ ကင်းအဆိပ်က ခေါင်းမှာဘဲရှိတာလေ။ ခေါင်းဖြတ်ပြီး မြေမြှုပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ အလွန်စားရခဲပါတယ်။ ရိုးမကင်းကြီးသားက ပုစွန်ထုပ်လိုပဲဆရာ။ နူးညံ့ပြီး အလွန်ချိုဆိမ့်တာ”

ဦးနေအောင် ။ “ကဲ... အောင်ဘုရေ။ ရိုးမကင်းသား အသာထားပြီး ငါတို့ကို ဘဲငန်းနဲ့အရက်တစ်ပုလင်း ချပေးပေတော့။ ငါတို့ဒီနေ့ အတော်ပင်ပန်းသွားပြီ ဖိမ်ခံအနားယူတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ အသင့်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်အနားယူနေကြစဉ် ကိုအင်နီ၊ ကျော်စိန်ဝင်း၊ မော်တော်ဘုတ်ဆရာနှင့် အောင်ဘုတို့ ဝက်သေ၊ ဆတ်သေနှင့်

ရိုးမကင်းခြေဖျားကြီးအား အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပိုင်းဖြတ်၍ သယ်
နေကြသည်။ ကင်းခြေဖျားကြီး၏ အဆစ်များအား ဖြတ်တောက်၍
မော်တော်ဘုတ်ပေါ်တွင် တန်းစီတင်ထားသည်မှာ စဉ့်အိုးများအလား။
အစီအရိပ်ပင်။ တောကောင်များသယ်ပြီးနောက် မုဆိုးကိုအင်နီ၏လက်
ရာ ရိုးမကင်းခြေဖျားပီးဖုတ် ရောက်လာသည်။ ကင်းခြေဖျားကြီး၏
အဆစ်တစ်ပိုင်းအား လှည့်ပတ်မီးကင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုစွန်ထုပ်
ကင်နံ့လို မွှေးကြိုင်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခက်ရင်းနှင့်ထိုးကလော်၍ မြည်းကြည့်သည်။ အလွန်
ချိုဆီမဲ့သည်။ ပြီးနောက် ငရုတ်ဆီဖြန်း တို့စားကြသည်။ ပုစွန်ထုပ်ကင်
ထက် ပိုအရသာရှိသည်။ ချိုဆီမဲ့ပြီး မွှေးနေသည်။ မစားဘူးသော
အစာဖြစ်သော်လည်း အရသာရှိလွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အတော်စားဖြစ်
ကြသည်။ ကိုအင်နီတို့ ပစ္စည်းသယ်သူများအဖွဲ့လည်း ဘဲငန်းကင်ကို
ပင် လှည့်မကြည့်ကြတော့ဘဲ တစ်ဝကြီးစားကြသည်။ ကိုအင်နီညွှန်း
သလိုပင် ကမ္ဘာပေါ်၌ အရသာအရှိဆုံး အစားအစာဆိုသည်မှန် မှန်ပေ
လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

ထိုနေ့ကအပြန်တွင် U Boat ကလေးမှာ သားကောင်အသေ
များဖြင့် ပြည့်နေသဖြင့် စက်ရှိန်မတင်ရဲဘဲ ဖြေးဖြေးသာ ရေစုန်၊ လေ
စုန်ဖြင့် မျှေချလာရသည်။ တစ်ပွဲစားမုဆိုး အင်နီအတွက်တော့ တော
ကောင်သားများရောင်းရငွေကြောင့် အလွန်ဝင်ငွေကောင်းသော နေ့တစ်
နေ့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း တောကောင်သားများ၊ ဘဲငန်းကင်နှင့်
ရိုးမကင်းသားတို့ကို ထောင်မှူးကိုမြင့်ဆွေကိုသာမက ထောင်ပိုင်ကြီး
နှင့် အရာရှိများကိုပင် လက်ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေပိုင်းတွင် မန္တလေးရုံးမှ သစ်တောဝန်
 ထောက် ဦးအုံးသွယ်နှင့် အဖွဲ့ဝင်(၃)ဦး 'ပီ'အမျိုးအစားသဘောကြီး
 'ပင်လုံ'နှင့် ကသာမြို့သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်က မန္တလေး
 ဗန်းမော်ရေလမ်းခရီးတွင် 'ပီ'အမျိုးအစား အကြီးစားသဘောများ ဖြစ်
 ကြသည့် 'ပင်လုံ'၊ ပေါင်းတည်၊ ပေါက်တန်းနှင့် ပတိုင်းတို့ ပြေးဆွဲကြ
 ပြီး။ 'ပီ'အလတ်စား 'ပွင့်ဖြူ၊ ပြည်သူ၊ ပတ္တမြား၊ ပြဒါးပျံ၊ ပုညာနှင့်
 ပြဒါးရှင် သဘောများလည်း ရှိသေးသည်။ 'ပီ'အမျိုးအစား အငယ်စား
 သဘောများ ဖြစ်ကြသည့် 'ပပဝင်း၊ ပုဏ္ဏားပျံနှင့် ပုဒမ္မာ'တို့လည်းရှိ
 ကြသေးသည်။ အငယ်စားဖြစ်၍ ကုန်မတင်။ လူစီးသက်သက်သာ ဖြစ်

သည်။ မြန်သည်။ သို့သော် မိုးတွင်းကာလ၌ စိတ်မချရ။ မိုးကာလတွင် သစ်တောဌာနက သစ်ဖောင်များမျှောသောကြောင့်လည်း သင်္ဘောငယ် များအတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်။

ထိုနေ့ညက ကမ်းနားဘိုတဲတွင် ဧည့်ခံပွဲလုပ်ရာ ကျွန်ုပ်အား ဦးနေအောင်က ဖိတ်ကြားသဖြင့် သွားရသေးသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးအုံးသွယ် တို့အဖွဲ့ကျသည်။ ဦးအုံးသွယ်မှာ ရုံးချုပ်တွင် အမြဲတမ်းနေရသဖြင့် နုံးလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သော်လည်း တောအတွေ့အကြုံ အလွန်နည်းသည်။ သေနတ်ပစ်တတ်သော်လည်း တောမလည်ဘူးဟု သိရသည်။

ဦးတုံးထွယ် ။ “ဦးနေအောင်ရေ ခင်ဗျားတို့ ကသာမြို့က ရာသီဥတု မျှတတတ်အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်တောတောင်၊ တောင်စွယ်နဲ့ ဧရာဝတီ မြစ်ကြီးအလှကြောင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာရတယ်ဗျာ”

“ဒါထက်မက ကိုယ်စိတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံး အေးချမ်းသာယာ အောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ထားပါသေးတယ်။ ဦးအုံးသွယ်အကြိုက် ဘဲငန်း ခိုင်းသားအပြင် ဆတ်သား၊ တောဝက်သားထက် အရသာပိုကောင်း တဲ့ အသားတစ်မျိုးကိုလည်း စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဘာသားများလည်း ဦးနေအောင်။ ကျွန်တော်ကတော့ တရုတ် ပြည်ဘက်ကလာတဲ့ ဆောင်းခိုဘဲခိုင်းသားဟာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင် နေတာ”

“ရိုးမကင်းခြေများသားဗျ။ ပုစွန်ထုပ်ကင်ထက်တောင် စားလို့ အရသာပိုရှိတယ်။ ဟောဒီမှာ စားကြည့်ဗျို့။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ စားချင်လို့တော့ မရနိုင်ဘူးဗျ။ အလွန်ရှားပါးတဲ့ အသားပါ”

ဦးနေအောင်က အရင်စားပြသဖြင့် ဧည့်သည် ဦးအုံးသွယ်က ခဲတရဲ စားကြည့်သည်။ ပြီးနောက် အရက်ဖြင့်မြည်းသည်။ အရသာရှိ

မှန်းသိသွားသဖြင့် ခက်ရင်းကိုပင် လက်ကမချတော့။

“တယ်ကောင်းတဲ့ အသားပါလားဗျို့။ ပုစွန်ထုပ်ထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်။ များများစားရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သလား။”

“စိတ်ကြိုက်စားစမ်းပါဗျာ။ မနေ့က ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး အဝစားပြီပါပြီ။ ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူး။”

“ဒါနဲ့ ဦးနေအောင်ရေ။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကျွန်တော်လည်း အမဲလိုက်အတွေ့အကြုံလေးရအောင် တောလည်ချင်တယ်ဗျာ။ ခင်များ တို့ကို ဆရာတင်ပါတယ်။”

“ဦးအုံးသွယ်ရယ်၊ နောက်တန်းမှာသာ အေးအေးထိုင်စား စမ်းပါဗျာ။ မနေ့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ပစ်ထားတာ ဘဲဝန်း၊ ဆတ်၊ တောဝက်သားတွေ အနံ့ရှိပါတယ်ဗျာ။ တောလည်တယ်ဆိုတာ အလွန် ပင်ပန်းပြီး အန္တရာယ်များတယ်။”

“တစ်ခါလောက်ပါဗျာ ဦးနေအောင်ရယ်။ ကျွန်တော်က သစ် တောအရာရှိလုပ်နေပြီး သစ်တောရဲ့သဘာဝကို နားမလည်ဘူးဗျ။ စိမ်း နေတာ။”

ထိုစဉ် မုဆိုးအင်နီလည်းရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင် ကြသည်။ အင်နီက ဧည့်သည်ဆန္ဒအတိုင်း ယမန်နေ့ကသွားခဲ့သော ကောက်ကျွေချောင်းဘက်သို့ပင်သွားရန်နှင့် တောကောင်ငယ်များ ပစ် ဝတ်ရန် အကြံပေးသည်။ သွားဖူးပြီးသားနေရာဖြစ်၍ သွားရသည်မှာ အဆင်ပြေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မနက်ဖြန်တွင် ကောက်ကျွေချောင်းဘက် သွားကြရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် (၆)နာရီတွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ မော်တော် ဆိပ်ဆင်းသည်နှင့် ပတ္တမြားမြို့သစ်တွင် နေထိုင်သော မုဆိုးအင်နီက

ဝိရိယကောင်းစွာ ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်ဝန်ထောက် ဦးအုံးသွယ်က ဦးနေအောင်၏ ပွိုင့် ၂၂ ဘရူနို သေနတ်ကလေးကို ကိုင်ထားသည်။ ယနေ့ လူများသဖြင့် ဦးနေအောင်က U Boat အစား U Boat ကို စီစဉ်ထားသဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိပါသည်။

ရောဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာခဲ့ကြရာ စိန်ဝင်း ဆိပ်၊ ပိန္နဲကုန်း၊ ကပ္ပပိပ်၊ မိုးတားလေး၊ မိုးတားကြီးတို့ကို လွန်ပြီး ဝေအင်းဆိပ်၊ ကျောက်ကုံးကြီးကျော်သည်နှင့် ကောက်ကျွေချောင်းအနီး ရောက်လာသည်။ ယနေ့တော့ ကောက်ကျွေချောင်းအနီး အင်းများ၊ တန်များပေါ်၌ ဘဲငန်းရိုးများ ဝဲယုံနေသည်ကို မတွေ့ရပါ။ ရေစွလီ၊ ရေဝမ်းဘဲနှင့် စခိုက်ခေါ် ဘိုစားငှက်များသာ ကန်ပေါ်၌ဝဲယုံနေကြသည်။ တရုတ်ပြည်ဘက်မှ ဆောင်းခိုလာသည့် ဘဲငန်းရိုင်းကြီးများမှာ အမှတ် အသားကြီးကြသည်။ တစ်ခါ အပစ်ခံထားပြီးပါက တစ်ပတ်မှတစ်လ အတွင်း အန္တရာယ်ရှိသော ဒေသသို့မလာကြတော့ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့မော်တော်ကြီး ကောက်ကျွေချောင်းထဲသို့ချိုးဝင်ပြီး သမန်နေက စတည်းချခဲ့ကြသည် ကမ်းနားစပ်ရှိ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီး အောက်၌ ရပ်နားပြီးစခန်းချကြပါသည်။ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီး မြစ်ဆုံအနီး သွင် ပစ္စည်းများနေရာချထားပြီး ယူဆောင်လာသည်။ စားသောက်စရာ များအား ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီး အောက်၌ရှိသော လုံးထွင်းလှေပျက်ကြီး ဆီသို့ တင်ကြသည်။ လှေပျက်မှာ နှစ်ယောက်စီးသာဖြစ်ပြီး တစ်ဝက်က များမြေကချိုးပြတ်နေသည်။ လှေအနီးမြေပြောင်ပြောင်တွင် GROUND SHEET ကိုခင်း၍ ထိုင်ကြပြီး ခေတ္တအနားယူကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဇော ဧည့်သည်အနေအထားကို တိုင်ပင်နေကြစဉ် ကိုအင်နီက နှာခေါင်းကို ဧည့် လေထဲ၌ အနံ့ခံပြီး ...

“ငါ့နာခေါင်းထဲမှာ မြွေနှံ့ရနေတယ်ဆရာ သတိထားကြပါ”
ထိုစဉ် ဧည့်သည် ဦးအုံးသွယ်က စိတ်ပြောင်းသွားဟန်ဖြင့် -

“ဦးနေအောင်ရေ၊ ကျွန်တော်တော့ တောထဲမလိုက်တော့ဘူး
ဗျာ။ တောက အတော်နက်တာဘဲ။ ဒီနေရာကလေးက သာယာတော့
ဒီမှာဘဲ စားသောက်နားနေရင်း ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ကို ထိုင်စောင့်နေတော့
မယ်”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့။ ခင်ဗျားက တော
အတွေ့အကြုံနည်းတော့ ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒီနေရာကလေးမှာပဲ ခင်ဗျား
တပည့်နဲ့ စားသောက်ရင်း အပန်းဖြေကြပါ။ ကျွန်တော့်တပည့် အောင်ဘု
က စားသောက်ဖို့ အကုန်စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ချ၊ လက်ချသွားကြ
ပါ။ ဒီနေရာကလေးက ပျဉ်းကတိုးပင် အရိပ်ကလည်းကောင်း။ ကမ်းစပ်
ဖြစ်လို့ ရေခဲလည်းနီးတော့ အေးချမ်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နားနား
နေနေ စောင့်နေပါမယ်”

တပည့်ကျော်အောင်ဘုနှင့် ဦးအုံးသွယ်၏တပည့် (၃)ဦးက
ထင်းရှာ၊ ရေခပ်၊ အမြည်းလုပ်ရန် စီစဉ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်၊ ဦးနေ
အောင်၊ ကိုအင်နီ၊ ကိုဇော်မင်းနှင့် ကျော်စိန်ဝင်းတို့ အင်းနှင့်ကန်များ
ကိုပတ်ပြီး သေနတ်ကိုယ်စီထမ်းကာ တောင်ခြေ၊ တောင်တန်းဘက်သို့
တက်လာခဲ့ကြသည်။ အင်းထဲ၊ ကန်ထဲတွင် ရေစုစုလီ၊ ရေဝမ်းထဲ
စနိုင်နင့်၊ တင်ကီးငှက်များကိုသာ တွေ့နေရသည်။ အခြေအနေက ခေ
ချမ်းနေသည်။ တောင်ပေါ်ဘက်က မျောက်အော်သံ၊ ချေဟောက်သံ
ဒေါင်းအော်သံ၊ ရစ်ကြက်ဖများ အတောင်ပံခတ်သံ တဖြန်းဖြန်းကိုတော့
ကြားနေရသည်။ သဘာဝတောကြီးမှာ တောသကာဝအလွန်သာယာ

အေးချမ်းနေပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှဆိုးအဖွဲ့ကို ကိုအင်နီက ဦးဆောင်ပြီး တောစပ်ပျဉ်းမပင်ပျိုတောဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။

ထိုစဉ် တောင်ခြေမှ အမွှေးရှည်ဆတ်ဖားကြီးတစ်ကောင် ဆင်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အားမြင်သည်နှင့် တောတွင်းဝင်ပြေးသွားတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အချက်ပြ၍ လူစုခွဲပြီး လိုက်ကြသည်။ တောင်ပေါ်တွင် ဆတ်တစ်သံကြားရပြီး ဆတ်ဖားကြီးပျောက်သွားသည်။ ကိုအင်နီက အနံ့ခံ၍လည်းကောင်း၊ ခြေရာကောက်၍လည်းကောင်း ရှာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ တောင်စောင်းပေါ်ရောက်သွားသော်လည်း ဆတ်ဖားကြီးကို မတွေ့ရတော့။ ကိုအင်နီက ခြေရာခံရင်း တစ်ဘက်တောင်စောင်း လျှိုဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြနေသည်။

နက်ရှိုင်းသော လျှိုအတွင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ အရဲတိုးပြီးမဆင်းမီ လူပြန်စုလိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် ကိုအင်နီက အနီးရှိဖက်ရွက်နှစ်ခုအားချ၍ ထပ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ကိုင်၍ ဖက်ရွက်စုပ်တော့သည်။

“ဝီ ... ဝီ ... ဝီ”

ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်များအား အသင့်ချိန်ရွယ်ထားကြစဉ် လျှိုထဲသို့ မြဲယာချုံ့နှင့် ဒိုးနွယ်ချုံ့များအနီးရှိ၊ နဘူးချုံ့ကြီး လှုပ်ရမ်းလာပြီး နောက်ထောင်ဆတ်ဖားကြီး၏ ချိုကားကားကြီးပေါ်လာသည်။ အိပ်နေသူ ကိုအင်နီ၏ ဖက်ရွက်စုပ်သံကြောင့် ထရပ်လိုက်ဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးနေအောင် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

လျှိုထဲဖြစ်၍ အသံခပ်အုပ်အုပ်သာထွက်ပြီး ဆတ်ဖားကြီး၏ ခနဲ လဲပြိုသွားသည်။ ဒသမ ၃၀၃ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်နှင့် ဒသမ

၃၃၅ မဂ္ဂနစ်ရိုင်ဖယ်ကျည်တို့က ဆတ်ဖားကြီး၏ဦးခေါင်းအား အနီးကပ်
ဖောက်ထွင်းသွားခြင်းဖြစ်သဖြင့် တစ်ခဏအတွင်း ဆတ်ဖားကြီးငြိမ်
သက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ္တနားနေကြစဉ် ကိုအင်နီနှင့် ကျော်စိန်
ဝင်းတို့က အသင့်ပါလာကြသည့် မားများဖြင့် လျှို့ဝဲဆင်း၍ ရှင်းလင်း
ကြသည်။ ချုံများရှင်းလင်း လမ်းထွင်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လျှို့ဝဲ
ဆင်းကြသည်။ လျှို့ဝဲမှာ အတော်နက်သည်။

ဆတ်ဖားကြီးမှာ သမပိုင်းစုံအနွယ်ဖြစ်၍ အမွေးရှည်သည်
နီညိုရောင်အဆင်းဖြစ်ပြီး ပိဿာ (၁၀၀)ခန့်ရှိသည်။ ခြောက်စထောင်
ချိုကားကြီးမှာ နွယ်ပင်များဖြင့် ညီနေသဖြင့် အတော်ရှင်းလင်း၍
ထုတ်ရသည်။ လျှို့ဝဲပင်သို့ (၅)ယောက်ထမ်းထုတ်ရသည်မှာ အတော်
ပင်ပန်းသည်။ လျှို့ဝဲပေါ်ရောက်မှ ခေတ္တနားကြပြီး ကိုအင်နီက ကြိမ်နွယ်
ခုတ်၍ ခြေလက်နှစ်ချောင်းစီကို ဝက်တုပ်တုပ်ချည်သည်။ ကျော်စိန်ဝင်း
က ဝါးနက်ဝါးတောင့်တောင့်နှစ်လုံးခုတ်၍ ကွင်းလျှို့ဝဲပြီး စုပေါင်းထမ်း၍
တောင်အောက်ချရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တောင်ခြေတောမှ ပျဉ်းမပင်ပျိုတောကိုဖြတ် ဆင်း
များ။ ကန်များကိုပတ်ပြီး စခန်းချရာသို့ ဆင်းလာကြသည်။ ထူးဆန်း
နေသည်မှာ စခန်းဘက်မှ လူသံသူသံမကြားရ။ မီးခိုးလည်း တိတ်ဆိတ်
ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ကိုအင်နီက ...

“ဆရာတို့ ချ၊ ချ။ စခန်းဘက်က မြေအပြင်နဲ့ရတယ်။
လာ ... မြန်မြန်လာကြပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ ဆတ်သေကြီးအား ကမန်းကတန်းချပြီး စခန်း
ဘက်သို့ ပြေးကြသည်။ အနီးရောက်တော့ မြင်ကွင်းမှာ အလွန်ဆန်း

လှသည်။ ဝန်ထောက်ဦးအုံးသွယ်မှာ သေနတ်ကိုင်ပြီး ပက်လက်လန်
 လဲနေသည်။ သူ့တပည့်(၃)ဦးလည်း သတိမေ့လဲနေကြသည်။ ဖျဉ်းကတိုး
 ပင်ရင်းရှိ လုံးထွင်းလှေထဲ၌လည်း လူတစ်ယောက်အား စပါးကြီးမြွေ
 ကြီးက တစ်ရှုံးရှုံးအမြုပ်များ ပက်ဖျန်းပြီး မြို့ရန်ပြင်ဆင်နေသည်။ ထို
 သူမှာ အောင်ဘုဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မြွေကြီးမှာ
 ကြီးမားလှသည်။ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ပေါင်းလုံးထက်ပင် ကြီးသေး
 သည်။ လုံးထွင်းလှေအားပတ်လိုက်၊ ခွာလိုက်၊ နှာမူတ်လိုက်၊ ပါးပျဉ်း
 ထောင်လိုက်လုပ်နေရာမှာ ပျှံပျက်ထဲမှထွက်နေသည့် အောင်ဘု၏ ခြေ
 ထောက်အားစမြို့ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ အောင်ဘုမှာ လှုပ်ရှားနေသေး
 သော်လည်း သတိကောင်းစွာ ရဟန်မတူ။ သူ့တစ်ကိုယ်လည်းမှာလည်း
 မြွေကြီး၏ အမြုပ်များဖြင့် ဆပ်ပြာမြုပ်သဖွယ် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်များဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသော်လည်း ပစ်ခွင့် မသာပါ။ ထိုစဉ် ကိုအင်နီက ...

“ဆရာတို့အသာနေပါ။ အခွင့်သာမှပစ်ပါ။ ငါလုပ်လိုက်မယ်”
သူအသင့်ယူလာခဲ့သော ဆတ်ဖားကြီးထမ်းသည့် ဝါးနက်ဝါး အား ဓားဖြင့်ချွန်သည်။ ထိုစဉ် စပါးကြီးမြွေကြီးက လှေကိုပတ်နေရာမှ အောင်ဘု၏ခြေထောက်အား စ၊မြို့ရန် ခန္ဓာကိုယ်အခွေကြီးကို ဆန့် ထုတ်လိုက်သည်နှင့် အချိန်ကိုက်ပင် ကိုအင်နီက ၎င်းချွန်ထားသော ဝါးနက်ဝါးဖြင့် မြွေကြီး၏ စအိုဝအနီးရှိကိုယ်လုံးပေါ်သို့ ပြေးစိုက်လိုက် တော့သည်။ မြွေကြီးမှာ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အောင်ဘုခြေထောက်အား

စတင်မြို့နေရာမှလွတ်ပြီး ကိုအင်နီဘက်သို့လှည့်ပြီး ပါးပျဉ်းထောင်လိုက်
တွင် ...

“ဆရာတို့ ပစ် ... ပစ်”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးနေအောင်ကလည်း လက်မနှေးပါ။ ပြိုင်တူပစ်
လိုက်ကြမှာ စပါးကြီးမြွေကြီး ခေါင်းပြတ်သွားသည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်
မြွေလုံးကြီးက နီးစပ်ရာကို တဘုန်းဘုန်းရိုက်နေသေးသည်။ ကိုအင်နီ
ကလည်း လျှင်မြန်ပါသည်။ ဝါးလုံးကိုလွှတ်၍ နောက်ဆုတ်ပြီး မြွေ
ကိုယ်လုံးကြီးအား ၎င်း၏ဝါးရွက်ကြီးကြီး ထက်လှစွာသောဝါးကြီးဖြင့်
အပိုင်းပိုင်းခုတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးအောက်တွင်
မြွေကြီး၏ အမြှုပ်နံ့နှင့်သွေးနံ့များ ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

ပထမဆုံးနီးထလာသူမှာ လှေထွင်းလှေပျက်ထဲမှ အောင်ဘု
ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မြွေကြီး၏အမြှုပ်ဖြူဖြူများ ဖုံးလွှမ်း
နေသည်။ အောင်ဘုမှ သတိရလာသည်နှင့် အနီးရှိကောက်ကျွေချောင်း
ထဲ ခုန်ဆင်းသွားသည်။

“ဝုန်း ... ဘွမ်း”

ကျွန်ုပ်တို့ စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေကြစဉ် အောင်ဘုမှ
ပြန်ပေါ်လာပြီး ရေတစ်ဝချိုးနေတော့သည်။

“အောင်ဘု ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဦးနေအောင်က လှမ်းအမေး။ အောင်ဘုမှာ မျက်နှာအား
ပြောင်စင်အောင်ရေဆေးပြီးမှ ကမ်းပေါ်သို့ပြန်တက်လာသည်။

“ဆရာတို့ရေ ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။ ဒီတစ်ခါတော့
သွားရော့ အောက်မေ့တာ။ စပါးကြီးအညှို့ခံရတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့တွေ

ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်ဘူး။ ပျဉ်းကတိုးပင်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး အမြှုပ်တွေ နဲ့ပက်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သတိရှိနေတာနဲ့ မမြို့နိုင်အောင် လှေပျက်ထဲဝင်အိပ်နေတာ။ လှေခံနေလို့ ကျွန်တော့်ကိုညှစ်ပြီး မသတ် နိုင်ဘဲ အမြှုပ်တွေနဲ့ပက်နေတာ။ ကြာတော့ အမြှုပ်နဲ့တွေ့ကြောင့် မျက်စိ လည်းမမြင်တော့ဘဲ သတိလည်းမေ့မတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ မြွေကြီး က ခြေထောက်ကဆွဲမြို့တာ။ သူ့ရဲ့အားစုပ်တဲ့အရှိန်ကြောင့် ဆရာတို့ နောက်ကျရင် ကျွန်တော် မြွေကြီးခိုက်ထဲရောက်လောက်ပြီ။ ဧည့်သည် တွေကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦး။ သေတော့မသေနိုင်သေးပါဘူး။ အကြောက် လွန်ပြီး မေ့နေကြတာပါ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဧည့်သည်ဝန်ထောက် ဦးအုံးသွယ် ဘို့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ကိုအင်နီက ဧည့်သည်များ၏မျက်နှာ ပေါ်မှ စပါးကြီးမြွေအမြှုပ်များကို အဝတ်တစ်ခုဖြင့် သုတ်ပေးနေသည်။

“ကိုကျော်စိန်ဝင်းရေ၊ ရေတစ်ပုံးလောက် ခပ်ပေးပါဦး။ ဧည့် သည်တွေကို မျက်နှာသစ်ပေးရမယ်”

ဧည့်သည်များမှာ စပါးကြီးမြွေကြီး၏ အခွဲအမြှုပ်များ မျက်စိ ထဲဝင်၍ သတိလစ်မေ့မြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ။ “ကိုအင်နီရေ၊ ဧည့်သည်တွေ အသက်အန္တရာယ် ရှိ သလား”

“မရှိတော့ပါဘူးဆရာ။ အမြှုပ်တွေ မျက်စိနဲ့နာခေါင်းထဲဝင် လို့ ခဏမျက်စိကန်းပြီး သတိမေ့နေတာပါ။ ရေနဲ့ဆေးလိုက်ရင် သတိ ပြန်ရပြီး ကောင်းသွားမှာပါ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူးဆရာ”

ကိုအင်နီက ဧည့်သည်များ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ရေလောင်းခဲ့ လိုက်သည်နှင့် ‘ဂူးဂူးဝါးဝါး’ အော်ဟစ်၍ သတိရလာကြသည်။

“မြွေကြီး... မြွေကြီး ဟုတော့ အော်နေကြသေးသည်။

ဦးနေအောင် ။ “ဦးအုံးသွယ်၊ သတိထားပါ။ မြွေကြီး မရှိတော့ဘူး သေးပြီ”

“ရေပေးပါဦးဗျာ။ မျက်စိတွေ ကျိန်းပြီးစပ်နေတယ်။ နှာခေါင်း ဆဲမှာလည်း မြွေကြီးအမြှုပ်နဲ့တွေ့က စိမ်းရွှေရွှေကြီးနံနေတယ်”

မျက်နှာသစ်ပြီးတော့လည်း ဦးအုံးသွယ်၏မျက်စိများမှာ နီရဲနေသည်။ ကြည်ကြည်လင်လင်မြင်သေးဟန် မတူပါ။ ထိုစဉ် ကိုအင်နီက အရက်တစ်ခွက်ယူလာပြီး ...

“ဆရာ ဦးအုံးသွယ်။ အရက်နည်းနည်းသောက်ပြီး လဲ့နေထိုင်ပါ။ ခဏကြာရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“အေးဗျာ ... ပေး ပေး။ ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားတို့ တောကိုကြောက်သွားပြီဗျို့။ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ အတွေ့အကြုံပါပဲ။ တစ်သက်အထိ တစ်ခါတည်းနဲ့ လန့်သွားပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်တပည့် (၃)ကောင်ကလည်း အရေးအကြောင်းဆို အားမကိုးရဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်လေ ...။ မြွေကြီးက လက်ဦးသွားတော့ ကျွန်တော်တောင်သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖို့ကြီးအတာ စိတ်သာရှိပြီး ကိုယ်က ဘာမှလှုပ်ရှားလို့ မရတော့ဘူး။ မြွေကြီးအမြှုပ်တွေက အဆိပ်တွေထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ‘ဖိုး’ ... အခုထက်ထိ အနံ့ရသေးတယ်”

အောင် ။ “အောင်ဘုရေ ... ဘယ်လိုကဘယ်လို စဖြစ်တာ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်က အမြည်းလုပ်နေတာ ဆရာ။ ဆရာ ဦးအုံးသွယ်တို့ဆရာတပည့်က ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အရက်သောက်နေကြတာ။ ကျွန်တော်လည်း အမြည်းလုပ်ပေးပြီးလို့ ဆေးကြောဖို့ရေခပ်နေတုန်း

မြေခွဲခြားပြီး တရားရှုအသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးအကိုင်ပေါ်က မြေကြီးက တွဲလောင်းချပြီး ဝိုင်းဖွဲ့နေတဲ့ ဆရာဦးအုံးသွယ်တို့ (၃)ယောက်ကို အမြုပ်တွေနဲ့ တရားရှုပက်နေတာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မီးဖိုနားမှာရှိတဲ့ ထင်းခွဲခားမကြီးကို ပြေးဆွဲတုန်း မြေကြီးက ကျွန်တော့်ကိုအပင်ပေါ်ကနေ လှမ်းဆွဲတာ ကျွန်တော်ရှောင်လိုက်ရင်း လုံးထွင်းလှေပျက်ထဲ ပက်လက်ကျသွားတာ။ ကျွန်တော် သတိထားပြီး ကုန်းအထဲမှာ မြေကြီးက အမြုပ်တွေနဲ့မျက်နှာကိုပက်လို့ မွန်းကျပ်ပြီး သတိမေ့မလိုဖြစ်နေချိန်မှာ ဆရာတို့ရောက်လာတာပဲ ဆရာ။ ကံကြီးပေလို့ပဲ ဆရာတို့ရေ။ ဆရာတို့အရောက်နောက်ကျရင် ကျွန်တော် မြေမြှုပ်ခံရပြီ”

ဦးနေတောင် ။ “အောင်ဘု... မင်းကံကောင်းတယ်။ စပါးကြီးမြေဆိုတာ ဖမ်းမိတဲ့သားကောင်ကို ကိုယ်လုံးနဲ့ညှစ်ပြီး အရင်သတ်တာ။ အနီးတွေကြေပြီး ပျော့စိသွားမှ ခြေထောက်ကစမြီတာ။ အခုတော့ မင်းက လုံးထွင်းလှေထဲ ပက်လက်လန်ကျတော့ မြေကြီးကမင်းကို ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ညှစ်မသတ်နိုင်တော့ဘူး။ လုံးထွင်းလှေခံနေတာကိုးကွ”

“ဟုတ်မယ်ဆရာ။ ဆရာ ဦးအုံးသွယ်တို့က အမြုပ်တွေ မျက်နှာနဲ့ခေါင်းထဲဝင်တာနဲ့ သတိမေ့သွားကြတာ။ မြေတွေက သူတို့မသတ်ဘဲ အသေကောင်လိုဖြစ်နေရင် မမြီကြဘူးလို့ ကျွန်တော်ကြားဘူးတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဓားမကြီးကိုကိုင်ထားပြီး သူ့ကိုအန္တရာယ်ပြုမှန်းသိတော့ ကျွန်တော့်ကိုမဲပြီး တိုက်တော့တာပဲဆရာရေ။ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်ကြီးပဲ”

ထိုအခါ ။ “ငါမေ့သွားမိတာပါ ဆရာတို့ရယ်။ ရောက်စကတည်းက ဒီအပင်ကြီးအောက်မှာ မြေခွဲရတယ်လို့ ငါပြောမိပါသေးတယ်။ ငါ

သတိမထားမိလို့ပါ။ စပါးကြီးမြွေက ဒီပျဉ်းကတိုးပင်ပေါ်မှာ အသိုက်
လုပ်နေတာ။ မသေမပျောက်ကြတာ ကံကောင်းပါတယ်။ တစ်နေ့က
ရှားပါးတဲ့ ရိုးမတောကင်းသား။ ဒီနေ့တော့ စပါးကြီးမြွေသား ကောင်း
ပါလေ့ဗျာ”

ထိုစဉ် ကောင်းစွာသတိရလာပြီဖြစ်သော သစ်တောဝန်ထောက်
ဦးအုံးသွယ်က လဲ့နေရာမှထထိုင်ပြီး ...

“တော်ပါပြီ ဆရာဦးနေအောင်ရယ်။ မသေကောင်းမပျောက်
ကောင်းဗျာ။ ရိုးမကင်းကြီးသားရော၊ မြွေသားပါ မစားရဲတော့ပါဘူး
ဗျာ။ နောင်ဆိုရင် တောကောင်သားကိုပါ ရှောင်တော့မယ်။ တောလည်း
မဆင်းရဲတော့ပါဘူး။ ရုံးချုပ်မှာပဲ တစ်သက်လုံးနေပါတော့မယ်ဗျာ”

တောကောင်သား အလွန်ကြိုက်သော သစ်တောဝန်ထောက်
ဦးအုံးသွယ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အလွန်သနားသွားမိသည်။ သူ့စကားကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပြုံးရမလို၊ မဲ့ရမလို ဖြစ်မိကြသည်။ တောတဲတိုး၍
သားကောင်ရှာသော ကျွန်ုပ်တို့မုဆိုးများမှာ ဘာမှမဖြစ်ကြ။ ချောင်း
ကမ်းစပ်သစ်ပင်အောက်တွင် အနားယူအပန်းဖြေရင်း အရက်သောက်
နေကြသောညှော်သည်များ အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်လောက်အောင်
ခံလိုက်ရခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ် အလွန်အံ့ဩမိသည်။ တော၏ ပရိယာယ်
မာယာဆိုသည်မှာ လွန်စွာမှဆန်ကြယ် ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ဖြစ်ပေတော့
သည်။

For more
information
visit
www.fox.com

ကြော်ခင်မုံရယ် ...

မင်းတို့မွေးထားတဲ့ ကြက်လေးဖိုးစိန်ဆိုတာ တစ်ချိန်က သား
မယား၊ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ တာဝန်မကျေခဲ့တဲ့ မင်းရဲခင်ပွန်း လူဆိုး
လူပေကြီး ဖိုးစံမြရယ်ပါ။ ဇနီးမယား သားသမီးတွေနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့
အဝတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း မူးယစ်ပျော်ပါ။ အသောက်အစားတွေ
နဲ့သာအချိန်ကုန်ရင်း ဇနီးမယားကိုမငဲ့၊ သားသမီးတွေကိုမငဲ့ အတ္တ
ကြီးမားခဲ့တဲ့ငါ ခုကောင်းကောင်း နောင်တရနေပါပြီကွာ။ အင်း ...
အိပေမဲ့ ငါရခဲ့တဲ့နောင်တတရားတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှပြုပြင်လို့ မရနိုင်
တော့ဘူး။

ငါ့ကိုယ်တိုင်က အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝကိုကျရောက်ရင်း ခုဆိုရင် ဘဝချင်းကဝေးကွာနေခဲ့ကြပြီ။ အေးလေ ... ဒါတွေဟာ တကယ်တော့ ဘယ်သူ့အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမှ မပါခဲ့ပါဘူး ခင်မို့ရယ်။ အရာအားလုံးဟာ ငါ့အပြစ်တွေရယ်ပါ။

မင်းကတော့ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဘဝသစ်မှာ ချစ်သူသစ်နဲ့ပျော်နေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ငါကတော့ မင်းတို့ကိုကြည့်ရင်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ခံစားကြေကွဲနေရပါတယ် ခင်မို့ရယ်။ သမီးလေး ဖြူပြာနဲ့ မူယာလေးတို့ရယ် ဖေဖေကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်။ တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ အဖေတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခုနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သမီးလေးတို့ရဲ့အပေါ်မှာ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်တွေမကျေပွန်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်အတ္တ၊ ကိုယ့်သာယာမှုတွေကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ရင်း မိသားစုကိုပစ်ထားခဲ့တဲ့ ဖေဖေ။ ခုတော့ လောကကြီးက အဖေ့ကို ဒဏ်ခတ်ထားပြီ သမီးတို့ရေ ...။

ခု ဖေဖေဟာ တစ်ချိန်က လူဆိုးလူပေကြီးဖိုးစံမြဲဆိုတာ သမီးလေးတွေနဲ့ခင်မို့ကို ပြောပြချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ဘဝက သမီးတို့နဲ့ ဘဝချင်းမတူတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ဘဝနဲ့မို့ ဖေဖေပြောပြလို့မရဘူး။ အတီတေ အတိတ်တစ်ခုကပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုတွေ ဒီဘဝမှာ အပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းလို့ ကျင်လည်ရသော ဘဝဘဝတွေမှာ သမီးတို့နဲ့ ဖေဖေ ဘဝတစ်ခုမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်လေ ...။

။ [ကြက်ကလေး စိုးစိန်]

ဤအကြောင်း အဖြစ်ပျက်လေးများသည် စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်။ တကယ်ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုစီဖြစ်၏။ လူ့ဘောင်လောကဟူသည် တွေ့ပြားဆန်းကြယ်မှုများနှင့် ပြည့်

နက်နေ၏။ မိတ်ကူးယဉ်ထက်သာလွန်သော အဖြစ်ပျက်များစွာရှိသည်။
တကယ်ဖြစ်ပျက် တည်ရှိနေသည်ဖြစ်၏။

နက်နဲဆန်းကြယ်မှုများ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို လောက
အတွင်းသို့ချပြရင်း ဘဝမှာသင်ခန်းစာယူစရာ၊ အတုယူစရာ၊ ဂန္ထီရ
စာပေများကို ရေးသားနေသည့်မိမိအား မိတ်ဆွေတစ်ဦးမှ ဆန်းကြယ်
သော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို တစ်နေ့တွင် ပြောပြ၍လာလေသည်။
ထိုအဖြစ်အပျက်လေးများမှာ ဆန်းကြယ်နေ၏။ ထိုမိတ်ဆွေပြောကြား
ခဲ့သည့်အတိုင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် သီကုံးဖွဲ့နွဲ့ရသည်ရှိသော် ဤသို့
ဖြစ်တော့၏။

လေးအိမ်စုဆိုသော ရပ်ကွက်လေးက ရန်ကုန်မြို့ပြကြီး
ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုတွင်ရှိသည်။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဟု ဆိုနိုင်
ရ၏။

မြို့စွန့်မြို့ဖျား ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုရယ်ဖို့ သာမန်ကုသ
အလုပ်သမားထုက များသည်။ နေ့စဉ် ပိုးသောက်ချိန်တွင် ရပ်ကွက်
အသီးသီးမှ ငှက်များကဲ့သို့ ပျံသန်းထွက်ခွာကြရင်း သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်
အတွက် ဝမ်းပီးဖြည့်ဆည်းကြရသည်။ ညဗိုးချုပ်တေ၊ တဖြုတ်ဖြုတ်
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြရင်း တိတ်ဆိတ်သွားသော ရပ်ကွက်လေး
ပြန်လည်လှုပ်ရှား အသက်ဝင်လာ၏။

ဤပုံရိပ်များသည် လေးအိမ်စုရပ်ကွက်လေး၏ နေ့တစ်နေ့
မြင်ကွင်းများဖြစ်၏။ ထိုလေးအိမ်စုရပ်ကွက်လေးတွင် ဖိုးစံမြတ်ဦးသားစု
နေကြ၏။ ဖိုးစံမြတ်ဦး တာတူးသစ်စက်လေးတွင် အလုပ်လုပ်သလို
ခင်မုံမှာ တောကြက်ဘဲများကိုကောက်ရင်း အနီးအနားရှိ ရွှေတလေး
ဈေးတွင် ရောင်းချ၏။

အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည် ဆေးမင်ရည်စုပ်ထိုး ဤသုံးမျိုး
ချက်မပိုင်ရင် နောက်ပြင်ရန်ခက်သည့်အမျိုး၊ ဟူသောစကားအရ ခင်မုံ၊
ဖိုးစံမြတ်ကို လက်ထပ်မည်လုပ်တော့ မိဘများကသဘောမတူကြ။ ဤသို့
မတူရခြင်းသည်ကလည်း ခိုင်မာသောအကြောင်းပြချက်များ ရှိလေ၏။

ဖိုးစံမြတ်သည် အသောက်အစားအနည်းအပါးရှိသလို အလောင်း
အစားကိစ္စများကိုလည်း ဝါသနာထုံလေသည်။ တကိုယ်ရေတကာယ
ဘဝ၌ပင် လက်ကြောမတင်။ အပေါင်းအသင်းတစ်စုနှင့် သွားလာအချိန်
ဖြုန်းနေသူတစ်ယောက်ရယ်မို့ ခင်မုံမိဘများဖြစ်ကြလေသည့် ဦးဘထုံ
ဒေါ်သင်းအုံတို့က တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးခင်မုံနှင့် သဘောမတူ
ရခြင်းဖြစ်လေ၏။

သို့သော် အထက်တွင်ဆိုခဲ့လေသည်အတိုင်း ဖူးစာဟူသော
အကြောင်းတစ်ခုကပါလာသည်မို့ ပြင်ရန်ခက်သော ဘဝအိမ်ထောင်မှု
တစ်ခုသည် ဘဝတစ်ခုကုန်ဆုံးသည်အထိ မုန်တိုင်းအဖြာဖြာ ကျရောက်
ခဲ့၏။

ဖိုးစံမြတ်ခင်မုံတို့ အိမ်ထောင်ကျတော့ ဤလေးအိမ်စုရပ်ကွက်
တွင်မဟုတ် ကျေးလက်နယ်တစ်ခုတွင်သာ ဖြစ်၏။ နှစ်ဖက်မိဘများ၏
ကေားများကိုသွေဖယ်၍ အချစ်နယ်မှာလှော်ခဲ့ကြသော လှေလေးတစ်
စင်းက ဘဝတစ်ခုကို ကိုယ်တူကိုယ်ထ တည်ဆောက်မည်ဟူသော အတွေး

၁၆၂ * ယ်းအောင်ကျော်

ဖြင့် ဝိုးစံမြနဲ့ခင်မဲ့တို့ အရဲစွန့်ကာ ဖြိုဖြသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။
ဤမှ ...

လေးအိမ်စုရပ်ကွက်လေးတွင် အခန်းလေးတစ်ခုကို ငှားကာ
နေထိုင်၏။ အိမ်ထောင်သက် (၅)နှစ်တိတိကြာသောကာလတွင် သမီး
လေးနှစ်ယောက်ပွားစည်းမိ၏။ ဖြူဖြာနှင့်မူယာတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

လကုန်သောရက်တစ်ရက်ဖြစ်လေသည်မို့ သစ်စက်လုပ်သား
များက လခထုတ်ကြ၏။ ခင်မုံဈေးရောင်းရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေခဲ့မိ
သည်။

“အင်း... ဒီနေ့ ကိုစံမြ ဧစောစောပြန်လာရင်ကောင်းမယ်”

ခင်မုံတစ်ယောက် ဈေးရောင်းသည်ဟူသာ ဆိုသော်လည်း
အကြွေးနယ်မှာ သံသရာလည်နေ၏။ ဈေးသည်ဟူသည် မမြတ်၍မဟုတ်
မိ။ မြတ်ပါ၏။ သို့သော် ဈေးရောင်းဈေးဝယ် မကျွမ်းကျင်သော ခင်မုံ
တစ်ယောက်မှာတော့ အူစိုရုံ၊ စားရုံမှတစ်ပါး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြွေး
အလည်း လည်ပင်းသို့နှစ်နှစ်လာ၏။

ဒါကို ကိုစံမြမသိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခင်မုံသိအောင် ပြောကြည့်
ဘူးတစ်။

“ကိုစံမြ ကျုပ်တို့မှာ ကြွေးတွေကဝိုင်းနေပြီတော့။ ရှင့်လခ
လေးလည်း ပေးနိုင်သမျှ ပေးနိုင်အောင်လုပ်ဦး”

“ဟဲ့ ... ခင်မုံ နင့်ဘာစကားပြောတာလဲ။ နင့်လည်း ကြက်
ဘဲရောင်းနေတာပဲ ဘယ်ကကြွေးက တင်ပြန်တုန်း”

“ဘယ်ကတင်ရမှာလဲတော်။ ကျုပ်ဈေးရောင်းနေတယ်ဆိုပေ
မယ့် တူတူတန်တန်မြတ်တာမှ မဟုတ်ပဲ။ စားတာသောက်တာတွေထဲ
ဝင်တာပေါ့”

“အေး ... နင့်ဘာသာ ကြွေးမကလို့ တင်ချင်တဲ့ဟာတင်
ငါ့လခ ဘယ်တော့မှမမျှော်နဲ့။ ငါက လူပျိုလူလွတ်ဘဝကတည်းက နေ
ချင်သလို နေလာခဲ့တဲ့ကောင်”

“အေး ... လူပျိုဘဝက နေချင်သလို နေလာခဲ့ပေမယ့် ခု
ရှင်က လူပျိုမဟုတ်တော့ဘူး ကိုစံမြ၊ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီ။ ငြိ
တော့ရှင့်မှာ သမီးလေးတောင်(၂)ယောက်မွေးပြီးပြီ။

အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုတဲ့စိတ်လေး နည်းနည်းမွေးပါဦး။ သူများ
သားသမီးကိုယူထားရင် ရှင်တာဝန်ကျေဖို့စဉ်းစားဦး”

“ဘာကွ ... ခင်မုံ၊ မင့်စကားက ရင့်သီးလှချည်လား။ တာဝန်
မကျေတော့ မင်းကဘာလုပ်ချင်လဲပြော”

“ဘုန်း ...”

စကားအဆုံး အသံတစ်ခုက ထွက်၍သွားသည်။

ကိုစံမြ ခင်မုံအားထ၍ ကန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မုံ

ထိုင်နေရာမှလွင့်ကျသွား၏။

“ရှင် ... ရှင် လူကမွေးတာလား။ တိရိစ္ဆာန်က မွေးတာလား။ လူကမွေးရင် လူလိုလုပ် ကို ... ကိုစံပြ”

“ကဲဟာ ... ငါ့မိဘတွေကို ဖော်ကားချင်တဲ့ကောင်မ”

“ဘုန်း ... ဖျန်း ... ဂလွမ်း ...”

“အမလေး ... သေပါပြီတော်”

“လာ ... လာကြပါဦးရှင်။ ဒီမှာ အဖေရယ် အမေ့ကိုသတ်နေလို့ ...”

သမီးနှစ်ယောက်၏အော်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဝုန်း”

“ဘုန်း”

“ဖျန်း”

ဆူညံသံများ ရှုပ်ယှက်ခတ်၍သွား၏။ အိမ်နီးချင်းများရောက်လာကြ၏။

“စံမြဲကလည်းကွာ ဘာလို့လက်ပါရတာလဲ။ ပြေပြေလည်လည် စကားနဲ့ ပြောကြ၊ ဆိုကြပေါ့”

“မရဘူးဗျ၊ ဒီကောင်မက စကားနဲ့ပြောလို့မရဘူး။ လက်ပါရတာ။ နောက်တစ်ခါဆို အသေပဲမှတ်”

“သေအောင် ... သတ် ... သတ်၊ ခုပဲသတ် ... ကိုစံပြ။ အရှင်သေသွားရင် ဝင်္ကျီတံဖြီ”

“ကဲ ... ကဲ ... နှစ်ယောက်လုံး တော်ပြီ၊ တော်ပြီ”

အနီးအပါးလူများ၏ ဖြန်ဖြေမှုဖြင့် ရန်ပွဲမှာ ပြီး၍သွား၏။ အိမ်ပြန်ထိုးနှက်ရိုက်ပုတ်မှုများကို ခင်ပွဲတစ်ယောက် (၃) (၄)ရက် ဆက်ကြာသည်အထိ ဆေးကုရ၏။ ဤအကြောင်းတွေ့တော ခင်ပွဲ

ဝါဒဖြင့်မှပျက်ရည်တို့ တသွင်သွင်စီးကျလာလေ၏။ သို့သော် အားကိုးမရလေသော ဝင်ပွန်း၏အဖြစ်ကို သိနေသော်လည်း အိပ်မက်တမျှ ထောက်ချင့်၍ မချင့်မရဲစိတ်ဖြင့် မျှော်ခွဲမိ၏။

မမျှော်ရန်မဖြစ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ခင်ပွဲမှာ နေ့တိုးလတိုး အမျိုးမျိုးနှင့်ကြာတော့ သွေးတိုးဟူသော ရောဂါတစ်ခုသည်ပင် အဆစ်တိုးရင်း ရရှိနေလေပြီဖြစ်လေသည်။

“အင်း ... ကိုစံမြ ဒီနေ့လာထုတ်ရက်ပဲ။ သူ့လခလေးအိမ်ပါလာရင်ကောင်းမယ်”

မျှော်မိပေမယ့် အချိန်သာကုန် မောင်ပုံစောင်းမတတ်ဟူသော ကောင်းပုံကဲ့သို့ နေညို၍ မိုးပင်သောက်ကာ သွားလေ၏။ ကိုစံမြတစ်ယောက်မှာတော့ လုံးဝပေါ်မလာ။ ထိုအချိန်တွင် ကိုစံမြတစ်ယောက်မှာ လစာထုတ်ရင်း မိမိနှင့်အတူ သစ်စက်လုပ်သားများဖြစ်ကြသည့် မြမောင်၊ ပေတိုး၊ ဆိုးပေတို့နှင့်အတူ သစ်စက်နားရှိ ကိုကြည်ထိုအရက်ဆိုင်တွင် ဆရက်မင်းစည်းစိမ်ရစ်နေကြ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ဆိုးပေ တော်ပလား။ နောက်တစ်လုံး ယူဦးလေကွာ ... ချ ... ချ ...”

“အို တော်ပြီ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဆိုးပေရာ မင်းနှယ် အချွဲမပြေလိုက်တာကွာ ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အရက်လေးမပြုညစ်ကျယ်သောက်ပြီး မူးရတယ်လို့”

“ဘာလဲ ... ကိုစံမြက ကျုပ်ကိုစိန်ခေါ်တာလား။ ရတနာတစ်လုံးထပ်ချချာ”

“ဟေ့ ... နောက်တစ်လုံးပေးဦးကွာ”

ထို့နောက် ...

တစ်လုံး ...

နှစ်လုံး ...

သုံးလုံး ...

လေးလုံး

ခေါင်းတွေကထူမရ၊ ခြေထောက်တွေကရွေ့မရ တပြေးပြေး

အချိန်ကုန်လာ၏။ ထိုအခါ ကိုကြည်တိုး ဝတ္တရားအရ နှင်ရတော့၏။

“ကိုစံမြတို့ တော်ကြတော့။ များလည်း များနေကြပြီဗျာ။ ကျုပ်

လည်း ဆိုင်ပိတ်တော့မယ်”

ဤသည်တွင်တော့ ...

အမှောင်စမ်း၍ လာလမ်းများကို ဦးတည်ကြ၏။ သို့သော်

အိမ်ဆီကိုတော့ မဟုတ်လေကြ။ ထိုမှ ...

မြမောင်က စကားတစ်ခွန်းဆိုလာလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဘယ်ကိုပြန်ကြမလဲ”

“အေး ... အိမ်ပြန်လို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ။ အချိန်မရှိ

တော့ဘူး”

“အေး ... ဒါဆိုရင် ငါတို့ရပ်ကွက်လိုက်ခဲ့ကွာ။ တို့ရပ်ကွက်

အသုဘအိမ်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဖဲရိုက်ကြမယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

မကောင်းမှုဟူသည် ကြာကြာမစည်းရုံးလိုက်ရ၊ အားလုံး

ဘောတူညီသွားကြ၏။ ထို့နောက် မြမောင်မှဦးဆောင်၍ မသာအိမ်

သို့ ချီတက်သည်။

ထိုည ...

ဖိုးစံမြတို့တစ်သိုက် မသာအိမ်တွင် ဖိုးလင်းသွားသည်။ ပါလာ
သမျှလခအားလုံးမှာလည်း ပြောင်၍သွားတော့၏။ မနက်ဖိုးလင်းလေ
တော့ မိမိတို့အလုပ်ရှိရာ သစ်စက်ဝိုင်းလေးသို့ လေးတွဲသောခြေလှမ်း
များကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်ဆင်းရပြန်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်လေတော့မှ ကိုစံမြတစ်ယောက် အိမ်သို့
ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ခင်ပွဲတစ်ယောက် ကိုစံမြအခြေအနေကိုကြည့်၍
သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှလည်းမမေးလေတော့။ သို့သော်လည်း
မရဲသော်လည်း ကျွဲပြစီးသဘောမျိုးဖြင့်။

“ကိုစံမြ ... လခထုတ်ပြီးပြီလား။ မနေ့တုန်းက ရှင်ဘာလို့
အိမ်ကိုပြန်မလာတာလဲ”

“ထုတ်ပြီးပြီ ... တစ်ပြားမှမရှိတော့ဘူး ကုန်သွားပြီ။ ဘာမှ
မေးမနေနဲ့တော့”

ကိုစံမြဲရေပိတ်စကားတစ်ခုက ခင်ပွဲဆက်မည့်စကားများကို အလုံးစုံပိတ်၍သွား၏။ ခင်ပွဲမသိ၍တော့ မဟုတ်ပါ။ သိပါ၏။ သို့သော် လင်ယောက်ျား၏လစာကို စားရလိုစားရငြား မျှော်ကြည့်ခြင်းသာဖြစ် လေ၏။

တစ်ဆက်တည်း ပိပိ၏မိုက်ပဲစွာ ဤကိုစံမြဲဟူသော လူတစ် ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့မိသော အပြစ်များကိုလည်း ပြန်၍တွေးလိုက် ပိ၏။

“ဪ... ဒါကြောင့်လည်း ငါ့မိဘတွေက နောင်ရေးကို တွေးပြီး ငါ့ကို ကိုစံမြဲနဲ့ သဘောမတူခဲ့တာပဲ။ အရာအားလုံးဟာ ငါ့ အပြစ်တွေပါပဲလေ”

ဤသို့ဖြင့် သမီးလေးနှစ်ယောက်ပင် ကူဖော်လောင်ဖက်ရစ ပြုလာ၏။

နေ့စဉ် ရွှေတလေးဈေးတွင် သားအမိ(၃)ယောက် ကြက်ဘဲ လေးများကို ရောင်းချကြရ၏။ ကိုစံမြဲတစ်ယောက်မှာတော့မူ အိမ်သို့ ပြန်တစ်လှည့်၊ လာတစ်ခါနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းရင်း သူလုပ်ကိုင်သမျှ လစာဆိုသည်မှာလည်း သူ့သောက်စား။ သုံးဖြုန်း၍သာ ကုန်လေ၏။ မိသားစုဘဝတစ်ခုကိုတော့ ခင်ပွဲ၏ဦးဆောင်မှုဖြင့်သာ ခရီးဆက်နေရ လေသည်။

ဤသို့စားဝတ်နေရေးကို မဖြည့်ဆည်းပေးသော်လည်း သောက ဒုက္ခဟူသမျှကိုတော့ အမျိုးမျိုးပေးတတ်သူမှာ ကိုစံမြဲတစ်ယောက်ဖြစ် ၏။ လခကုန်လေလျှင် ကိုကြည်တိုးဆိုင်မှာ အကြွေးသောက်သည်။

အလုပ်အကိုင်ရှိလေသူမို့လည်း ကိုစံမြဲကို အရက်ကြွေးပေး မည့်သူတွေက မရှား။ ကြွေးပေးသူနှင့်ကြွေးယူသူသည် အပေးအယူ

တည့်နေစဉ်က ခင်မုံ့ခများမသိရ။ အဆင်မပြေ အကြွေးတွေများလာ သည့်အခါ ပြဿနာကအိမ်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

“ဟဲ့... ခင်မုံ့၊ နင့်ယောက်ျားစံမြ ငါ့အရက်ကြွေးတွေ မဆပ် တာ (၂)လရှိပြီ။ ညည်း အဲဒါ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ကျွန်မရှင်းရအောင် ကျွန်မမှ ဘာမှမသိပဲအစ်မရာ”

“ဟဲ့... ညည်းမသိလို့ မရဘူးလေ။ စံမြက နင့်ယောက်ျား ဟဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မယောက်ျားဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့ သူ့ လုပ်စာ စားရတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့သားအမိ ကျွန်မတို့ဖာသာ ရှာစားနေရတာ။ ဒါကြောင့် သူ့ကြွေးလဲမဆပ်နိုင်ဘူး”

“အောင်မာ... ကောင်မက ကြက်သည်ပီပီ တိရစ္ဆာန်စကား ပြောနဲ့”

“အမယ် ကျွန်မကို တိရစ္ဆာန်နဲ့နှိုင်းတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်... နှိုင်းတယ်။ နင်က တိရစ္ဆာန်ထက်တောင် ဆိုးသေး”

“ကဲဟာ... ရိုင်းတဲ့မိန်းမကြီး”

“ဖျန်း... ဖျန်း... ဖျန်း”

“ဝုန်း... ဒုန်း... ဒိုင်း”

“ဟဲ့... ဟဲ့... သတ်ကုန်ပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး။ ဆွဲကြပါဦးဟဲ့၊ အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးစပ်တွင် ခင်မုံ့နှင့် ကိုကြည်တိုးပိန်းမ ဒေါ်မယ်သွဲ့တို့ နှစ်ယောက် နုပန်းလုံးကာနေလေတော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများ လာရောက်ဖျော်ဖြေကြရ၏။ ဒေါ်မယ်သွဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားမှုဖြင့် ရဲစခန်းကိုတိုင်သည်။ ခင်မုံ့

၁၇၂ * မင်းအောင်ကျော်

အချုပ်တွင် (၁)ပတ်နေခဲ့ရ၏။ ကိုစံမြတစ်ယောက်မှာတော့မူ မိမိကိစ္စ
မဟုတ်လေသည်နည်း အချိန်မှန်မှန်မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာ၍ ပြန်လာ
လျှင်လည်း ယစ်ရွှေရည်လေးတမြေ ယစ်လာတတ်ပြန်လေသည်။

“အမေရယ် သမီးအလုပ်ထွက်လုပ်တော့မယ်။ အမေလည်း
ရေးမရောင်းပါနဲ့တော့”

ပြောလာသူမှာ သမီးကြီး ဖြူဖြူဖြစ်လေ၏။

“အလုပ်တော့ ထွက်မလုပ်ပါနဲ့သမီးရယ်။ ခုလည်း သမီးတို့
အမေ့ကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေကြတာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့အမေရယ်။ ဒါပေမယ့် အမေ့ကြည့်ရတာ
အဖားဖားနဲ့လုပ်နေရင်း အဆင်မပြေဖြစ်နေတယ်”

“သမီးက ဘာအလုပ်လုပ်မှာမို့လဲ”

“အင်း... သမီးတို့က ပညာအခြေခံမရှိလို့ ပညာခွဲအသက် မပေးနိုင်ပေမယ့် သမီးတို့ရပ်ကွက်အနားမှာရှိတဲ့ စက်ရုံလေးတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်မယ်”

ဒီလိုနဲ့ ဖြူပြာတစ်ယောက် အိမ်တွင်းမှုစက်မှုလုပ်ငန်းလေး တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ လစာပင် (၃)သောင်းခန့်မျှရ၏။ သမီး ငယ်မူယာကတော့ ချက်ရေးပြတ်ရေးနှင့် အမေဖြစ်သူခင်မုံအား ဈေးကူ ရောင်းရင်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရလေသည်။

ဒီနေ့ ရွှေတလေးဈေးက ခင်မုံနဲ့မူယာတို့သားအမိနှစ်ယောက် ဈေးသိမ်းပြန်လာကြရင်း မူယာမှာ ထမင်းချက်ပြုတ်ရန် စီစဉ်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရဲသားတစ်ဦး အိမ်သို့ဝင်လာ၏။

“ဒါ ဒေါ်ခင်မုံတို့ အိမ်ပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

“ခင်ဗျားယောက်ျား ကိုစံမြဲ ဖဲဝိုင်းတစ်ခုမှာမိလို့ ကျုပ်တို့ ရဲစခန်းရောက်နေပါတယ်။ အဲဒါ လာအကြောင်းကြားတာပါ။ အာမခံရ ဖို့လည်း လူ(၂)ဦးခေါ်လာခဲ့ပါ”

“ရဲသားကြီးတို့ရယ် ကျွန်မတို့မှာ တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စားနေ ရတဲ့ မိန်းမသားတွေပါ။ ပြီးတော့ အာမခံခေါ်ဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စကလည်း ကျွန်မ တို့လိုဆင်းရဲတဲ့သူတွေကို ဘယ်သူက အာမခံကူညီပေးပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ကိုစံမြဲဆိုတဲ့ ကျွန်မယောက်ျားကလည်း သားသမီးသားမယားတွေကို ရှာမကျွေးတဲ့အပြင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးနေတဲ့သူပါရှင်။ သူ့အပြစ်နဲ့သူ သာ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြပါ”

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်တို့က တရားခံရဲ့ဆန္ဒအရ လာ ပြီးအကြောင်းကြားပေးရတာပါပဲ”

ငါ့လေ့ငါထို၊ ပဲခူးရောက်ရောက်ဟူသောထုံးဖြင့် ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ် နေချင်သလိုနေလာခဲ့သော ကိုစံမြတစ်ယောက် ပြဿနာတက်လာ ပြီဆိုလျှင် ဇနီးမယား။ သားသမီးများဆီသို့ သတိရ၍လာ၏။ ဇနီးမယား သားသမီးများမှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဒုက္ခမျိုးစုံပေးနေလေ သော ခင်ပွန်းနှင့်အဖေလုပ်သူအပေါ် ကြာတော့မမှန်းသော်လည်း နာ ကြည်းလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“အင်း ... ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် ... ဒင်းကို ပစ် ထားလိုက်မယ်”

ထိုအမှုကိုစွဲဖြင့် စံမြတစ်ယောက် ထောင်(၁)နှစ်တိတိကျ၍ သွား၏။

ထိုအခါ မိမိတာဝန်မကျေသော အမှုကိုမမြင်။ မိမိအားပစ် ပယ်ထားလေသော ဇနီးနှင့်သားသမီးများအား စံမြတစ်ယောက် အနာ ကြည်းကြီး နာကြည်းကာ ဒေါသများလည်း တဟုန်းဟုန်းထွက်လေ တော့သည်။

“တော်နေကြဦးပေါ့ ခင်မို့ရယ်။ ငါထောင်ကလွတ်ရင် နင်တို့ သားအမိ စံမြအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရမယ်”

ဒီလိုနဲ့ ကာလရာသီတွေ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ (၁)နှစ်ကျ သောကာလတစ်ခုက ပြက္ခဒိန်တစ်ခုရဲ့ စာမျက်နှာပေါ်မှာ ကုန်ဆုံးသွား သည်။ ထောင်မှပြန်လာသော စံမြတစ်ယောက် အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ မရှိ။ ယခင် မူလသစ်စက်တွင်လည်း အလုပ်ပြန်၍မရတော့ပေ။

ဒေါသအဟုန်ဖြင့် ကြူးဝါးပေါက်ကွဲခဲ့သော်လည်း တကယ်တော့ စံမြမှာ ပြေးစရာမရှိ။ နေစရာအိမ်မရှိ။ လောလောဆယ် စားဖို့ သောက်ဖို့ပင်မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ မယားအိမ်သို့သာ

ရေမြေတစ်ကောင်လို ပြန်လာခဲ့ရသည်။ လေးငါးခြောက်လခန့်ကြာသည် အထိ ခံမြဲခြေငြိမ်နေ၏။ ခြောက်လကျော်သည့်ကာလရောက်လျှင် ဗွေဆိုးညည်ဆိုးများက ဖောက်ပြန်လာပြန်ပါလေသည်။

မိမိနှင့်ပုလင်းတူဗူးဆို့ သောက်စားခဲ့ကြလေသော ဆိုးပေဆိုသူနှင့်ပြန်၍ တွဲဖြစ်လာပြန်လေသည်။ အပေါင်းအသင်းများမှာ လူကောင်းများမဟုတ်လေသည်မို့ အရက်ကိုပြန်သောက်သည်။ ထိုမှမသာ အိမ်ရှိလျှင် ဖဲဝိုင်းဆီသို့ဆက်ကြပြန်လေသည်။ အလုပ်ကိုမူ အလျဉ်းမလုပ်လေတော့ပဲ အရက်သောက်၍အိမ်ပြန်လာလျှင် ခင်မုံအား ခိုတတ်သဲ့တတ်၊ သားသမီးများကို ရှေ့ပူကြမ်းမောင်းတတ်မြဲဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင်တော့ ညအချိန်မတော်ရှိမှ ဆိုးပေတို့အုပ်စုမှတွဲကာ လိုက်ပို့ရင်း ကိုခံမြဲအိမ်သို့ပြန်လာသည်။ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးလာ၏။ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပါလေတော့၏။ နံနက်မိုးသောက်လျှင် နိုး၍လာ၏။ ခင်မုံမှာ ရှေးရောင်းထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေ၏။

- “ဟဲ့ ... ခင်မုံ၊ နင့်ကို ဝမ်းသာစရာ ငါပြောမလို့”
- “ဘာစကားမိုလို့ ကျွပ်ကဝမ်းသာရမှာလဲ”
- “ငါ အလုပ်လုပ်တော့မလို့”
- “ပြောပါဦး။ ရှင့်အလုပ်က ဘာအလုပ်လဲ”
- “ငါ ကိုကြည်တိုးအရက်ဆိုင်မှာ ဝိုင်းကူလုပ်ရမှာလေ”

“ကိုခံမြဲရယ် ... ရှင် သောက်ကောင်းစားကောင်းမဲ့ အလုပ်လုပ်တာ ကျွပ်ကဝမ်းသာစရာလား။ အရင်တုန်းကလည်း ရှင့်လုပ်စာ ကျွပ်မယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ တူတူတန်တန်စားခဲ့ရလို့လား။ ခု အရက်ဆိုင်မှာဆိုတော့ ရှင့်အတွက်ကတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။ စားဖို့

မပူရသလို သောက်ဖို့အတွက်လည်း အဆင့်သင့်ပဲ။ ဒီမှာ ကိုစံမြ ရှင့် လုပ်စာမမျှော်တော့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ။ ရှင့်လည်း ရှင့်တစ်ဝမ်း တစ်ခါ၊ ကြိုက်သလိုနေကြိုက်သလိုစား ကျုပ်ဘဝကတော့ ကျုပ်သမီး လေးနှစ်ယောက်နဲ့ လုပ်ကိုင်စားမယ်။ ရှင့်ကို လုံဝအားမကိုးတော့ဘူး”

ခင်ပွဲစကားများကိုတော့ ကိုစံမြတစ်ယောက် မချေပနိုင်။

“အေးလေ ... ငါအလုပ်လုပ်မဲ့အကြောင်း မင်းသိအောင် ပြောတာပဲ။ ဝမ်းမသာလဲနေပေါ့”

ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆိုသလို ကိုစံမြတစ်ယောက် အတွက် ဘဝသည် နေဝင်ဖို့အစပျိုးခဲ့သည်လား။ (သို့မဟုတ်) ဘဝအဆင် ပြေမှုတစ်ခုကိုပင် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းလားမပြောတတ်သည်။ ကိုကြည်တိုး ဆိုင်တွင် ဝိုင်းကူလုပ်ရင်း ကိုစံမြဘဝက အရက်နဲ့တသားတည်းကျ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်လို့နေလေ၏။

အိမ်သို့ပြန်လာသည်အခါပြန်လာ၍ ကိုကြည်တိုး။ အရက်ဆိုင် သို့ ပြန်သွားသည့်အခါ ပြန်သွားသည်။ ထိုအခါ ခင်ပွဲ ကိုစံမြကိုအကဲ ခတ်မိ၏။ ကိုစံမြမှာ ချောင်းအလွန်အမင်းဆိုး၍ ကျန်းမာရေးမကောင်း တော့ ဖြူပတ်ဖြူလျော် ဖြစ်လာသည်။ ထမင်းဟင်းများကိုလည်း သိပ်၍ မစားမသောက်လေတော့ နောက်ဆုံးအခေါက်တွင် ကိုစံမြတစ်ယောက် ပြန်လာရင်း ကိုကြည်တိုးဆိုင်သို့ပင် ပြန်၍မသွားနိုင်တော့ပဲ ရှိတော့ ၏။

ကျန်းမာရေးမကောင်းလေတော့ ခင်ပွဲအိမ်လေးမှာ ချောင် တုပ်ရင်း၊ မှုံမှုံကုပ်ကုပ်လေးနေတော့၏။ အရက်ကိုလည်း မသောက် နိုင်လေတော့ ခင်ပွဲမှာ ကိုစံမြဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ငယ်လင်ငယ်မယား ဖြစ်လေသည့်အပြင် နှလုံးသားပင်ရှိလေသူမို့ ကျန်းမာရေးမကောင်း

လေသော ကိုစံမြကို အနီးအပါးဆေးခန်းလေးများသို့ ပြသပေး၏။ ဆရာဝန်များက မှတ်ချက်ချကြ၏။ ရင်ထဲက ကလီစာများ မကောင်းတော့၊ အလွန်ဆုံးခံလျှင် (၁)လပဲတဲ့။ ဒီလိုပြောလေတော့ ရင်ထဲဖြိုသိပ်ကြိတ်မှိတ်ငိုရသူက ခင်ပွဲရယ်သာ။

ဪ... နောက်ဆုံးတော့လည်း ကိုယ့်အမိုက် ကိုယ်ခံရစမြဲ မဟုတ်လား။ နံနက်ဈေးမထွက်ခင် ကျန်းမာရေးမကောင်းသူ ကိုစံမြအဖို့ ချက်ပြုတ်ထားခဲ့ပြီး သမီးကြီးဖြူဖြာက စက်ရုံသို့အလုပ်ဆင်းရသလို မိမိနှင့်သမီးငယ်မူယာမှာလည်း ဈေးရောင်းထွက်ရလေသည်။

ကိုစံမြအခြေအနေကတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးသထက် ဆိုးကာလာနေသည်။ သမီးနှင့်ခင်ပွဲတို့က နီးရာဆေးခန်းများသို့ ပြသကြကာ စားလိုသောက်လိုသည့် အစားငှာလေးများကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်၍ ကျွေးမွေးကြ၏။ တစ်နေ့တွင် ...

ကိုစံမြတစ်ယောက် မျှောကာသွား၏။ သားသမီးနှင့်ဇနီးသည်တို့ ဝိုကြွေးကြရ၏။ သို့သော် (၁)ရက်ခန့်ကြာသည်တွင်တော့ ကိုစံမြက သတိပြန်လည်ကာ ရလာ၏။ သို့သော် အပြီးတိုင် ပြန်၍ကောင်းအခြင်းမျိုး မဟုတ်သည်ကိုတော့ ခင်ပွဲရိပ်စားမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုစံမြအခြေအနေသည် မဝေးလှတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေးမိကြ၍ နောက်ဆုံးအချိန် ဘဝကူးကောင်းရန် တရားတိတ်ခွေလေးများဖွင့်ကာ တရားနာစေခိုင်း၏။

“အဖေဘဝမှာ ပြုခဲ့သမျှအလှူဒါနတွေကို အောက်မေ့သတိရပြီး အမျှဝေပါ”

သားသမီးနှင့် ဇနီးမယားများက ပြောခဲ့သာပြောရလေသော်လည်း အစ်ကိုစံမြတစ်ယောက် လူ့ဘဝတွင်ပြုခဲ့သည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ဟူ၍က ခပ်ရှားရှား။ ကောင်းမှုထက် မကောင်းမှုတွေကသာ သာလွန်ခဲ့သည်။ သမီးငယ်မူယာကဆိုလျှင် သူရသည့် ဘုရားစာတရားစာလေးများကိုရွတ်၍ လိုက်ကာဆိုခိုင်းသည်။

“အဖေ သမီးဘုရားစာ ဆိုပေးမယ်နော်၊ အဖေက နောက်က လိုက်ပြီးဆို”

“ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိပါဘုရား”

“ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိပါဘုရား”

“သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိပါဘုရား”

တစ်ခါတွင် မူယာလေးမှ ဤသို့ဆိုပြနေပြီး ကိုစံမြမှနောက်က လိုက်ကာဆိုနေ၏။ သို့သော် သတိမှာ ရှိတစ်ခါပျောက်တစ်လှည့်နှင့် အသိစိတ်များမှာလည်း ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ...

အာရုံတက်ရန်နီးလေပြီမို့ ခင်ပွဲတို့အိပ်အောက်တွင် လျှောက်ထားသောကြက်များထဲမှ ကြက်ဖတစ်ကောင်က ထ၍တွန်လိုက်သည်။

“အော် ... အီး ... အီး ... အွတ်”

“ဖလပ် ... ဖလပ် ... ဖလပ်”

ထိုကြက်တွန်သံသည်။ စောသုံးတန်ဆိုက်နေသည့် ကိုစံမြ

အကြားအာရုံထဲသို့ ဝင်သွား၏။ သမီးဖြစ်သူ မူယာလေးတိုင်ပေးနေသောစကားများကို လိုက်ဆိုနေရာမှ ကိုစံမြအသံ ရပ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် မူယာ နာမည်ကိုခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဖေ ... အဖေ ... သမီးဆိုတာကိုလိုက်ဆိုလေ။ ဘာလို့ရပ်သွားတာလဲ”

ထိုမှ ကိုစံမြ အသိဝင်လာပြန်လေ၏။

“ဟင် ... အေး ... အေး ...”

ကိုစံမြ ဘုရားစာဆိုရန် ပါးစပ်ကို အားယူ၍ပွင့်၏။ တုန်တုန် ဖိနိ ဖြစ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုတို့က ပွင့်လာသည်။ အသံပင်ထွက်၍ လာ၏။ သို့သော် ကိုစံမြဆိုလိုက်လေသည်မှာ မူယာတိုင်ပေးနေသော တရားစာသားမဟုတ်။

“အောက် ... အိ ... အီး ... အွတ်ပါ ဘုရား”

“ဖလပ် ... ဖလပ် ... ဖလပ်ပါဘုရား”

ကိုစံမြ၏အသံကြောင့် မူယာမှာမျက်လုံးများပင် ပြူး၍သွား၏။

“ဟင် ... အဖေ ... အဖေ ဘာတွေဆိုနေတာလဲ အဲဒီလိုဆိုရဘူးလေ။ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိပါဘုရားလို့ ဆိုရတယ်အဖေရဲ့”

သို့သော် မူယာအား ကိုစံမြတစ်ယောက် စကားမပြန်နိုင်ပါလေတော့ အသက်ရှူနှုန်းက တဖြေးဖြေး နှေး၍လာသည်။ သွေးပေါင်များကျလာ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာလေတော့ ကိုစံမြတစ်ယောက် ငြိမ်သက်၍သွားရင်း ဘဝတစ်ပါးသို့ ကွယ်လွန်သွားလေတော့သည်။

ကိုစံမြမရှိလေတော့သည့်နောက် ခင်မှုတို့သားအမိသုံးယောက်
သည်လည်း တက်ညီလက်ညီ အလုပ်လေးများကိုလုပ်ကိုင်ကြရင်း အ
သောကတို့သည် တစ်စတစ်စ ကင်းရှ်လာတော့၏။

တကယ်တော့လည်း ခင်မှုဘဝသည် ကိုစံမြတစ်ယောက်
မတိမ်းပါးခင်ကတည်းက တဖားဖားနဲ့ လင်ယောက်ျားရှိနေပါလျှင်
မှဆိုမတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ရသည်မှာ ခင်မှုသာအသိဆုံး ဖြစ်လေသည်။
ဆိုလွန်းပေလွန်းလေသော လင်ယောက်ျားမို့ ဒေါသဖြင့်ပြောဆိုရတ
သော်လည်း တကယ်တမ်းတိမ်းပါးသွားပြန်တော့ ခင်မှုတစ်ယောက်လွှမ်း
သလိုတော့ဖြစ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုပါလျှင် သားသမီးနှစ်ယောက်
ရလာသည်အထိ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ရသောကြောင့်ပင်လျှင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဘယ်လိုသတိရရ ဘာကိုလွမ်းလွမ်း လွမ်းတာ၌ရင်
နာတာနဲ့ဖြေဟူသောစကားအရ ကိုစံမြကိုလွမ်းတမိသည့် စိတ်များလည်း
ကိုစံမြပြုမူခဲ့သည့် ရက်စက်မှုများကို တွေးတောလိုက်ပါက ချက်ချင်း
ဘယ်သို့ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်မသိ။ ကိုစံမြမရှိတော့သည့်နောက်တွင်
ခင်ပွဲအိမ်ထောင်ရက်သားဟူ၍မပြု။ သားသမီးလေးများ၏ မျက်နှာများ
ကို ထောက်ထားရမည်ဖြစ်လေသည်။

သမီးလေးများမှာ အရွယ်မရောက်တစ်ရောက် ဖြစ်၏။ မိမိ
အိမ်ထောင်ရက်သားပြုလိုက်ပါက ပထွေးဟူသောဘဝတစ်ခုမှာ သမီး
လေးနှစ်ယောက်၏မျက်နှာသည် သိမ်ငယ်ရတော့မည်။ တာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုစံမြနေရာတွင် လစ်ဟာသွားသော ကွက်လပ်လေးအတွက် သမီး
နှစ်ယောက်ကိုအစားထိုးရင်း အပူမီးကိုမပျိုးပဲနေခဲ့၏။

ဤလိုဆိုပြန်တော့ ခက်ပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျ ဘဝကပဲ
တော်တာလား။ လောကကြီးကပဲခက်တာလား။ ဒါတော့ ခင်ပွဲဉာဏ်မမှီ၍
ခင်ခွဲတတ်။ ယောက်ျားဟူ၍တစ်စုံတစ်ဦးမှမရှိသော မိမိတို့မိသားစုကို
အမျိုးမျိုးစော်ကား။ အကဲစမ်းချင်လာကြပြန်လေသည်။

အထူးသဖြင့် မိမိအားဖြစ်၏။

“မှဆိုးမ ပူပူခွေးခွေးလေးကွ”

“လိုက်ပွဲ (၂)ပွဲတောင် အဆစ်ပါတယ်။ လိုက်ပွဲလေးတွေက
သည်း ဟင်း ... ဟင်း ... သွားရေယိုစရာလေးတွေ”

စသည်စသည် နားမသတိစရာစကားလုံးတွေနဲ့ ပုရိသအသွယ်
သည်ရဲ့ ဖော်ကားရိုင်းပြမှုတွေက ခင်ပွဲတို့မိသားစုနားမှာ ပြည့်ရုံမက
ထို့တောင်ကျနေရဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သမီးနှစ်ယောက်ကို
ထို့တော့ကားတောက်၍ ကြည့်မိ၏။

“ဟဲ့... သမီးကြီးဖြူဖြူနဲ့ သမီးငယ်မူယာလေးတို့ရယ်၊ ညည်းတို့မှာ ရည်စားသနာတွေဘာတွေရှိရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုကြကွယ်။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကြောင်မရှိရင် ကြွက်တောင်မလေးစားသလို အပေတို့အိမ်မှာလည်း မိန်းခလေးတွေချည်းမို့ ဘယ်ယောက်ျားကမှ မလေးစားချင်ကြဘူး”

“သမီးတော့ ဘယ်တော့မှအိမ်ထောင်မပြုဘူး။ မမကြီးတော့ မသိဘူး”

“ဟဲ့ ... အငယ်မ ညည်းဘာစကားပြောတာလဲ။ ငါက ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ အမေနဲ့တစ်သက်လုံးနေမှာ။ အမေမရှိတော့ ရင်လည်း ယောက်ျားမယူဘူး ရိပ်သာသွားနေမယ်”

“ဟင်း ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ အပြောကြီးသပ ငှက်ပျောသီးမရယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ကြတော်ကြ။ အမေကလည်း စကားအဖြစ်ပြောတာပါကွယ်။ တကယ်တော့ အမေ့သမီးလေးတွေကို အနှလုံးသားထဲက ဘယ်ခွဲပျံ့မလဲ”

မည်သို့ပြောပြော၊ မည်သို့ဆိုဆို ...

ကံကြမ္မာဟူသည်က အပြတ်ပြော၍မရ။ ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်နိုင်သည့် အတတ်ပညာရှင်ဟူ၍ မရှိသေးပေ။ ခင်ပွဲတို့မိသားစုဘဝလေးသည်ကတော့ ဤမျှအထိ လှပသာယာနေတုန်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

ကိုစံမြဆုံးပါးခဲ့သည်မှာ ဘာလိုလိုနဲ့ (၅)နှစ်တိတိရှိခဲ့လေပြီ
ဖြစ်လေသည်။

“ပျောက်သောသူရှာရင်တွေ့ သေသောသူကြွာရင်မေ့”

ဟူသောစကားအတိုင်း စားဝတ်နေမှုဟူသော ဘဝသံသရာ
ကြောတွင် လှုပ်ရှားကျင်လည်ရှုန်းကန်ရင်း ကိုစံမြဟူသော လူတစ်ယောက်
ကို မေ့ပျောက်စပြုလာ၏။ တစ်ခါတစ်ခါကြုံကြိုက်၍ အကြောင်းရှိလေ
သည့်အခါမှသာ သတိရမိကြသည်။

နွေ (၅) နွေ ...။

မိုး (၅) မိုး ...။

ဆောင်း (၅) ဆောင်း ...။

တိတိကုန်လွန်ခဲ့သော ကာလရက်များနောက်ပိုင်းတွင် ခင်မုံဘဝထဲသို့ သံမောင်ဟူသော သံယောဇဉ်ကြီးမျှင်တစ်ခုက အမှတ်မထင်တိုးဝင်ရစ်ပတ်ကာ လာပြန်လေ၏။ သံမောင်မှာ ခင်မုံတို့နေသည့် လေးအိမ်စုရပ်ကွက်လေးမှပင် ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ခင်မုံဈေးရောင်းရာ ရွှေတလေးဈေးသို့ နေ့စဉ်လိုက်ပို့ပေးနေသူ ဆိုက္ကားသမားတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

သံမောင်မှာ ခင်မုံကို မုဆိုးမလေးတစ်ဦးအဖြစ် သိထားပြီး သားဖြစ်လေသည်။ သို့သော် မုဆိုးမဘဝနှင့် ရုန်းကန်နေရသောအဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်မိလေ၏။ မေတ္တာဟူသည်ကား ခက်ချေသည်။

တစ်ဦးက မေတ္တာရှိပါသည်ဆိုလေတော့ တစ်ဦးကလည်း မမှန်။ အပြုံးဖြင့်ဆက်ဆံရင်း မေတ္တာဖြင့်လက်ခံခဲ့သည်။ ဤအဖြစ်အပျက်လေးများသည်ကလည်း မူယာတစ်ယောက် အမေနှင့်အတူ ဝိုင်းကူနေရာမှ အလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဤမှ ခင်မုံတစ်ယောက် ဒုတိယအချစ် စတင်ခွင့်ရခဲ့ကြ၏။ အစဦးတွင် ခင်မုံအိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် မိမိ၏သမီးလေးများ မိမိအပါးက အသီးသီးခွာခွာကြွလျှင် အားကိုးအားထားရာသည်မရှိ ဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ပင်လဲပြုခဲ့သောဘဝကို အသစ်တစ်ပင်ထူရန် စိတ်ကူးတို့စခဲ့၏။

“သမီးလေးတို့ မေမေအိမ်ထောင်ပြုရင် ကောင်းမလားလို့ သည်လိုမေးတော့ သမီးနှစ်ယောက်က စိတ်ကောက်ကာ

(၂)ရက်တိတိ အမေ့ကိုစကားမပြောကြ။ နောက်မှ မူယာက စ၍လောသည်။

“အမေက အိမ်ထောင်ပြုရအောင် ဘယ်သူနဲ့ပြုမှာလဲ”

“အင်း... သဲမောင်ကိုပါ သမီး”

“အင်း... ထင်တော့လည်း ထင်သားပဲ။ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်
လာလိမ့်မယ်လို့”

အမေ့စိတ်ကူးများကို မထောက်ခံသော်လည်း မဆန့်ကျင်ခဲ့
ကြ။ ထိုမှ ခင်ပွဲတစ်ယောက် သဲမောင်ကိုလက်ထပ်ခဲ့လေသည်။ ခင်ပွဲ
အိမ်ထောင်ကျသည့်အခါ တစ်အိုးတစ်အိမ်မခွဲပဲ မိသားစု စည်းစည်း
လုံးလုံးဖြင့် နေပြအတိုင်းနေခဲ့၏။

ဖြူပြာနှင့်မူယာတို့ အလုပ်ပိတ်သောနေ့ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မိခင်ဒေါ်ခင်မုံဈေးရောင်းရာ ရွှေတလေးဈေးသို့ လိုက်ကာသွားကြ၏။ ရွှေတလေးဈေးသည် မြစ်ကမ်းပါးတွင် တည်ရှိသည်မို့ အချက်အချာကျသော ဈေးလေးဖြစ်၏။ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြသောကုန်စည်များ ဈေးသွားဈေးလာများနှင့် ကြက်ပျံမကျသော ဈေးလည်းဖြစ်၏။

ဖြူပြာနှင့်မူယာတို့ အဖေဖြစ်သူခင်မုံထံသို့ လိုက်သွားကြရင်း ဈေးထဲတွင် သားဖောက်၍ရောင်းမနေသော ကြက်လေးများကိုတွေ့၏။

“ဟင် ... ကြက်ပေါက်စလေးတွေပါလား။ ချစ်စရာလေးတွေ
တော်”

သမီးငယ်မူယာမှာ ကြက်လေးများကို တွေ့လျှင်တွေ့ခြင်း
ဝယ်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ပိ၏။ ထို့ကြောင့် အစ်မဖြစ်သူဖြူဖြာအား တိုင်
ပင်ကြည့်၏။

“ဟဲ့ ... မမကြီး။ ငါကြက်လေးတစ်ကောင် ဝယ်ချင်တယ်
ဟယ်”

“ဟဲ့ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မွေးဖို့ပေါ့ဟ”

“အောင်မယ် ... ကောင်မလေး ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ။ လူ
တောင် အနိုင်နိုင်မနည်းရုန်းကန်နေရတာ တိရစ္ဆာန်ကိုမွေးချင်သေး
တယ်”

“ကြက်တစ်ကောင်မွေးလို့ ဘယ်လောက်ဒုက္ခကြီးမှာဖို့လဲ။ ဒီ
လိုပဲ ခြံထဲလွှတ်ထားမှာပေါ့ဟ”

မူယာမှာမည်သို့ ပြောပြောမရ။ ဇွတ်အတင်းသာ ပြောဆိုနေ
လေသည်။

“မမကြီး ... ဟို ... ဟိုထောင့်က ကြက်ကလေးကို ကြည့်
မ်း။ တို့ကို တစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်နေတာပဲ”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကောင်မလေးရယ်”

ကြက်လေးများမှာ ပလပ်စတစ် ဘောက်(စ်)ထဲတွင်ထည့်၍
ထား၏။

“ပိညက် ... ပိညက် ... ပိညက်”

ခြင်းထဲတွင် အော်မြည်ရင်း ဆူညံနေကြလေသည်။ ထိုအထဲ

တွင် ဖြူဖြူသန့်သန့် ကြက်ပေါက်လေးတစ်ကောင်က ညီမငယ်မူယာ ပြောဆိုသလို မိမိတို့ညီအစ်မအား တစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်နေသလိုရှိ ခ်။

“ပိညက် ... ပိညက် ... ပိညက်”

ကြက်ပေါက်ကလေး၏အော်မြည်သံသည် ဖြူဖြူနှင့်မူယာတို့ နားထဲတွင် တစ်စတစ်စ ‘ငါ့ကိုဝယ်ပါ ... ငါ့ကိုဝယ်ပါ’ ဟု ပြောဆို နေသယောင်ရှိတော့၏။ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိရာက မူယာ စလိုက် ပြန်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မမကြီး ဝယ်ရမလား”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီလောက်ဝယ်ချင်လည်း ဝယ်ဟယ်။ နေဦး နေဦး ဝယ်ရင်လည်း တစ်ကောင်ထဲတော့မဝယ်နဲ့။ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ မွေးရင် အစုံလိုက်မွေးရတယ်။ တစ်ကောင်ထဲဆိုရင် အဖော်မဲ့နေမှာ ပေါ့”

“ဦးလေး ... ကြက်ပေါက်ကလေးတွေက တစ်ကောင်ကိုဘယ် လောက်လဲဟင်”

မူယာ၏အမေး။

“ဪ ... သမီးရယ်၊ တစ်ကောင်ကို တစ်ရာထဲပါ”

“ဟိုထောင့်မှာအော်နေတဲ့ ကြက်ပေါက်လေးကိုပေးပါ”

ကြက်ရောင်းနေသည့် ဦးလေးကြီးမှ တစာစာအော်နေလေ သော ကြက်ပေါက်လေးကို ဖမ်းလိုက်၏။

“ဦးလေး ... ဒီကောင်လေးက အထီးလား အမလား”

“အထီးလေးဗျ”

“ဒါဆို နောက်တစ်ကောင်က အမလေးပေးပါ။ ရော့ ...

ရော ... ငွေ (၂၀၀)ကျပ်”

ထို့နောက်တွင်တော့ ဖြူဖြာနှင့် မူယာလေးတို့ညီအစ်မ ချစ်
ပြုတ်စရာဟင်းလေးများကိုပင် ဝယ်ချမ်းကာ ရွှေတလေးတွေမှ ဆိပ်
နေထိုင်ရာ လေးအိမ်ငှက်ကွက်လေးသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ကြက်ပေါက်လေးနှစ်ကောင်အား မူယာ
 မှ အိမ်နံဘေးရှိထင်းပုံထဲတွင် ခြခတ်၍မွေးမြူထား၏။ (၁)ပတ်ခန့်ကြာ
 လျှင် ကြက်မလေးမှာ သေဆုံးသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်ထီးလေးအား
 ဆက်၍မွေးမြူထားပြီး ဖိုးစိန်ဟုပင် နာမည်ပေး၍ထား၏။

အိမ်ရှိလူများသည် အိမ်တွင်မရှိလေသည်ကများသည်။ အလုပ်
 သွားသူကသွား၊ ဈေးရောင်းထွက်သူကထွက် မိမိတို့အလုပ်သွားသည်
 အခါ ခြံထဲတွင် ဖိုးစိန်ကို လွှတ်၍ထား၏။ ကြက်ကလေးဖိုးစိန်မှာ မည်
 သည်ခြံသို့မျှ လျှောက်မသွား။ မူယာ၊ ဖြူဖြာ၊ ခင်မုံတို့၏အသံများ
 ကြားလိုက်သည်နှင့် တစစာအော်ရင်းပြေးလာကာ အစာတောင်းဝေ

တော့သည်။ အထူးသဖြင့် ကြက်လေးဖိုးစိန်သည် မူယာအား ပို၍ခင်
တွယ်၏။ မူယာအသံကြားလျှင် မည်မျှပိတ်လှောင်ထားစေကာမူ မရမက
ဂုန်းဖယ်ထွက်ရင်း မူယာအနားဆွဲလာလေ၏။

တစ်နေ့ မြို့ထဲတွင် မူယာတစ်ယောက် ကြက်လေးဖိုးစိန်ကို
အစာကျွေး၍ နေလေသည်။ သို့သော် ကြက်လေးမှာ အစာကိုမစား။
မူယာမျက်နှာလေးကို တစ်ချိန်လုံး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍နေလေ၏။

“ဟဲ့ ... ဖိုးစိန်၊ အစာစားလေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သားလေး
နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ကွတ် ... ကွတ် ... ကွတ်”

တကယ်တော့ ဖိုးစိန်တစ်ယောက် သမီးငယ်မူယာကျွေးနေ
သည့် အစားလေးများကို မစားချင်၍မဟုတ်ပါ။ ဝေဒနာတစ်ခုဖြင့် ဆို
ကြပ်ရင်း မစားချင်မသောက်ချင် ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ ... သမီးလေးမူယာရယ်၊ တကယ်တော့ ကြက်လေး
ဖိုးစိန်ဟာ ဟိုဘဝက သမီးတို့အဖေ လူခိုက်ကြီးဖိုးစံမြပါ။ သမီးတို့နဲ့
အဖေရဲ့ဘဝက လူနဲ့တိရစ္ဆာန် ဘဝတွေခြားနေကြပြီ။ ဒီအဖြစ်တွေ သမီး
သိအောင် အဖေဘယ်လိုပြောရမလဲ သမီးလေးရယ်”

ထိုစကားများသည် ကြက်လေးဖိုးစိန်၏ရင်ထဲမှ ပြောဆိုနေ
လေသော အသံမဲ့စကားအချို့သာ ဖြစ်လေ၏။

“ပေါက် ... ပေါက် ... ပေါက်”

“ဟင် ... ကြက်လေးဖိုးစိန် ငိုနေတာလားမသိဘူး။ မျက်ရည်
ပေါက်လေးတွေလည်း ကျနေတယ်။ မမကြီးရေ ... မမကြီးဖြူပြာ”

ညီမငယ်မူယာ၏ အလန့်တကြား ခေါ်ငင်သံကြောင့် မီးဖိုထဲ
တွင် ထမင်းချက်နေသောဖြူပြာမှာ အလန့်တကြား ဆင်းလာ၏။

“ဟဲ့ ... ဘာလဲမူယာ”

“ဒီကိုခဏ မြန်မြန်လာဦး”

ဖြူဖြူတစ်ယောက် မူယာနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ဟဲ့ ... ဘာလဲဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို ... ဟိုမှာ ... ကြည့်စမ်း။ ကြက်ကလေးဖိုးစိန်ရယ်
ငိုနေတယ်။ တိရစ္ဆာန်ငိုတာ ငါဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဘူးတယ်။ ဒီနေ့ အစာကျွေး
တော့ ငါကျွေးတဲ့အစာကိုမစားပဲ ငါ့ကိုပဲတစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်နေတယ်။
ပြီးတော့ တစ်ခုခုကိုပြောပြနေသလိုပဲ။ ခဏကြာတော့ မျက်ရည်လေး
တွေကျလာတာပဲ မမကြီးရယ်”

“ဟဲ့ ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကောင်မလေးရယ်။ ငါက ဘာ
များလဲလို့ မဟုတ်မကတွေပြောမနေနဲ့။ ဖိုးကြီးတွေဘာတွေ ပစ်နေမှ
အခက်။ တော် ... တော် ... သွားမယ်။ တော်ကြာ ငါ့ပါ ဖိုးကြီး
စက်ကွင်းထဲ ပိနေအုန်းမယ်”

ညဖက် ...

မိသားစု ထမင်းရိုင်းတွင်ဆိုတော့ မူယာမှ ထိုအပြစ်အပျက်
လေးများကို ပြောပြမိ၏။

“အမေ ... မနက်က ကြက်ကလေးဖိုးစိန်ရယ် မျက်စည်
ကြတာ သမီးမြင်ရတယ်သိလား”

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေး ပြောပြန်ပြီ။ ဒီမဟုတ်မက စကား
တွေ”

“ဘာတွေလဲဟဲ့ ငါ့ကိုပြောကြစမ်းပါဦး”

ဒေါ်ခင်ပွဲအမေ မူယာမှ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ သမီးငယ်ရယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေ။ သမီး ကြက်ကလေးဖိုးစိန်ကို အကဲခတ်နေတာကြာပြီ။ သမီးအထင်တော့ အဖေဖိုးစံမြတ်စွာယောက်ျားဝင်စားတာလားမသိဘူးနော်”

“အို... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာအေ။ လူက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အဖြစ်ဝင်စားရမယ်လို့။ ညည်းတော့ ငရဲတွေတာတွေကြီးတော့မယ်”

ဒေါ်ခင်မုံနှင့် အစ်မကြီးဖြစ်သူဖြူဖြာတို့ မူယာလေး၏စကားကို ဟန့်တားလိုက်ရသော်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ မိမိတို့ပင်လျှင် ကြက်ကလေးဖိုးစိန်အား ဧဝံဧဝါဖြစ်၍လာ၏။

ကြက်ကလေးဖိုးစိန်မှာ ခြံထဲလွှတ်ထားသည်မို့ အိမ်ပေါ်အနံ့လျှောက်သွားနေတတ်သည်။ ဖိုးအခါဖြစ်၍ ခြံထဲတွင်မူယာက မသိပ်တော့ပဲ သူတို့နေသည့် အခန်းထောင့်လေးတွင် ပုဆိုးစုတ်လေးခင်းကာ သိပ်၏။

ထိုနေရာသည် ခင်မုံနှင့်သဲမောင်တို့ အိပ်ရာခုတ်လေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းဖြစ်၏။ မိသားစုနှင့်ရောနှောကာနေထိုင်ရင်း ညအိပ်ရာဝင်၏။ ခင်မုံနှင့်သဲမောင်တို့ အတူအိပ်ရာဝင်သွားကြလျှင် တွေ့တွေ့ငေးငေး အကြည့်တစ်စုံဖြင့်ငေးရင်း ကြက်လေးဖိုးစိန်မှာ အခန်းထောင့်လေးတွင်ကုပ်ကာ စိတ်မကောင်းသည့်ဟန်ဖြင့် နေတော့၏။

ထိုအဖြစ်လေးများကို ခင်မုံသတိပြုမိလာသည်။ ထို့ကြောင့် တယောက်ထဲ ရေရွတ်မိ၏။ သမီးငယ်ပြောသလို ကြက်ကလေးဖိုးစိန်ဟာ ကိုစံမြတ်စွာတယ်ဆိုတာ ဟုတ်များနေမလားမသိဘူး။ ငါနဲ့သဲမောင်ပလူးပလဲနေထိုင်လျှင် ကြက်လေးဖိုးစိန်မှာ ပျက်နှာမကောင်းတော့မိမိနားသို့မကပ်။ အစာကျွေးသည်ကိုပင် မစားလေပဲ အခန်းထောင့်တွင်

သာ ကုပ်နေလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကာလတစ်ခုတွင်တော့ သဲမောင်မှာကိစ္စတစ်ခုဖြင့် နယ်သို့(၃)ရက်ခန့်မျှ ခရီးထွက်၍သွား၏။

ထိုည ...

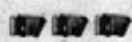
အိပ်ရာဝင်လေတော့ ကြက်ကလေးဖိုးစိန်မှာ ခင်ပွဲအိပ်ရာ ခုတင်ပေါ်သို့တက်၍ ခင်ပွဲနံ့ဘေး၌ပင် အိပ်လေသည်။ လူတစ်ယောက် ကြည်စားသည်ကဲ့သို့လည်း ခင်ပွဲအသားလေးများကို တို့ဆိတ်၍လည်း စလေ၏။

ထိုအရာကိုကြည့်၍ ...

“ဖိုးစိန် ... နင် ... နင်ဘယ်ကလဲ။ ကိုစံမြဝင်စားတာလား ဟင်။ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ ဖိုးစိန်ရယ်။ ကိုစံမြဘဝတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ငါ့အသားကိုလိမ်ဆွဲပြီး နားအောင်လုပ်ပြီး စ,တတ်တယ်။ ခု နင်ကြက် ဘဝမှာလည်း ငါ့ကိုအသားနားအောင် လုပ်တုန်းပဲလား။”

ခင်ပွဲ ဤသို့ပြောလေတော့ လူ့စကားကို နားလည်သယောင် နဲ့ ကြည့်ကာနေလေ၏။ သဲမောင်မရှိသည့် (၃)ရက်တိတိ ဖိုးစိန်မှာ ခင်ပွဲနဲ့ အတူအိပ်လေ၏။ သဲမောင်ပြန်ရောက်လာသည့်နေ့မှစ၍ ဖိုးစိန် မှာ ခင်ပွဲအနားသို့ မကပ်ပါလေတော့။ ခင်ပွဲပျက်နာကိုပင်မကြည့်။ စိတ်နာသည့်အမှုယာမျိုးဖြင့် ရှောင်ကာနေလေသည်။

“အင်း ... ကြက်ကလေးဖိုးစိန်ဟာ ကိုစံမြဖြစ်ဖို့ သေချာ သလောက်ရှိသွားပြီ”

မိုးက တစ်စုံစီနွှာနေလေသည်။

ရာသီဥတုက အေးလာလေသည်မို့ ခင်မုံတို့မိသားစုများ အိမ်
ရာစောစောဝင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ ခင်မုံမှာ အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။

“ခင်မုံရေ ... ဟေ့ ခင်မုံ ... ခင်မုံ”

ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ခင်မုံအိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးသွားသည်။
ပိပိအားခေါ်နေလေသောအသံသည် အိပ်ရှေ့ခြံဝင်းတံခါးဆီမှ ဖြစ်လာ
၏။ ခင်မုံအိပ်တံခါးကိုဖွင့်၍ ခြံသို့ကြည့်လိုက်၏။ လူတစ်ယောက် နိုင်
ထဲမှာ ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ရပ်နေသောသူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပိုးရေများရွဲရွဲစိုကာ
လေ၏။

“ဟင် ... ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

သေသေချာချာကြည့်တော့ ...

“အစ်ကို ... အစ်ကို ကိုစံမြပါလား။ ကိုစံမြ ရှင်ဘာကိစ္စ
ရှိလို့လဲဟင်”

ခင်မုံမေးသော်လည်း ကိုစံမြမှာ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မဖြေ
ညှိုးငယ်သောမျက်နှာလေးဖြင့်သာ မိမိအားငေးကြည့်နေလေ၏။

“ကို ... ကိုစံမြ ကျုပ်မေးနေတာလေ ရှင်ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။
အိမ်ထဲကိုဝင်လေ၊ ပိုးတွေလဲရွဲလို့။ တော်ကြာ ဖျားနေဦးမယ်”

ခင်မုံ ထိုသို့ပြောနေခိုက် ခြံစည်းရိုးစပ်တွင်ရပ်နေသော ကိုစံ
မြမှာ လူတစ်ယောက်မဟုတ်လေတော့။ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲရင်း ကြက်
တစ်ကောင်ဖြစ်၍သွား၏။

“အစ်လို့ ... ကို ... ကိုစံမြ ... ပိုး ... ပိုးစိန် ... ပိုးစိန်
ဖိုးစိန်”

“မမခင်မုံ ... မမခင်မုံ၊ ဘာတွေယောင်နေတာလဲ”

သဲမောင် လှုပ်၍နိုးလိုက်လေမှ ခင်မုံတစ်ယောက် အိပ်မက်
မက်ရင်း ယောင်နေသောအဖြစ်မှ နိုး၍သွား၏။

“ငါ ... ငါဘာဖြစ်နေတာလဲ သဲမောင်”

“မမခင်မုံ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်နေတာလေ။ ကိုစံမြ ...
ကိုစံမြ၊ ပိုးစိန် ... ပိုးစိန်လို့ ခေါ်နေတာတွေလဲပါတယ်”

သဲမောင်စကားဆုံးတော့ ...

“ဟင်း”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို ခင်မုံချလိုက်တော့သည်။

“အင်း . . . ကိုစံမြ . . . ကိုစံမြ၊ ငါအိပ်မက်မမက်တော့တာလည်း ကြာပါပြီ။ ခုလည်း စိတ်ကမစွဲလမ်းပဲ မက်လာတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာလေးကြည့်ရတာလည်း ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းနဲ့ ဂေန္တသူ့မျှာ မကျွတ်မလွတ်နိုင်ရှာသေးဘူးလို့ထင်တယ်။

အင်း . . . ပြီးတော့ ငါကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ကိုစံမြက ကိုစံမြမဟုတ်တော့ပဲ ကြွက်ကလေးဖိုးစိန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ တို့အိမ်မှာမွေးထားခဲ့တဲ့ ဖိုးစိန်ဆိုတဲ့ကြွက်ကလေးဟာ တကယ်ပဲ ကိုစံမြတစ်ယောက်ဝင်စားတာ ဖြစ်နေရောလား”

အတွေးတစ်ခုဖြင့် ထိုညက ခင်မုံတစ်ယောက် ပြန်၍အိပ်ပါသော်လည်း အိပ်၍မပျော်ပါလေတော့။ နံနက်မိုးလင်းလုလုတွင် ရှေးထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်စရာများကို ထ၍လုပ်ကိုင်နေလိုက်တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ ရောက်လေသည့်အခါတွင်တော့ ညက သူ
မြင်မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်များကို သားသမီးများအား ပြောပြလိုက်သည်။
ထိုသို့ ပြောပြလိုက်သည်တွင် သမီးငယ်မူယာမှ ...

“ဟင် ... ဟုတ်လား အဖေ။ ဒါ ... ဒါဆိုရင်တော့ သမီး
ပြောတာ ဟုတ်နေပြီထင်တယ်”

“အင်း ... ဒါတွေဟာလည်း ဒီလိုအတိအကျ ပြောလို့တော့
မရဘူး သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေစဉ်းစားမိတာတစ်ခုက ကိုစံမြ မဆုံး
ခင်က သူ့ဘဝကူးကောင်းအောင်ဆိုပြီး မေမေတို့သမီးတို့ တရားတွေ
လေးတွေဖွင့်ပြ။ ဘုရားစာလေးတွေ ရွတ်ပြ။ သူ့ကိုလည်း လိုက်ဆိုခိုင်း
နဲ့လုပ်ပေးကြတယ် မဟုတ်လား။

သူဆုံးမဲ့နေ့က သမီးက သူ့ကိုလိုက်ဆိုဖို့ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဒါဘုရားလို့ တိုင်ပေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ အိမ်အောက်က ရောင်းဖို့လှောင်
ထားတဲ့ ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်က အောက် ... အီး ... အီး ...
အွတ်လို့ တွန်လိုက်တယ်။ အဲဒီအသံကိုစွဲလမ်းပြီး ကိုစံမြတစ်ယောက်
ဆိုလိုက်တာက 'အောက် ... အီး ... အီး ... အွတ်ပါဘုရား' လို့လေး
ဒါကြောင့် မစွဲလမ်းသင့်တဲ့ အစွဲအလမ်းတစ်ခုကို စွဲသွားတာကြောင့်
ကြက်ကလေးဖိုးစိန်ဟာ ကိုစံမြများဖြစ်နေမလားဆိုတဲ့ သံသယတစ်ခု
ဝင်နေတယ်သမီး။ အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရယ်၊ ကြက်ကလေး
ဖိုးစိန်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးထားပါ
ကွယ်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ"

"ဪ ... ဒါနဲ့အမေ အမေ့ကိုသမီးတစ်ခုပြောမယ်။ အဖေ
ကြီး ဖိုးစံမြ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ပိုပြီးသေချာသွားအောင် ဒီလိုစမ်း
ကြည့်ရင်မကောင်းဘူးလား"

သမီးငယ်ယူယာမှာ အမေ့နားကိုကပ်၍ အစိအစဉ်ကို ပြောပြ
လိုက်၏။

"အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို ခွဲခြားပြ
လိုက်ရင် ကိုစံမြ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ သေချာပြောနိုင်ပြီ"

ထို့ကြောင့် ခင်မုံနှင့်သမီးငယ်တို့မှ စမ်းသပ်မှုတစ်ခုကို ပြု
လုပ်ကြ၏။

စိပလပ်အချို့ရည်ဘူးလေးများဖြင့် ရေတစ်ဘူး၊ အရက်တစ်ဘူး
ထည့်ကာ ပိုက်တပ်၍ တစ်လှည့်စီတိုက်ကျွေးကြည့်၏။

ထိုအခါ ရေထည့်ထားသောစိပလပ်ဗူးကို ကြက်ကလေးဖိုးစိန်

မှ နှုတ်သီးဖြင့်တွန်းဖယ်၍ အရက်ထည့်ထားသော စီပလပ်ပူးကိုတိုက်သည့်အခါ လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တပြွတ်ပြွတ်မြည်အောင် စုပ်ကာနေတော့သည်။

ဤအဖြစ်ကိုကြည့်၍ ...

“အမယ်လေး ကိုစံမြရယ်၊ ရှင် ... ရှင် ဒီဘဝရောက်နေတာတောင် ဒီအရက်ကို ကြိုက်နေတုန်းပဲလား။ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား ကိုစံမြရဲ့။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

သမီးငယ်မူယာသည်လည်း မျက်ရည်တဖြိုင်ဖြိုင်နဲ့ ဖြေမစည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြတော့သည်။

“ဪ ... အဖေကြီးရယ် အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား”

ဤသို့ စမ်းသပ်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းက ကိုစံမြဆုံးတော့မည်နောက်ဆုံးအချိန် အိပ်ရာပေါ်လဲနေချိန်တွင် အရက်ကိုတောင်း၏။ ခင်ပွဲတစ်ယောက် မတိုက်လိုသော်လည်း သူ့ဘဝနောက်ဆုံးအချိန် လိုက်လျောမှုအဖြစ် ဝယ်ကာတိုက်၏။ ကိုစံမြမှာ ထပင်မထနိုင်။ ခွက်ကိုလည်း ကိုင်ကာမသောက်နိုင်သည်မို့ စီပလပ်ပူးဖြင့်ပိုက်တပ်ကာ ခင်ပွဲမှတိုက်ရ၏။ ထိုအခါ တဝွတ်ဝွတ်မြည်အောင် စုပ်၍သောက်၏။

သည်နေ့ မိသားစုများအလုပ်မှ ပြန်လာကြတော့ ခြံဝင်းတံခါး
လေးကိုဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ရင်း မူယာမှ ကြက်ကလေးဖိုးစိန်ကို ခေါ်လိုက်
သည်။

“ဖိုးစိန်ရေ ... ဟေ့ ဖိုးစိန်၊ ဟဲ့ကောင် ... ဖိုးစိန် ဘယ်မှာ
လဲ”

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မူယာအလုပ်မှပြန်လာလျှင် ဤသို့ခေါ်လိုက်
သည်နှင့် တကွတ်ကွတ်မြည်သံပေးကာ မူယာနားသို့ ကြက်လေးဖိုးစိန်
ရောက်လာမြဲဖြစ်သည်။ အသံမကြားသည်မို့ မူယာစိတ်ပူသွား၏။

“ဟင် ... ဖိုး ... ဖိုးစိန်အသံမကြားပါလား။ ဒီကောင် ဟို
ဒီခြံတွေလဲ လျှောက်မသွားတတ်ပါဘူး”

မြဲထဲသို့ အနံ့လျှောက်၍ ရှာကြည့်မိ၏မတွေ့။ အိမ်ထဲသို့
လျှောက်ကာရှာပြန်သည်။ ထိုအခါ ...

ဟော ... တွေ့ပါလေပြီ။

“ဟင် .. ဖိုးစိန် ... ဖိုးစိန် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဖိုးစိန်မှာ ခင်မုံတို့ခုတင်ဘေးတွင် တောင့်တောင့်လေးသေနေ
ပြီဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဖိုးစိန်ရယ်”

ဖိုးစိန်ကိုကြည့်၍ မူယာမှာတော့ တဖြေဖြေ ငိုကြွေးနေလေ
တော့သည်။

“သမီး ငိုမနေနဲ့တော့။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုတဲ့။ ဖိုးစိန်
လေးက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ အပီတိတိရွှာန်ဘဝကနေ ကျွတ်
လွတ်သွားတာပါ။ နောက်ဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ သံသရာမလည်
ပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းပါသမီး။ ဖိုးစိန်ရေ ... အမျှ ... အမျှ ...
အမျှ”

ဤတွင် ဘဝတစ်ခုက အကုသိုလ်အကျိုးတရားတစ်ခုနှင့် မည်
သို့ဆက်စပ်နေသည်ကို စဉ်းစားဖွယ်ရာ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓ
ရှင်တော်ဟောကြားခဲ့သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အား သတိရလာ၏။ အဝိဇ္ဇာ
နှင့်တဏှာ အရင်းခံလေသောကြောင့် ရုပ်နှင့်နာမ်ဟူ၍ ဖြစ်လာသည်။
အပင်မှမျိုး မျိုးမှအပင် အမျှင်မပြတ် ဆက်စပ်သံသရာ လည်နေကြ
ရသည်။

ကံတရားကြောင့် နာမ်ရုပ်ဟူ၍ဖြစ်လာ၏။ နာမ်ရုပ်ကြောင့်
ပင်လျှင် ကံဖြစ်လာပြန်လေသည်။ သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှဟာ ဓာတ်
ကြီးလေးပါးအစုနဲ့ ဖြစ်တည်ကြရင်း အသက်ရှင်လာကြရတယ်။ အဲဒီ

အဆိုးဝါးဆုံး အကုသိုလ်တရားကြောင့် သေဆုံးကြတဲ့အခါ သူတို့
ဇောဟာ နိဗ္ဗာန်တို့တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဝမ်းထဲမှာဝင်စားပြီး တိရစ္ဆာန်ဖြစ်
လာတယ်။ အဲဒါဟာ အကုသိုလ်အကျိုးကို အသိပညာမဲ့ဘဝနဲ့ ပေးဆပ်
နေရတာပဲ။ လူတွေက တိရစ္ဆာန်ဆိုပြီး သူတို့ကို တန်ဖိုးမထားပေမယ့်
သူတို့က အသိပညာမဲ့တွေဆိုတော့ သူတို့ဖြစ်တည်နေတဲ့ဘဝကို ခင်
ဇာယ်တယ် ဖျော်ပိုက်တယ်။ သေရမှာကို ကြောက်တယ်။ (၄၅)။

ဘဝဟူသည် မမြင်နိုင်သော ကိစ္စများပင်ဖြစ်၏။

ထိုမမြင်နိုင်သောဘဝဟူသည့် ခရီးရှည်ကြီးထဲတွင်တော့ အံ့ဩ
နွယ်ရာ မယုံကြည်နိုင်သော အဖြစ်အပျက်များနှင့် လူသားတို့၏ဘဝ
များက မည်မျှရှိနေကြလေဦးမည်နည်း။ ကျွန်တော် မမှန်းဆတတ်ပါ။
ဝေခွဲ၍ပင် မရနိုင်သလို ဆုံးဖြတ်ရန်ပင် ခက်ခဲလှပေသည်။ သို့သော်
သံယောဇဉ်ဟူသည့် မမြင်နိုင်သော ကြိုးတစ်မျှင်သည်ကတော့ သန်မာ
အားကောင်းသော တွယ်ငင်ရစ်ပတ်မှုတို့ဖြင့် ဖြစ်တည်ရှင်သန်နေသည်
မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဂီတကိုလည်း တွယ်တာတတ်သော ကျွန်တော်
သည် ဘာဘာကိုကလေးတင့်အောင်၏ 'သံယောဇဉ်'ဟူသော သီချင်းမှ
တေးစာသားအချို့ကို သတိရလာ၏။

“အာသဝေါကုန်ဌာ၊ ဘုရားမြတ်ရှင်၊ အရိယာသူတော်စင်တို့
ကလွဲရင် သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတစ်မျှင် ဖွတ်တိုးဝင် မေတ္တာနွယ်ပန်း
ဆင်မြန်းမိလျှင် အမှားအမှန်ဝေဖန်တွေး ဦးနှောက်နဲ့တွေး ရေးရေးမျှ
မမြင်” ... တဲ့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၅) အထိန်းကျွေး ပုံနှိပ်လမ်း စမ်းချောင်းဦးနှင်း ရန်ကင်းမြို့၊ ရန်-၀၅၅၁၃၅၊ ၆၄
ရုံး ၀ အမှတ်(၁၄၉) ဝထပထပ် (၁၈)၊ သိမ်တင်သာလမ်း၊ ကျောက်တံတားဦးနှင်း ရန်ကင်းမြို့၊ ရန်-၀၁-၃၃၁၂၂

စဉ်	စာအုပ်အမျိုးအမည်	စာအုပ်အမည်	ရောင်းစေ့
၁။	မောင်ညိုပိုင်း	မြေဝင်စားမသင်မြေ	၁၂၀၀/-
၂။	(သန်လျင်)	လူထူးသန်တောတိုက်ပျံဦးရာကျော်	၁၂၀၀/-
၃။	•	သည်းထိတ်သန်းကြွယ်ခွေးနက်ကြီး	၁၂၀၀/-
၄။	•	သေရွာငါးကြိမ်ပြန်သင်ခေါင်းစံ	၁၂၀၀/-
၅။	•	မြေပောက်ပါးဖြူပျောက်မင်းသားဖိုးစည်နှင့်ကျောက်ခဲ	၁၂၀၀/-
၆။	•	ပြိတ္တရာရွာသူမကြွ	၁၂၀၀/-
၇။	•	ကြောင်တစ်ရာသက်ပြင်းနှင့်အင်းတော်ထောင်မင်းခေါင်	၁၂၀၀/-
၈။	•	ပရင်လာကနှင့်ခြင်ရပ်သန်းကြွယ်ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ	၁၂၀၀/-
၉။	•	မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပရဇာလမ်းကြမ်း	၁၅၀၀/-
၁၀။	•	အံပွားနှင့် ခြင်ရပ်သန်းကြွယ်ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၁။	•	ကျောက်ကြီးငြိ	၁၅၀၀/-
၁၂။	•	နတ်မြင်းခွာသံ ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၃။	•	ခြင်ဆင်တုံလက် ဝတ္ထုတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၄။	•	ရွှေဘုံပြန်လွန်းအိမ်သစ်	၁၅၀၀/-
၁၅။	•	မြစ်သုံးဆိုင်ရေအောက်ကျောက်မီးချောင်းဂန္တီဂုဏ္ဍတို	၁၅၀၀/-
၁၆။	•	ပြည်ကြီးစည်တီးဝင်တံပိုးကြီး(အထူးထုတ်လုံးချင်းဝတ္ထု)	၃၀၀၀/-
၁၇။	•	ဝိမုဒ္ဓိမ်းမိုးအပဲအဝင်လျှိုဝက်သန်းကြွယ်ဝတ္ထုတိုများ	၁၅၀၀/-
၁၈။	•	နာနာဘာဝပိုင် ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ	၂၀၀၀/-
၁၉။	•	ပြိတ္တရာသံဃာ့နန်းအိမ်ကြို	၃၀၀၀/-
၂၀။	•	ဖျက်ရည်မြစ်ပေါ်မှာသောင်ပတင်တဲ့အပြာရောင်တစ်ခါ	၁၅၀၀/-
၂၁။	•	လေးမည်ရတနန်းကြိုင် ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ	၂၀၀၀/-
၂၂။	•	ကျောက်နန်းပေါ်ကလက်ဝါးရာ ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ	၂၀၀၀/-
၂၃။	•	တေးသွားပေါ်မှာကတဲပန်းပွင့်	၂၅၀၀/-
၂၄။	•	စိန်စိကကြိုးစေ့ချမ်းအိုး	၂၅၀၀/-
၂၅။	•	ရင်ကွဲရွှေဂျီညို ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ	၂၀၀၀/-
၂၆။	•	ပြိတ္တရာရေသန်	၂၀၀၀/-